

**TiMMY
TABER**

INGEN ER FEJLFRI...

TiMMY TABEr

INGEN ER FEJLFRI...

STEPHAN PASTIS

På dansk ved Johnnie McCoy

★ ★
Alvilda
★

Timmy Taber 1: Ingen er fejlfri ...
er oversat fra engelsk efter
TIMMY FAILURE – MISTAKES WERE MADE
af Johnnie McCoy
Copyright © 2013 by Stephan Pastis
Timmy Failure Font Copyright © 2012 by Stephan Pastis
By arrangement with Writers House and Ia Atterholm Agency
First published in 2013 by Candlewick Press

Dansk udgave: © 2013 Forlaget Alvilda, København
Tekstredaktion: Vibeke Nielsen
Omslag: Kat·Art
Bogen er sat med Nimrod af Kat·Art
1. udgave, 2. opdag
Trykt 2015 af CPI – Clausen & Bosse, Leck
ISBN 978-87-7105-611-2
www.alvilda.dk

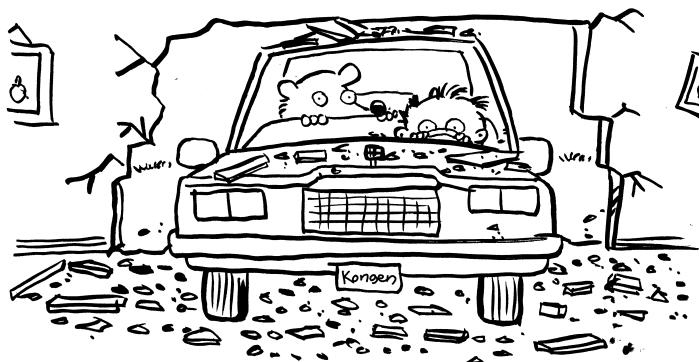
Tilegnet min onkel Georg Mavredakis.
Tak for alt.

Indledning.

Forklaring følger

Det er sværere at køre en isbjørn ind i en stue, end man skulle tro. Det kræver et vindue stort nok til, at en bil kan køre igennem det. Så skal man bruge en bil, som er stor nok til, at der kan være en isbjørn i den. Og en isbjørn, der er stor nok til ikke absolut at skulle påpege ens fejl hele tiden. Som f.eks. at man er kørt ind i det forkerte hus. Hvilket ikke er helt godt. Hverken for bilen eller for stuen.

Men jeg må hellere bakke lidt tilbage.
(I historien. Ikke i bilen).

KAPITEL

I

Bla, bla, bla, bla, bla

Okay, du får lige den kedelige info først. Jeg hedder Taber. Timmy Taber. Sådan her ser jeg ud:

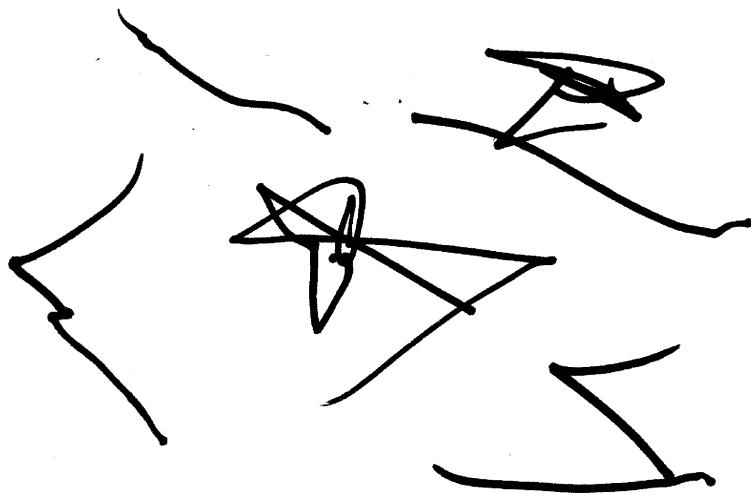
Min familie kommer fra Frankrig. Navnet kommer af det franske ord ”tabor”. Det betyder trommeslager – altså ham, der altid går foran *alle* andre og slår takten. Så du kan lige så godt

droppe taber-vitserne med det samme. Jeg er alt andet end en taber. Jeg er grundlægger af og bestyrelsesformand og direktør for detektivbureauet *Taber A/S*. *Taber A/S* er det bedste detektivbureau i byen, hvis ikke i landet. Muligvis i hele den vestlige verden.

Bogen, du sidder med, indeholder en række optegnelser om min liv som detektiv. Alle facts er tjekket og dobbelttjekket. Alle illustrationerne er udført af mig selv. Jeg prøvede at få min makker til at lave dem, men det blev ikke godt.

Det her er f.eks. hans tegning af mig:

Jeg har besluttet mig for at udgive min historie, så alle, der vil være detektiv, kan drage nytte af min uvurderlige viden. Bare læs anmeldelserne:

"Uvurderlig læsning

**for alle, der vil
være detektiver"**

—Anonym

Min succes er dog ikke kommet af sig selv. Der har været forhindringer. F.eks.:

1. Min mor
2. Min skole
3. Min idiot af en bedsteven
4. Min isbjørn.

Du spørger sikkert, som alle andre, når de hører om disse forhindringer: Hvorfor er din bedsteven en idiot? Det kommer jeg til. Nå ja, jeg skal også lige sige noget om min 800 kilo tunge isbjørn.

Han hedder Mega.

Megas arktiske hjem er ved at smelte. Så han gik ud for at lede efter mad og fandt på et tidspunkt en skål kattemad i min forhave. Han er nu 4823 km væk fra sit tidligere hjem. Ja, det er langt at gå for en portion kattemad, men vi køber også altid kun det bedste. Min kat er desværre i kattehimlen nu (eller i kattehelvedet – den var ikke altid sød), men isbjørnen har jeg stadig.

I begyndelsen var Mega ret flittig og stabil, så jeg gjorde ham til partner i mit firma. Det viste

sig, at fliden og stabiliteten var fup. Det er sådan noget, isbjørne gør. Jeg gider ikke tale om det. Og jeg gider heller ikke sige noget om det nye navn, firmaet fik, og som nu står på De gule sider:

Men nu bliver jeg nødt til at smutte, for Taber-fonen ringer.

KAPITEL

2

En sød sag

Det er Gunnar, der ringer. Klassekammerat, nabo og endnu én, der ikke kan finde sit halloween-slik. Jeg har mange slik-sager. De giver ikke store avisoverskrifter, men de giver smør på brødet. Så jeg vækker min makker og springer på Tabermobilens.

Et par ord om Tabermobilens: Den hedder ikke rigtig Tabermobilens. Den hedder i virkeligheden

en *Segway*. Og den er min mors. Hun vandt den i bingo. Og hun har udstedt nogle regler og forordninger om, hvornår og hvordan jeg må låne den.

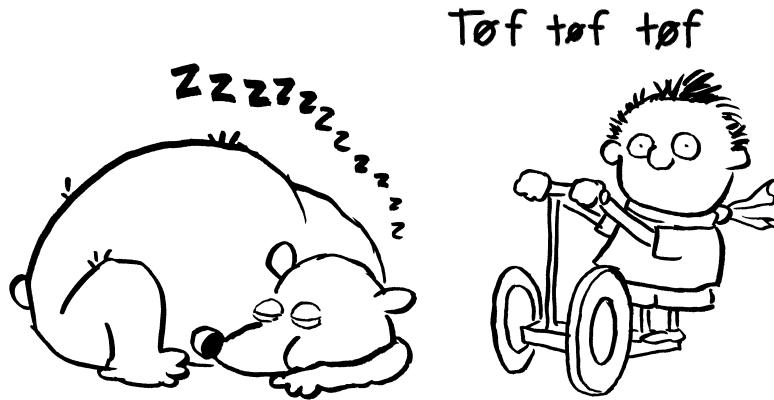

Men jeg synes, det er lidt upræcist. Så jeg bruger den tit. Indtil videre har hun ikke protesteret. Måske fordi hun ikke ved det.

Det bringer mig til et af de vigtigste principper for *Mega Taber A/S*, som jeg har skrevet med blæk på sålen under min venstre sko.

Mit eneste problem med Tabermobilen er farten. Hvis jeg kører et sted hen, og Mega går, så kommer han først. Det ville ikke være så slemt, hvis det ikke var, fordi han også havde tid til en lur på vejen.

Så det var ikke nogen overraskelse for mig, at Mega allerede var fremme, da jeg ankom til Gunnars hus. Mega var i gang med det, han altid gør, når han er nået frem til en klient før mig. Men før jeg afslører, hvad det er, så vil jeg lige slå noget vigtigt fast: Førstehåndsindtrykket er altafgørende i detektivverdenen. Det skal stå klart for klienten ved første øjekast, at detektiven er (a) professionel, (b), stilfuld og (c) diskret.

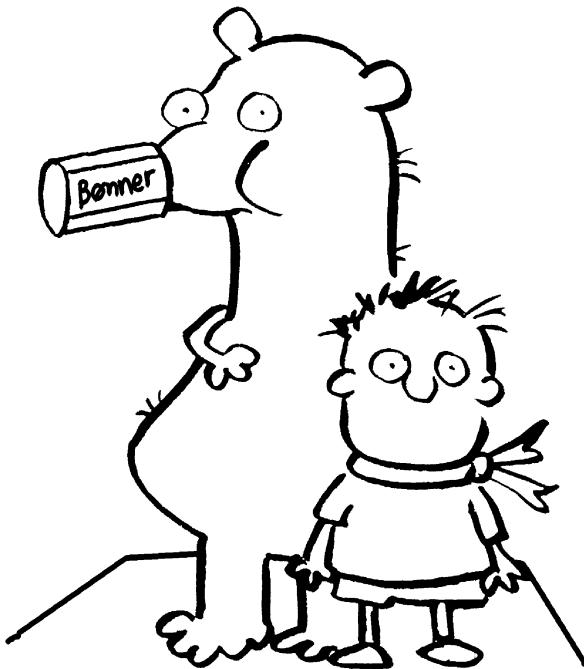
Dette bliver undermineret, hvis klientens første indtryk af detektiven er det her:

GUF SMASK GUMLE

Jeg har informeret Mega om det uheldige i at spise klienternes affald så mange gange, at jeg nu bliver nødt til at tro, at han med vilje saborerer bureauets arbejde. Heldigvis er Mega

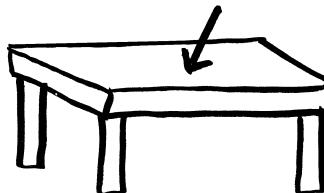
færdig med at æde alt, hvad der kan ædes fra skraldespanden, og i stand til at stille sig foran døren sammen med mig.

Gunnar åbner døren og eskorterer os hen til gerningsstedet. Han peger på et tomt bord ved siden af sengen. "Mit plastik-græskarhoved med slik i stod lige her," siger han. "Men nu er det væk."

Jeg kigger på bordet. Jeg udleder af den tomme bordplade, at slikket er væk.

Tomt bord

Gunnar remser op, hvad han mangler: "To Mars, en Twix, syv vingummiruller, fem Snickers, 11 P-tærter, seks guldbarrer, en pose saltbomber og otte karameller."

Gunnar ser op på mig. "Skriver du det ned?"
"Selvfølgelig."

”Lad os få nogle ting på det rene først,” siger jeg, ”som f.eks. betalingen. Jeg tager imod kontanter, checks og kreditkort.” Jeg tager egentlig ikke imod kreditkort, men det lyder mere professionelt.

”Hvad koster det?” spørger klienten.

”50 om dagen plus omkostninger.”

”Omkostninger?” siger Gunnar.

”Kyllingenuggets til ham den store,” siger jeg og peger på Mega, som udstøder et brøl. Det virker imponerende, lige indtil han falder bagover og kvaser Gunnars skrivebord.

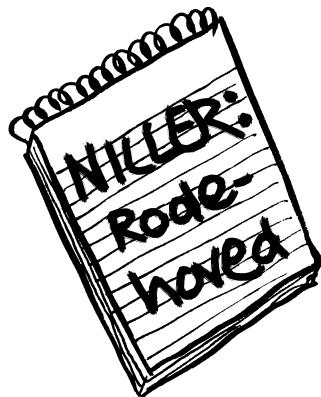
Jeg noterer, at det skal trækkes fra hans nuggets. Jeg siger til Gunnar, at jeg regner med, at efterforskningen vil tage seks uger. Mange vidneafhøringer. Måske et par flyrejser.

"Jeg finder selv ud," siger jeg.

Da jeg går ned ad gangen, kommer jeg forbi Gunnars bror Nillers værelse. Niller sidder på sengen med slikpapir spredt omkring sig. Han har chokolade i hele hovedet, og der ligger et tomt plastik-græskarhoved på gulvet.

Man skal altid være på udkig efter spor, så jeg tager et vigtigt notat.

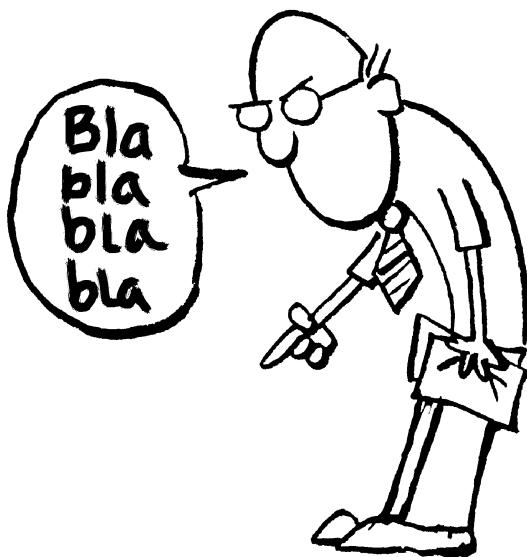

KAPITEL

3

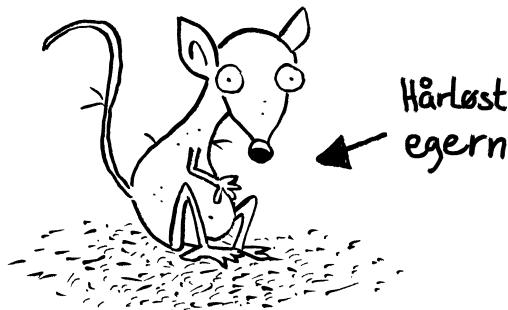
Krig i klasseværelset

Jeg ville kunne opklare Gunnar-sagen på et øjeblik, hvis jeg bare kunne få to minutters fred.
Men det kan jeg ikke. På grund af ham her.

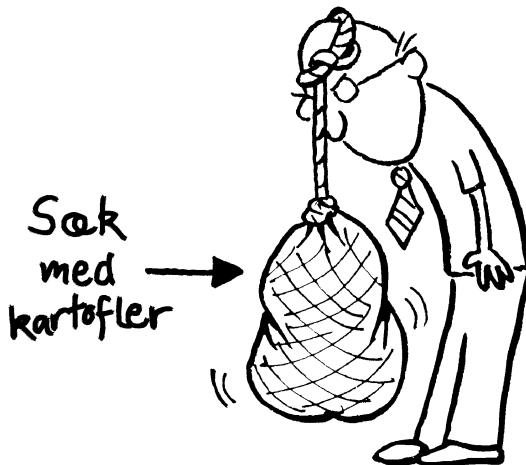

Det er Gamle Svendsen. Han er min lærer.

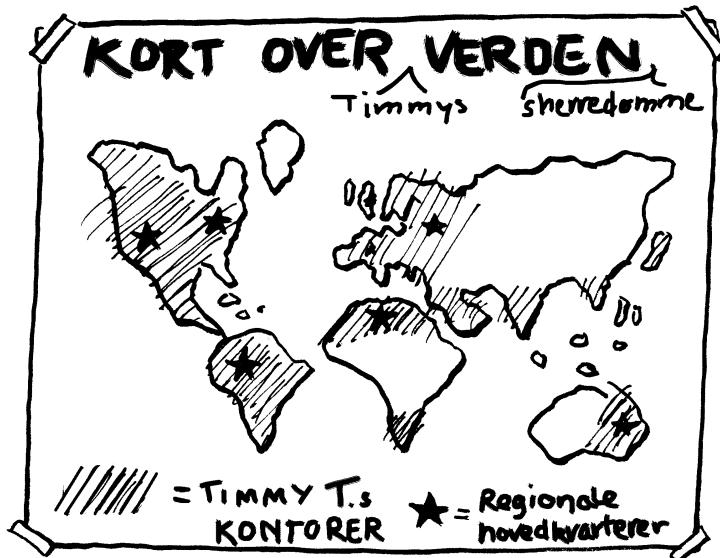
Og han står oppe ved sin elskede tavle seks timer hver dag for at fortælle mig ting, som ville kunne få et egern til at tage hårene af kedsomhed.

Gamle Svendsen er 187 år gammel. Han lugter. Og han står altid foroverbøjet, som om han havde bundet en sæk kartofler om skallen.

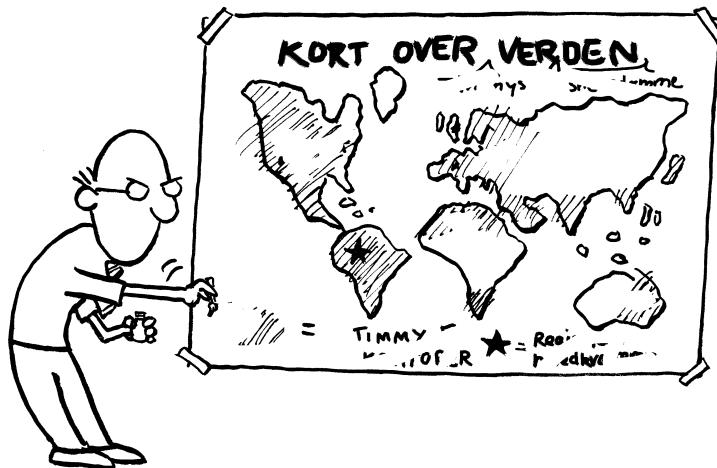

Det ville være helt fint, hvis jeg skulle lave pommes frites. Men det skal jeg ikke. Jeg forsøger at opbygge et verdensomspændende detektiv-firma. Og der er absolut intet i klasseværelset, der tilgodeser det projekt. Bortset måske fra verdenskortet. Her har jeg afmærket de steder, hvor *Mega Taber A/S* skal have oprettet kontorer inden for de næste fem år.

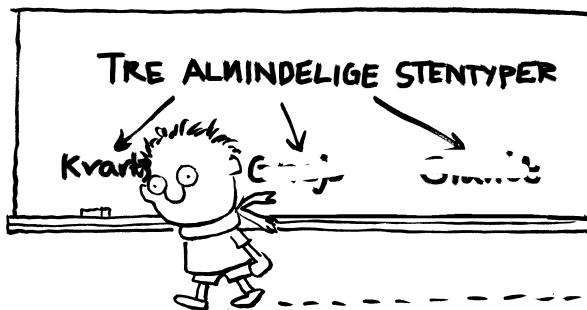

En god lærer ville belønne sådan et initiativ. Men ikke Gamle Svendsen. Næ, han siger:

"Hvad har kaptajn Taberhoved nu lavet?" og sletter det, jeg har skrevet, med rettelak.

Så visker jeg det, han har skrevet, ud med mit ansigt.

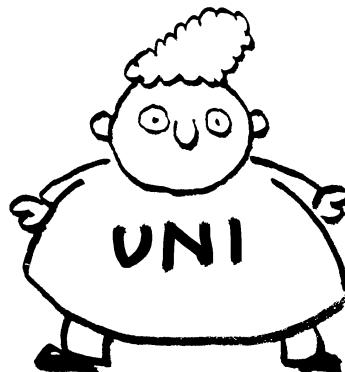
Jeg mener, at det må gå lige op. Men sådan ser han ikke på det. Så han sætter mig sammen

med tre af de ”kvikke” elever og håber, at jeg kan lære noget af dem. Det er selvfølgelig *dem*, der håber, at de kan lære noget af *mig*.

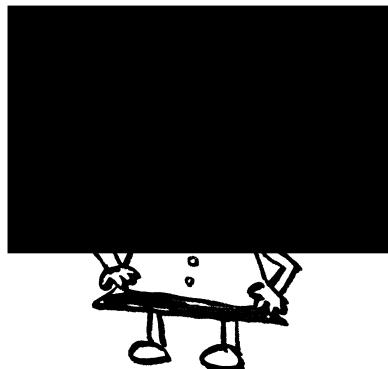
Den ene af dem er Tilde Poulsen. Hun er totalt irriterende. Hun smiler for meget. Og hun lugter af klementiner.

Den kegleformede fyr hedder Rudi Ramsløg. Vi har masser af tid, så ham kan vi tale om senere.

Og hende, som ikke har noget ansigt, fordi jeg
har bortcensureret det, er en, vi aldrig, aldrig,
aldrig nogen sinde skal tale om. Overhovedet.

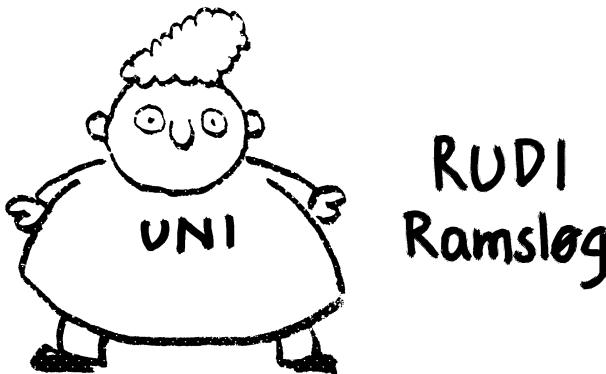
Godt. Men så lad os tage kegledrenge.

KAPITEL

4

Mød Rudi Ramsløg

Det, man skal vide om Rudi ”Kegle” Ramsløg, er, at han ikke er alt for kvik. Han har et karaktergennemsnit på 10, men det er kun, fordi han terper. Konstant.

Hvis *jeg* altid lavede mine lektier, ville *jeg* også få 10 i gennemsnit, i stedet for 0,5, som jeg får nu (hvis man runder op). Hvorfor Rudi terper så meget, er et mysterium for alle andre end ham selv.

Hvis man spørger ham, ævler han bare løs om, at hvis han arbejder hårdt, får han gode karakterer, og hvis han får gode karakterer, kan han komme ind på universitetet og studere *statistik*, og så kan han få et godt job og tjene masser af penge. Vi detektiver har et ord for det:

KEDELIGT

Det bringer mig faktisk videre til endnu et af firmaets grundlæggende principper, som jeg har skrevet med blæk under min *højre* sko.

Jeg ville have ondt af den stakkels fyr, hvis han havde strenge forældre, som *tvang* ham til

det, men det har han ikke. Han gør det *frivilligt*. Hvilket er beviset på, at han ikke er for kvik. Det bedste, jeg kan gøre, er at prøve at støtte ham lidt og ikke kritisere ham for meget for alle hans fejl. Men det kan godt være svært, når jeg hænger ud på hans værelse og lægger fodderne op på bordet.

En af de måder, jeg støtter ham på, er ved at slappe af på hans værelse efter en lang dags arbejde på bureauet. Så fortæller jeg ham om de sager, jeg arbejder på, mens han læser lektier. Rudi ville jo trods alt allerhelst være detektiv, hvis han kunne. Han har bare ikke de rigtige værktøjer. Men det afholder ham selvfølgelig ikke fra at komme med amatøragtige

kommentarer til mine sager, hvilket kan være ret irriterende.

Som f.eks. i dag. Jeg fortalte ham om Gunnarsagen, og om Niller, Gunnars rodehoved af en bror, og så sagde Rudi nok det dummeste, han nogensinde har sagt om nogen af mine sager.
Nemlig:

”Måske har Niller spist slikket.”

Som sagt: Drengen er idiot.

KAPITEL 5

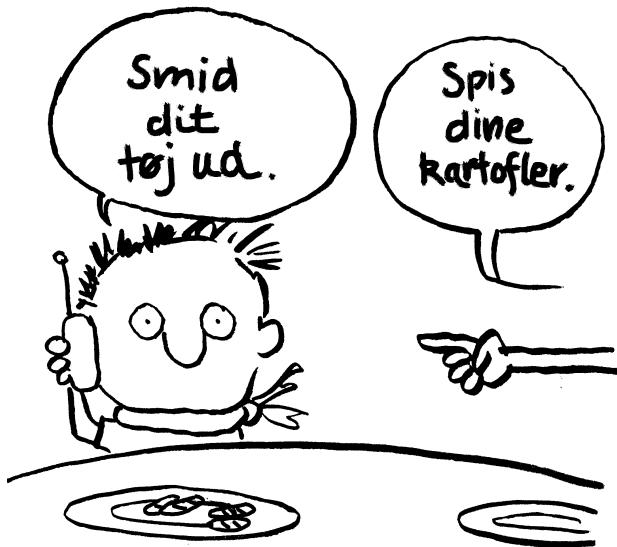
Problemer på arbejdet

Gunnar-sagen, dag to. Ingen spor. Anspændt stemning på kontoret. Min makker og jeg har lært, at i den slags situationer er det bedst at give hinanden plads. Men det er svært, da vi har kontor i mors klædeskab.

HOVEDKVARTER

Der ville være meget bedre plads, hvis mor skilte sig af med alt sit tøj. Jeg havde et telefonmøde med hende omkring problemet den anden dag. Det gik sådan her:

Sådan er det nogle gange i forretningslivet. Man prøver at være konstruktiv, men modparten gør det virkelig svært.

Jeg tror, det er, fordi hun er stresset. Jeg ved ikke hvorfor. Et eller andet er der i hvert fald, for efter telefonmødet den aften kørte hun rundt om blokken på sin Segway. Det er hendes måde at slappe af på.

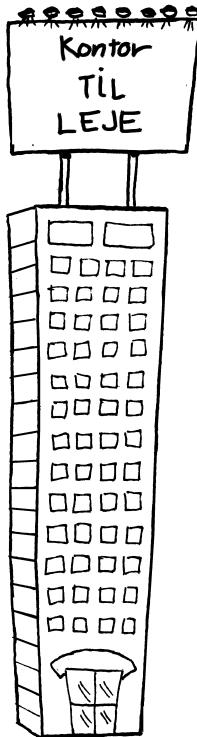
”Den er guld værd,” sagde hun engang, mens hun trillede forbi mig på den. ”Jeg ved ikke, hvad jeg skulle gøre uden den.”

Og det, kære venner, er derfor, jeg ikke har fortalt hende, at den også fungerer som Tabermobil.

Men lige nu har jeg altså en sag, der skal opklares. Og der må gøres noget ved mine trange kontorforhold. Så jeg bad Mega undersøge mulighederne for at lægge sag an mod min mor. Jeg har endda givet ham nogle lovsamlinger. Det her er, hvad han har gjort indtil videre:

Vi lider altså meget under vores plads-problemer, men de er heldigvis kun midlertidige. Jeg har nemlig kig på nogle lokaler i øverste etage i det nye højhus inde i byen. De har udsigt over hele byen.

I avisannoncen stod der, at huslejen er 350.000 kroner om måneden. Det er lidt pebret, men hvis det går godt med Gunnar-sagen, er det bare et greb i lommen.

Sådan er det i detektivbranchen. Man opklarer en stor sag. Firmaets ry breder sig. Bingo-banko, så ruller millionerne ind. Men indtil da bliver bureauet nødt til at fungere med mors tøj hængende om ørene. Og huslejen er faktisk ret rimelig (p.t. 0 kroner), og den eneste begrænsning er, at vi ikke må røre tøjet.

Hvilket ikke er noget problem.

For mig altså.

KAPITEL 6

På sporet

Da efterforskningen er gået i stå, tænker jeg, at jeg i det mindste kunne gøre Rudi lidt glad, så jeg afhører Niller Rodehoved. "Hvor var du den aften, da din brors slik forsvandt?"

"Jeg var inde på mit værelse."

"Hvad lavede du?" spørger jeg.

"Spiste," siger han.

"Hvad spiste du?"

"Slik."

Vigtigheden af det, han sagde, gik pludselig op for mig.

Jeg skrev det straks ned.

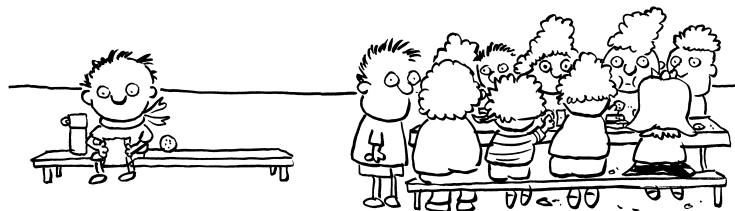
31

KAPITEL

7

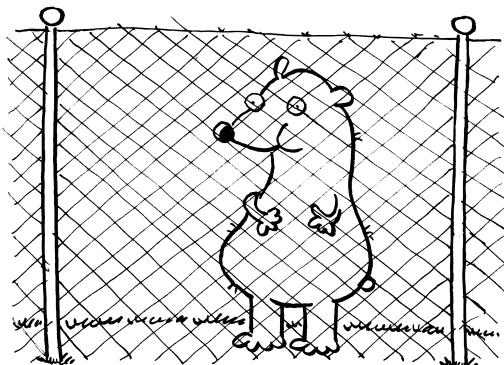
Livet i skolegården

I spisefrikvarteret i skolen arbejder jeg på bureauets globale strategi. Så jeg sidder og spiser for mig selv på en bænk. Det er den eneste måde, jeg kan sikre mig, at de andre børn ikke stjæler firmaets hemmeligheder på.

32

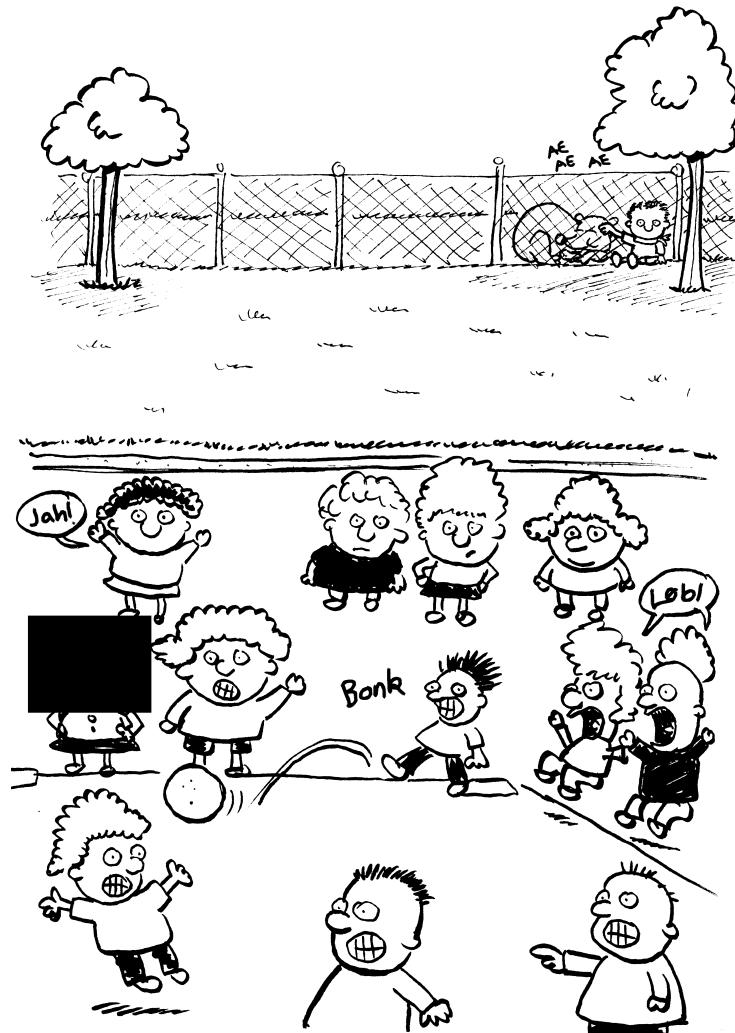
Men det er nu sørgeligt. Det sørgelige er, at mens jeg sidder og koncentrerer mig om arbejdet, må min makker stå bag et hegn og sukke og stønne.

Skolen vil ikke lukke ham ind. Så han er nødt til at stå der, indtil skoledagen er slut, og vi kan følges hjem. Han taler ikke rigtig om det, men jeg ved, at han synes, det er uretfærdigt. Jeg hænger nogle gange et skilt på ham i protest.

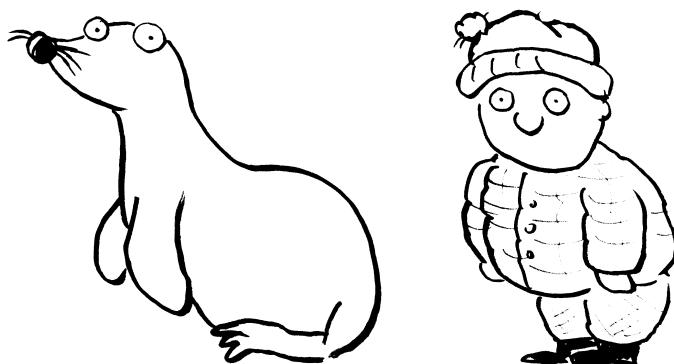

Når madpakkerne er spist, plejer de andre at spille fodbold. Imens sidder jeg ved hegnet og aer Mega.

Og spørg mig ikke om pigen bag den sorte firkant! Det er hende, jeg nævnte før, og som jeg ikke taler om. Men jeg vil gerne tale om, hvor hårdt det er for mine skolekammerater, at jeg sidder henne ved hegnet.

Det er hårdt, fordi jeg er populær, og de gerne vil være sammen med mig. Men det kan de ikke, fordi de er bange for min arktiske makker. Og det bør de også være. Isbjørne er vilde og uforudsigelige. Og de er altid på udkig efter sæler, og det er lige nøjagtig, hvad et skolebarn med vintertøj på ligner.

Find sælen

Den eneste, der ikke er bange for Mega, er gårdfagten, Dorrit Mildemose. Hun er sød nok, men hun taler rigtig meget. Hun har slet ingen fornemmelse for, hvor stort et tidspres jeg arbejder under i bureautet.

Mega er til gengæld helt vild med hende. Det er, fordi hun altid kommer med Guldkorn til ham.

Det kan Mega ikke stå for. Og det er et seriøst problem. For en eller anden dag kunne vi blive fanget og forhørt, og hvis de giver ham Guldkorn, hvad kan den tykke bjørn så ikke finde på?

Derfor har jeg bedt Dorrit om aldrig at afsløre Megas Guldkorns-svaghed over for nogen. Jeg har også fået hende til at love, at hun aldrig siger ordet "Guldkorn" højt. Det hedder bare "nam-nam". Det er hun gået med til, og hun har endda skrevet under på det.

Jeg blev nødt til at få det på skrift, for den ensomme kvinde er godt nok glad for at snakke. Især med mig. Så vi tilbringer næsten alle frikvartererne sammen. Men det er okay.

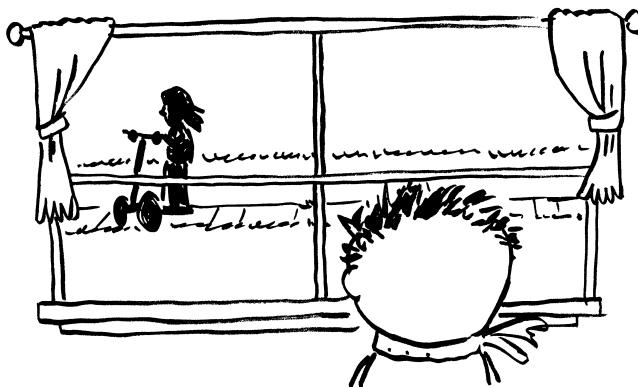
Sådan er det at være populær.

KAPITEL

8

Der var engang et isbjerg ...

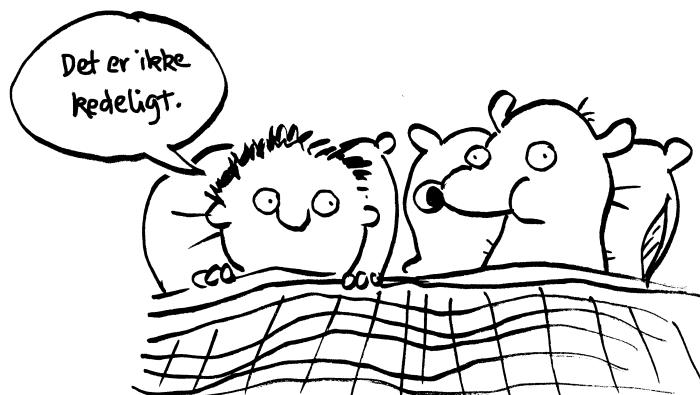
Da jeg er ankommet til mit hjem, siger min sjette detektiv-sans mig, at der er noget galt. Jeg har set min mor suse forbi vinduet otte gange på sin Segway.

Hendes tidligere rekord er seks gange, så jeg ved, at det er alvorligt.

Senere på aftenen siger jeg til hende, at hun ikke behøver at læse godnathistorie for mig, som hun plejer. Men hun insisterer. På den måde er hun meget sød.

Hvis jeg helt selv bestemte, skulle hun læse detektiv-fagblade højt for mig, så jeg kunne følge med i den nyeste teknologiske udvikling. Men der er et stor, pelsklædt kræ, der siger, at det er kedeligt.

Min makker foretrækker en helt bestemt slags historie. Den slags, som er svær at finde i en almindelig boghandel. Derfor bliver jeg nødt til at skrive historierne selv i hånden. Jeg må

endda også selv lave tegningerne til dem. De begynder altid på den samme måde:

Og de slutter også alle sammen på den samme måde, ellers bliver han meget sur og kan ikke sove ordentligt.

Når mor er færdig med at læse, slukker hun lyset og kysser mig på næsen. Jeg trækker dynen op under hagen og kigger i smug på min makker.

Han kunne godt lide historien.

KAPITEL

9

Sumo-mellemspil

Næste morgen er jeg stået supertidligt op. Jeg gemmer mig bag et træ forklædt som sumo-bryder.

42

Jeg venter på pigen, som er 120 cm høj, og hvis navn ikke må nævnes. Når hun går forbi, møver jeg ind i hende. Hvis jeg er heldig, får jeg væltet hende ud over kantstenen.

Det er ikke personligt.

Det er ren forretning. Og så snakker vi ikke mere om det.

KAPITEL

10

Flere problemer på kontoret

Jeg beder min makker om at gøre en ting, mens jeg er væk: passe telefonen. Og hvad sker der? Han vikler sig ind i ledningen og flår den ud af væggen.

På dage som disse kan jeg godt komme til at tvivle på hans engagement. Og som om det ikke var nok, ligger der en seddel fra mor på gulvet. Jeg ved, at hun kan lugte, at firmaet snart kommer til penge, så jeg går ud fra, at det er en jobansøgning. Men det er det ikke.

Det er problemet med mor. Hun vil hellere have, at jeg spilder hele min dag i skolen, end at jeg øver mig i sumo-overvågningens ædle kunst. Jeg tror ikke, hun gør det med vilje. Jeg tror, det skyldes stress. Hun arbejder på fuldtid i papirforretningen. Og det er ikke supergodt betalt, så hun er altid bekymret. Det er nok derfor, hun har været lidt mærkelig på det seneste.

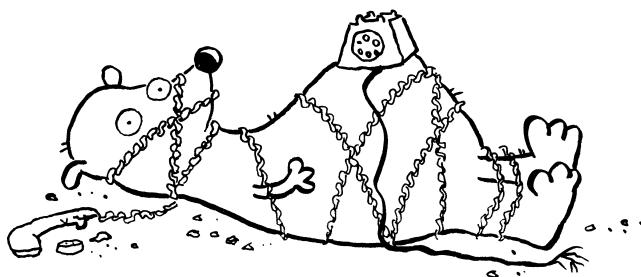
Men heldigvis for hende selv har hun født et geni. Et geni, som en dag redder hele Taberslægten (altså mig, hende og endda også isbjørnen, selvom han ikke fortjener det).

Men hvis jeg skal have en chance for at opbygge mit milliardærforetagende, bliver hun nødt til at hjælpe mig med én ting: skaffe de små, tidskrævende irritationer af vejen.

Og her mener jeg først og fremmest skolen. På det punkt har hun fejlet.

Jeg har indkaldt til telefonmøde om dette og andre emner, men hun laver hele tiden aftalen om. Jeg presser ikke mere på lige nu, men jeg tager det nok op igen til årssamtalen. Det er det årlige møde, hvor jeg bedømmer hendes styrker og svagheder som mor. Hvis hun bliver ved med at køre på med skolen på den her måde, så kommer det til at gå ud over hendes bedømmelse. Men det bliver ikke hende, der får den værste bedømmelse i år.

Det bliver ham her:

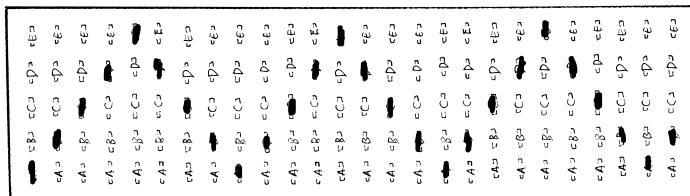

KAPITEL

II

Prøvedag

I dag skal vi have prøve. Vi har hver især fået et skema, hvor der er fem svarmuligheder til hvert spørgsmål: A, B, C, D eller E. Jeg laver en tegning ud af boblerne. Sidst var det bjerge.

47

Resten af prøvetiden arbejder jeg med sager for bureauet. Men så kommer Gamle Svendsen med en meddelelse: "I dag skal I arbejde i grupper."

Rudi Ramsløg spærrer øjnene op.

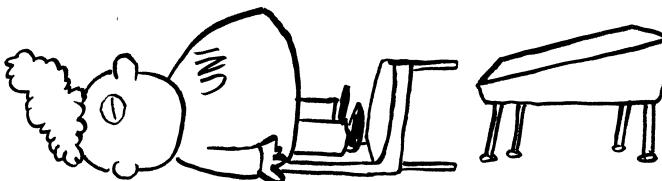

"Hver gruppe afleverer én besvarelse og får én karakter."

Rudi udstøder et gisp.

"Dem, I sidder sammen med, er I i gruppe med."

Rudi kigger panikslagen på mig. Og besvimer.

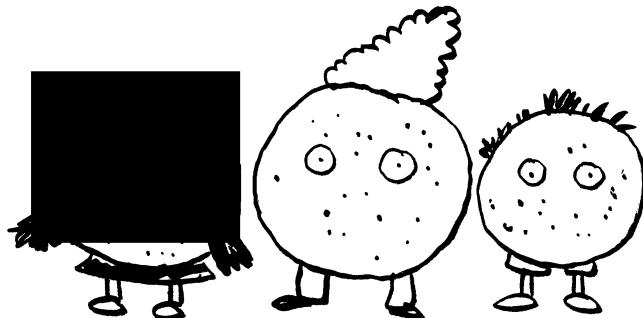
Jeg tager mig ikke af Rudi. Jeg er mest op-taget af, at jeg skal arbejde sammen med Den, Hvis Navn Ikke Må Nævnes, så jeg udtrykker respektfuldt min mening.

Rudi ligger på gulvet og stønner. Gamle Svendsen råber, at jeg skal hoppe ned fra bordet. Tilde P. klapper. Det gør hun altid, når hun bliver sat til at arbejde sammen med mig.

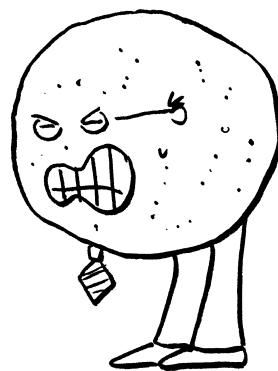

Tildes klapperi sender bølger af klementinlugt gennem luften. Snart lugter vi alle sammen som klementinmonstre.

Klementinmonstre

Gamle Svendsen lukker øjnene i frustration.
Han skærer tænder.
Han er ikke en glad klementin.

KAPITEL

12

Hamsterhjulet, der holdt op med at dreje rundt

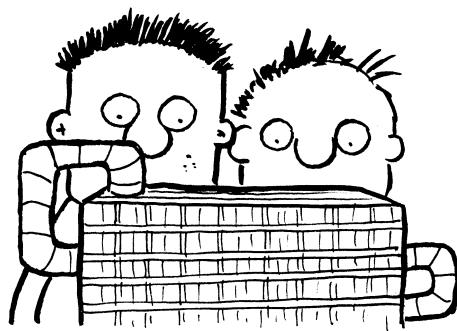
I detektivbranchen kan man ikke sætte verden i stå og kun koncentrere sig om en enkelt sag, som f.eks. den om Gunnars slik.

Livet går videre. Man kan ikke bare lægge sig på ryggen og give op.

Hvilket er nøjagtig, hvad det ser ud til, at Max Larsens hamster har gjort.

”Han lå sådan, da jeg kiggede til ham her til morgen,” siger Max, mens vi står inde på hans værelse. ”Så jeg ringede til dig for at høre, om du kunne finde ud af, hvordan han døde.”

Vi står begge to og stirrer på den ubevægelige hamster inde i buret.

”Hvordan ved du, at den er død?” spørger jeg.
”Det gør jeg,” siger han og rækker mig et foto,
”fordi han så sådan her ud, da han levede.”

På billedet ser han anderledes ud, end han gør nu.

Så jeg stiller Max det indlysende spørgsmål. Spørgsmålet, som selv en amatordetektiv ved, at man skal stille i sager om døde hamstere: "Havde han nogen fjender?"

Max siger nej.

"Var han meget rig?"

Nej.

"Var han deprimeret?"

Nej.

"Var han indblandet i kriminalitet?"

Nej.

Der sker tit det, at vidner til en forbrydelse klapper helt i. Så er det detektivens opgave at lægge pres på vidnet. "Ikke indblandet i kriminalitet?" spørger jeg sarkastisk. "Men hvad kalder du så det der?" Jeg peger på nogle ridser i hamsterrøret. Det ligner et navn.

”Det er mig, der har skrevet mit navn,” siger Max.

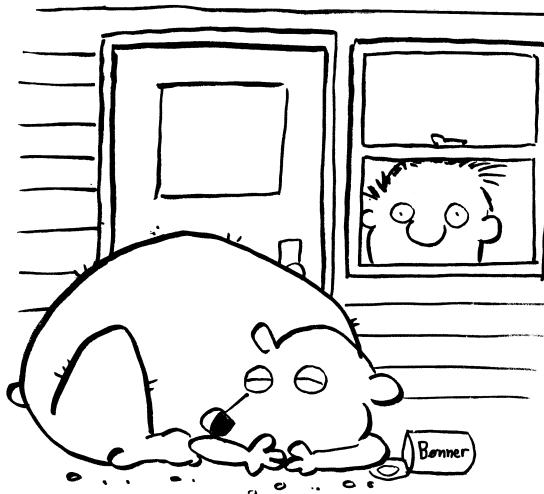
”Jeg synes nu mere, det ligner graffiti,” siger jeg.

”Det er det ikke,” siger han.

Jeg tager hamsterrøret og stikker det i lommen.

”Bevismateriale,” siger jeg.

Jeg finder selv ud, men da jeg vil åbne døren, sidder den fast. Jeg dukker mig straks for at undgå et eventuelt bagholdsangreb. Men så ser jeg, at Mega ligger på den anden side. Hans fede krop blokerer døren.

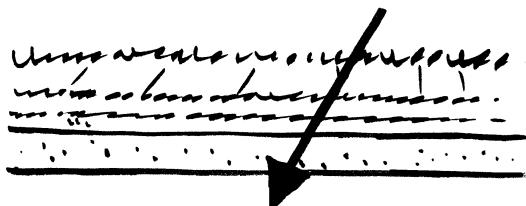
Jeg banker på ruden, indtil han flytter sig,
og går hen til kantstenen, hvor jeg har parkeret
Tabermobilens.

Den, som min mor elsker.

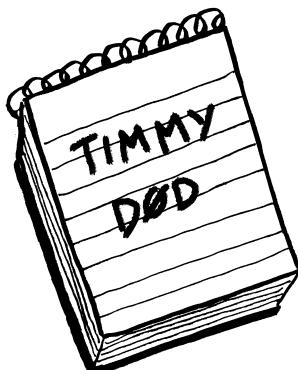
Den, som hun sagde, at jeg ikke måtte bruge.

Den, som ikke er der.

VÆK

Jeg stopper op og noterer:

KAPITEL

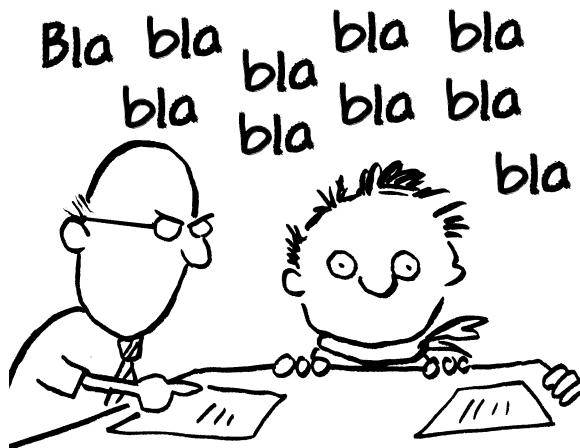
13

Svære vilkår for det private erhvervsliv

Det er svært at fokusere på industrisabotage, når man sidder til en skole-hjem-samtale. Men én ting står helt klart: Nogen vil sætte en stopper for Mega Taber A/S. Firmaets vækst var blevet en trussel. Nogen havde stjålet vores transportmiddel for at stoppe os.

I sådan en situation afspærre man straks området og begynder at afhøre vidner. Men det kan jeg ikke. Fordi jeg sidder mellem to amatører, som ikke aner, hvordan man driver et firma.

Til venstre sidder min mor, som smed mig ind i bilen, så snart jeg var kommet tilbage fra Max. Til højre for mig sidder Gamle Svendsen. Det eneste, jeg kan tænke på, mens han ævler løs, er, at manden har undervist for længe.

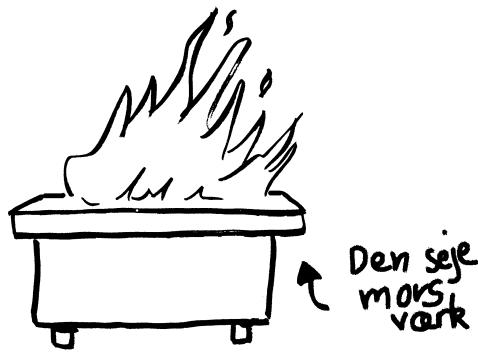

Det er nemlig sådan, at for første gang i hans 150-årige karriere er der risiko for, at ikke alle hans elever består eksamen.

Jeg kan vel lige så godt afsløre med det samme, hvem af hans elever der er tale om.

Det er præcis i sådan nogle situationer, at min mor virkelig har chancen for at imponere mig med sit voldsomme forsvar for sin søn. Hun kunne kaste rundt med papirerne. Sparke til stolene. Eller sætte ild til bordet.

Men hun nikker bare.

Ikke synderligt imponerende, og det hjælper i hvert fald ikke på hendes fremtidige jobmuligheder i firmaet.

Så indtil videre må jeg nøjes med min makker, som jeg har bedt om at snuse lidt rundt, mens jeg er væk. Det betyder: at undersøge gerningsstedet og indsamle information på en diskret måde uden at vække opsigt.

Det betyder ikke det, som han var i gang med, da jeg kom hjem igen.

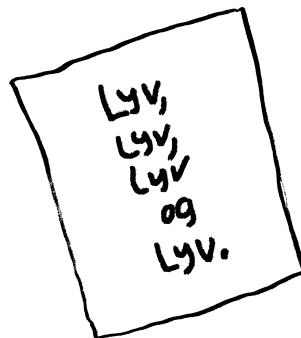
KAPITEL

14

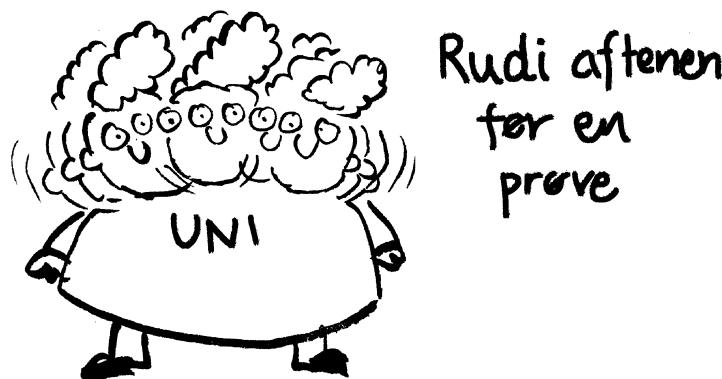
Rystende omstændigheder

Jeg farer hvileløst rundt inde på Rudi Rams-løgs værelse. For når man er detektiv, duer det ikke, hvis man selv bliver offer for en uopkla-ret forbrydelse. Det er som at være en tandløs tandlæge. Eller en gartner med døde blomster. Og død, det er præcis, hvad jeg er, når min mor finder ud af, at Tabermobilen er væk.

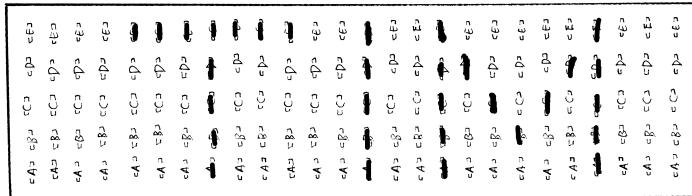
Jeg har skrevet min plan ned på et stykke papir. Og den går i store træk ud på følgende:

Men jeg kan ikke koncentrere mig, fordi Rudi's hoved bimler fra side til side ligesom de der figurer, som folk har stående på deres skrivebord, hvor hovedet sidder fast med en fjeder. Sådan er han altid aftenen før en prøve.

Og han er særlig nervøs i aften, fordi han ikke klarede sig så godt sidste gang. Ved gruppeprøven. Og det var, fordi der var en i hans gruppe, som fik besvarelsen til at se sådan her ud.

Jeg var nødt til at gøre det.

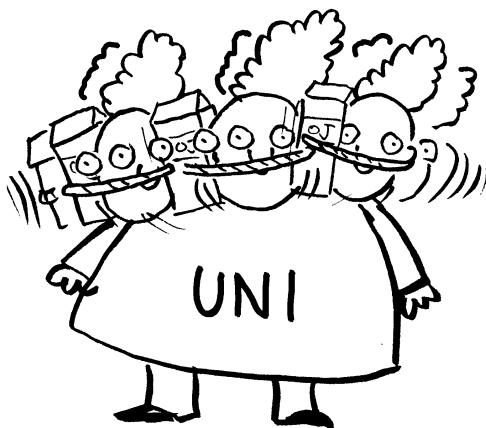
Da Gamle Svendsen havde sat mig i gruppe med Hende-Du-Ved-Nok, havde jeg intet andet valg end at kaste mig ind i maskineriet og få sat en stopper for hele den djævelske proces.

Sådan så Rudi selvfølgelig ikke på det. Han er meget snæversynet. Det er jeg ikke. Jeg ser altid de store linjer. Og jeg ved, at man nogle gange bliver nødt til at ofre sig lidt for holdet. En dag vil han takke mig for det. Men ikke i aften. I aften ryster den stakkels drengs hoved som en klapperslange, der er høj på cola og kaffe.

Hvilket minder mig om noget.

Næste gang må jeg huske at få bundet en karton af den appelsinjuice, jeg drikker om morgen, fast på hans hoved. Der står OMRYSTES FØR BRUG på den.

Det ville se sådan her ud:

Det er derfor, jeg aldrig for alvor er bekymret, når firmaet er forfulgt af uheld i en periode.

Jeg ville altid kunne blive opfinder i stedet.

KAPITEL

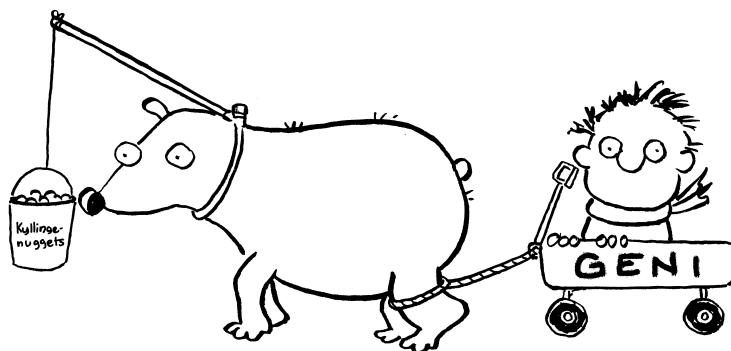
15

Detektiven må ikke klemmes

""Den grusomhed, menneskene
udviser over for hinanden,
er rystende."

— Timmy Taber

Jeg er nødt til at kunne komme på arbejde. Så jeg har fået et nyt transportmiddel. Jeg kalder det en *Megamobil*.

Min makker synes, at det er nedværdigende.
Jeg synes, at han skal være glad for, at han har
et job.

Jeg har skrevet *Geni* på vognen, så folk kan
se, at jeg er et geni.

Men på trods af min genialitet er jeg ikke
forberedt på det syn, der møder mig ved Weber-
familiens hus.

Det er et uhyggeligt syn.

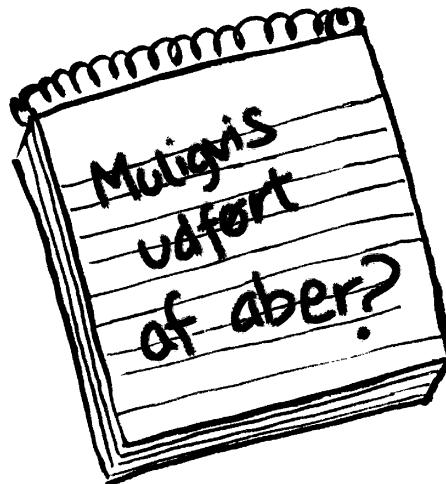
Hele huset er skændet af tegn på den mest
umenneskelige ondskab.

Udført af en gerningsmand, hvis foretrukne
våben fås i pakker a 6, 12, og 20 stk. Se væk, hvis
du har sarte nerver.

Toiletpapir. Overalt.

Meget af det hænger ned fra træerne, hvilket tyder på, at gerningsmændene er dygtige til at klatre. Det er et vigtigt spor, og jeg noterer det straks.

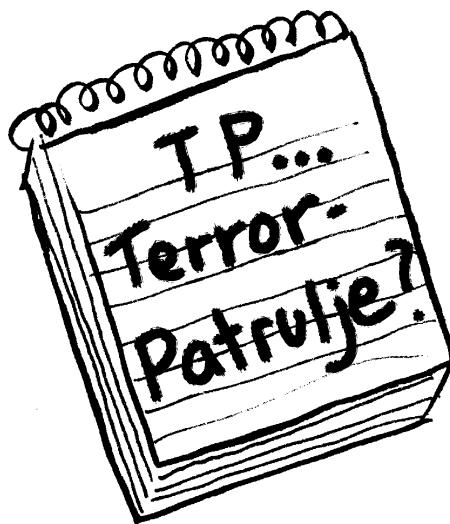

Jeg banker på døren. Torsten Weber åbner den. Han går i min klasse.

”Hvordan tager familien det?” spørger jeg.

”Fint,” siger han. ”Det er ikke første gang, vi er blevet TP’et.”

”TP,” gentager jeg tankefuldt. Jeg gør endnu et notat.

Jeg beder om at få en liste over alle Torstens fjender.

"Fjender?" siger han. "Jeg har ingen fjender."

"Det har alle," siger jeg.

"Ikke mig. Jeg er gode venner med alle. Mine klassekammerater, fodboldkammeraterne, de andre på skolebladet."

Bingo.

"Giv mig en komplet liste over alle de artikler, du har skrevet," siger jeg.

"Artikler?"

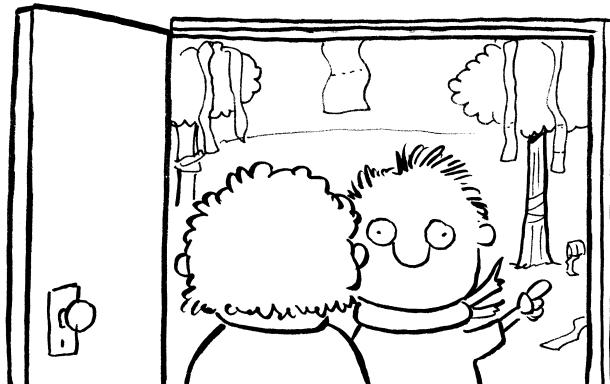
”For skolebladet.”

”Nåh, jeg skriver ikke rigtig artikler. Jeg skriver bare, hvad der er på menuen i kantinen. Hvorfor?”

Jeg ryster på hovedet og prøver at minde mig selv om, at det ikke er alle, der tænker som en detektiv. ”Hør her, knægt,” siger jeg. ”Der er nogen, som ikke vil ha’, at den information kommer ud.”

”Hvem?” spørger han.

Jeg peger på toiletpapiret.

”Nogen, som mener det alvorligt.”

Jeg giver ham mit kort.

”Super, Timmy, tak, men jeg har ikke brug for din hjælp mere.”

”Hvad snakker du om?” spørger jeg. ”Du ringede jo selv.”

”Ja, for over en time siden. Du var meget længe om at dukke op.”

Det er rigtigt. Mega var faldet i søvn foran min seng, og jeg kunne ikke komme ud. Det var meget uprofessionelt af Mega.

”Ja, okay, men nu er jeg her, og jeg er på sagen,” siger jeg.

”Beklager,” siger han, ”men jeg har hyret en anden detektiv. Jeg har hyret ...”

Sig ikke navnet. Sig ikke navnet.

”Karina Karina.”

Han sagde navnet.

KAPITEL

16

Kapitlet, jeg havde håbet på,
at jeg kunne springe over.

Det om Uhyret

Den uorfalskede ondskab kan se ud som Djengis Khan.

70

Den kan se ud som hunnerkongen Attila.

Og den kan se sådan her ud:

Karina
Karina

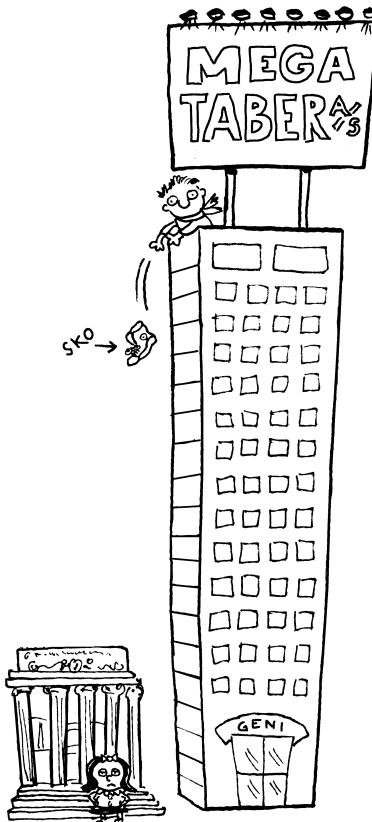
Jeg vil helst bruge så lidt tid som muligt på at beskrive Universets Ondskabs Midtpunkt. For det første fordi jeg aldrig tænker på hende, og for det andet fordi jeg virkelig, virkelig, virkelig hader hende.

Så kort fortalt: Uhyret ejer detektivbureauet KKGB, hvilket ifølge hende selv står for Karina Karinas Geniale Bureau. Jeg mener, at det står for Karina Karinas Gamle Bussemænd.

Det er byens dårligste detektivbureau. Eller landets dårligste – faktisk er det verdens dårligste detektivbureau. Desværre hyrer folk hende alligevel, alene fordi hun har et flot hovedkvarter, som hun har fået lov til at låne af sin rige ejendomsmæglerfar. Det er en gammel bank. Med søjler og marmorgulv og et stort pengeskab. Det ser sådan her ud:

Som man kan se, er det ret sølle. Vi, der kender branchen, ved, at det kun signalerer "amatør". Det dummeste og mest uprofessionelle ved det er, at det ligger i stueetagen. Så når jeg flytter ind i mine nye lokaler i højhuset, kan jeg kaste ting ned på hende.

Men det mest latterlige er, at den stakkels lille pige har i tonsvis af højteknologisk overvågningsudstyr. Alt sammen ting, hun har fået af sin far. Kameraer med zoom-linser, natkikkerter, aflytningsmikrofoner osv.

Du synes sikkert, at det lyder vældig imponerende, men tro mig – for dem, der har forstand på det, siger det kun én ting:

Hun
har brug
for det.

Rigtige detektiver laver nemlig overvågning på den gammeldags måde: med deres egne øjne. Og fra alle mulige ubekvemme steder, som f.eks. vasketøjskurve. Hvilket kan være et problem,

når ens mor pludselig vil vaske om lørdagen i stedet for om søndagen, som hun plejer.

KAPITEL

17

Forandring i luften

Når du har læst dette kapitel, vil én ting stå helt klart for dig: Timmy Taber mister ikke klienter til Karina Karina.

Det var uetisk, ulovligt og umoralsk at stjæle Weber-sagen fra mig. Derfor har jeg klaget til Detektivstyrelsen. Det er ikke første gang, jeg klager over hende. Det her er min klage nummer 147.

76

Da jeg hverken har computer eller skrive-maskine, må jeg skrive klagerne på papir fra min blok. Her er den fra sidste måned:

Her er den, jeg indgav ugen efter:

Jeg ved ikke, hvor Turkmenistan ligger, men det lyder, som om det er langt væk.

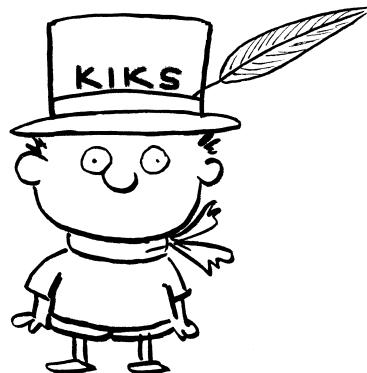
Nogle gange er mine klager meget korte og præcise.

Og nogle gange følger jeg op på tidligere klager.

Mens klagerne bliver behandlet, laver jeg to store ændringer i firmaet. Den første er, at jeg køber en hat.

Du må ikke spørge mig, hvorfor der står kiks på den. Jeg ved det ikke. Måske solgte den tidligere ejer kiks. Pointen er bare, at det får mig til at se mere professionel ud.

Den anden ændring er den vigtigste.

Jeg uddeler gratis ost.

Indtil videre går det strålende for firmaet. I hvert fald hvad angår den gratis ost.

Selvom alle bliver ved med at stille det samme dumme spørgsmål.

KAPITEL

18

Regnskabets time

Jeg sidder på mit værelse. Efter ordre fra min mor. Jeg har to retstavningsprøver i morgen. Hun vil have, at jeg skal forberede mig.

Men det kan jeg ikke. På grund af Taber-mobilens.

I går sagde mor, at hun ville gå ud i garagen og hente den og køre et par ture rundt om blokken. Jeg sagde, at hun skulle lade være, fordi der er edderkopper i garagen.

Hun sagde, at hun ikke var bange for edderkopper.

Jeg sagde, at jeg kom til at sige *edderkopper*.
Jeg mente en *kæmpekvælerslange*.

Hun droppede emnet, og vi har ikke talt om det siden. Men jeg kan ikke blive ved med at finde på krybdyr fra Amazonas. Hun gennemskuer mig på et tidspunkt. Men før hun gør det, skal jeg finde Tabermobilen. Det betyder, at jeg må fordoble min indsats og bruge alle ressourcer på eftersøgningen. Ressourcer, som jeg ikke ved, om Mega Taber A/S har. Så jeg gennemgår firmaets regnskaber for de seneste seks måneder. At føre regnskab er en af de opgaver, Mega fik, da han begyndte i firmaet. Jeg stolede på

ham, fordi (a) jeg ikke havde tid til at gøre det selv, og (b) han lod mig vide, at han havde erfaring med den slags.

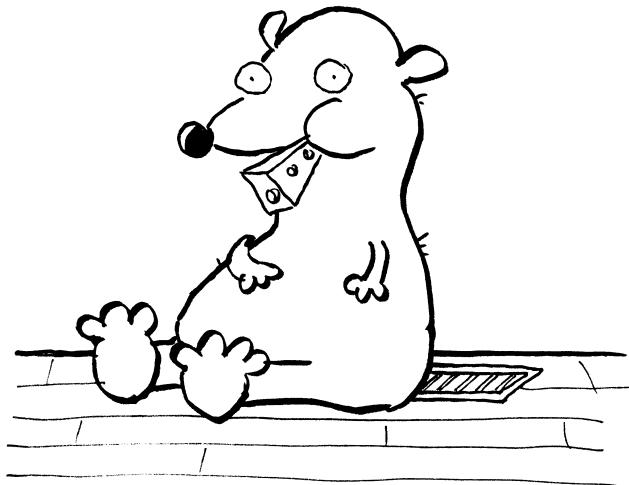
Jeg regnede derfor med, at regnskaberne ville vise Mega Taber A/S' indtægter og udgifter i det forgangne regnskabsår, og at tallene var stillet pænt op cirka sådan her:

INDTÆGTER	UDGIFTER
Lommepenge: 20 kr.	Kyllingenuggets: 39,95 kr.
Gunnar-sagen: (ubetalt)	Kyllingenuggets: 39,95 kr.
Lommepenge: 20 kr.	Hat: 80 kr.
Larsen-sagen: (ubetalt)	Kyllingenuggets: 39,95 kr.
—————	—————
I alt: 40 kr.	I alt: 199,85 kr.

Men sådan ser det ikke ud. Det ser sådan her ud:

Jeg leder efter min regnskabsfører.
Jeg finder ham oven på varmeristen.
Han sidder og gumler gratis ost.

Jeg aftaler et telefonmøde med min mor.

KAPITEL

19

Sekretoær søger

"Jeg har brug for en sekretær," siger jeg til min mor.

Hun sidder ved køkkenbordet. Det flyder med regninger.

Hvis du vil have, at jeg både skal lave lektier og drive firma, så er det den eneste løsning."

Hun siger ikke noget, så jeg fortsætter.

”Hør her, hvis du bare overfører pengene i nogle rimelige rater, så kan jeg godt selv hyre sekretæren.”

Hun vender sig mod mig. ”Hør her, Timmy, papirforretningen har sat mig ned i tid, så lige nu er det lidt småt med penge.”

Jeg stirrer på bunkerne af papir på køkkenbordet og tager en af regningerne op.

Der står med store bogstaver på den:

SAMLET BELØB TIL BETALING: 9750 KRONER.

”Er det det?” spørger jeg og rækker regningen frem.

”Er det hvad?” spørger hun.

”Er det sådan nogle bagateltige beløb, det drejer sig om?”

Jeg samler telefon-, el- og lægeregningen op.

”Med de summer, som Mega Taber A/S kommer til tjene i det her regnskabsår, kan jeg bogstavelig talt betale regningerne med penge fra kaffekassen.”

Hun hviler sin hage på mit hoved.

”Det er selvfølgelig kun et lån,” siger jeg.
”Timmy Taber giver ikke ved dørene.”

Hun lægger armene om mig og giver mig et knus.

”Men når firmaet udvider, har vi højst sandsynligt en ledig stilling til dig, og så trækker vi det bare fra din løn.”

Hun puster mig i øret. Det gør hun nogle gange, fordi det får mig til at grine.

”Vær nu lidt professionel,” siger jeg.

Hun holder op.

”Gør det igen,” siger jeg.

KAPITEL

20

Garbanzomanden

Jeg klattrer op på Rudi Ramsløgs kommode for at vise ham, hvordan aberne har anbragt toiletpapiret i Torsten Webers træ.

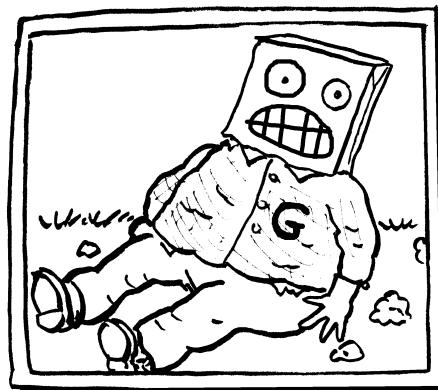
Han gider knap nok kigge.

”Undskyld, men der er fire dage til den store danskprøve. Jeg kan ikke koncentrere mig.”

Så fortæller jeg ham om Garbanzo-manden.

"Hvem er Garbanzo-manden?"

"Han er bureauets nye maskot. Jeg har lavet ham ud af gammelt tøj og en papirpose, fyldt med aviser." Jeg viser ham et billede, som jeg har i lommen.

"Hvad er pointen?" spørger Rudi.

"Han skal ligesom udstråle en aura af frygt-indgydende storhed. Og skræmme den, der har stjålet Tabermobilens, til at aflevere den tilbage. Jeg sætter ham ud i forhaven sammen med et skilt, hvor der står: GARBANZO-MANDEN SER ALT."

"Det giver ingen mening."

"Du giver ingen mening. Du er ukoncentre-
ret," siger jeg. "Og du ved ikke en dyt om
markedsføring."

"Hvorfor hedder han Garbanzo-manden?"

Fordi garbanzo betyder stor."

"Du tænker på giganto. Garbanzo er en slags
bønne."

Det er problemet med folk som Rudi Rams-
løg. De tror, de ved alt, men det gør de ikke.

"Nå, men jeg må hellere læse," siger Rudi.
"Der kommer en og hjælper mig med lektierne
om en halv time."

Så er det nok nu, jeg skal fortælle om det lille
hår i den suppe, som er mit venskab med Rudi
Ramsløg. Men det er faktisk ikke noget lille hår.
Det er et garbanzo-hår.

Og det ser sådan her ud:

Ja, du ser rigtigt. Rudi Ramsløgs lektiehjælp er ingen andre end Uhyret selv. Og jeg gider ikke genfortælle de trillioner af skænderier, vi har haft om det, så lad mig bare ridse de forskellige standpunkter op.

Rudis standpunkt: Karina Karina er meget intelligent og hjælper ham med at få topkarakterer.

Timmys standpunkt: Rudi er en stor, fed forræder.

Jeg vil dog sige til Rudis forsvar, at han prøver at lade være med at nævne hendes navn, når jeg er der. Han siger bare ”lektiehjælp”. Og han advarer mig i god tid, inden hun kommer, så jeg ikke behøver at være i samme rum som en, der er så uetisk.

”Okay, Rudi, jeg skrider. Men gør mig en tjeneste. Vær på udkig efter spor. Jeg tror, at din lektiehjælp er en biltyv.”

”Hvad snakker du om?”

”Jeg tror, at hun stjal Tabermobilen.”

Rudi lukker sin bog og stirrer på mig.

”Hendes far er rig, Timmy. Jeg tror ikke, hun har brug for din Tabermobil.”

”Det handler ikke om, hvad hun har brug for, Rudi. Det handler om, hvad jeg har brug for. Og jeg har brug for Tabermobilen. Det her er ren industrisabotage. Kan du ikke se det?”

”Hør, Timmy, jeg skal lave lektier. Hvis du er så sikker på, at hun tog den, hvorfor tager du så ikke et kig på banken, hvor hun har kontor? Se, om den er der.”

Det var det eneste gode råd, Rudi nogensinde havde givet mig. Men det var så til gengæld også rigtig godt. Jeg smider en krone i hans blyantsholder og klapper ham på hovedet.

Jeg finder selv ud og går gennem byens forblæste gader. Der ligger sammenkrøllede aviser i vejkanten.

Rigtig mange sammenkrøllede aviser.
De danner et spor, som fører hen til min for-
have.

Og hen til resterne af en mand, som ikke er så
frygtindgydende og garbanzo, som jeg troede,
han var.

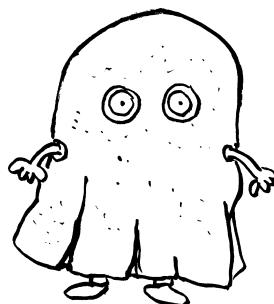
KAPITEL

21

Under dække

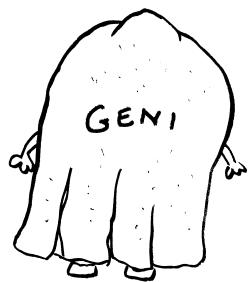
Jeg går ind mod byen for at snuse lidt rundt omkring KKGB's hovedkvarter. Da jeg er så kendt og ikke vil henlede opmærksomheden på mig selv, arbejder jeg under dække.

Under min dyne.

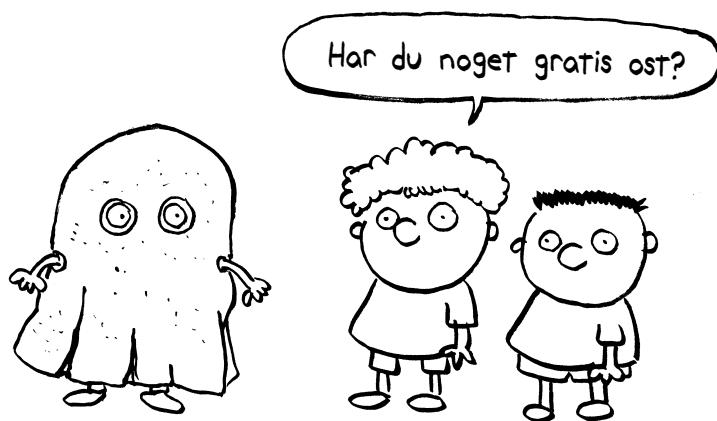

Samtidig bør man benytte alle muligheder for at få reklame, så jeg har også taget ryggen i brug.

94

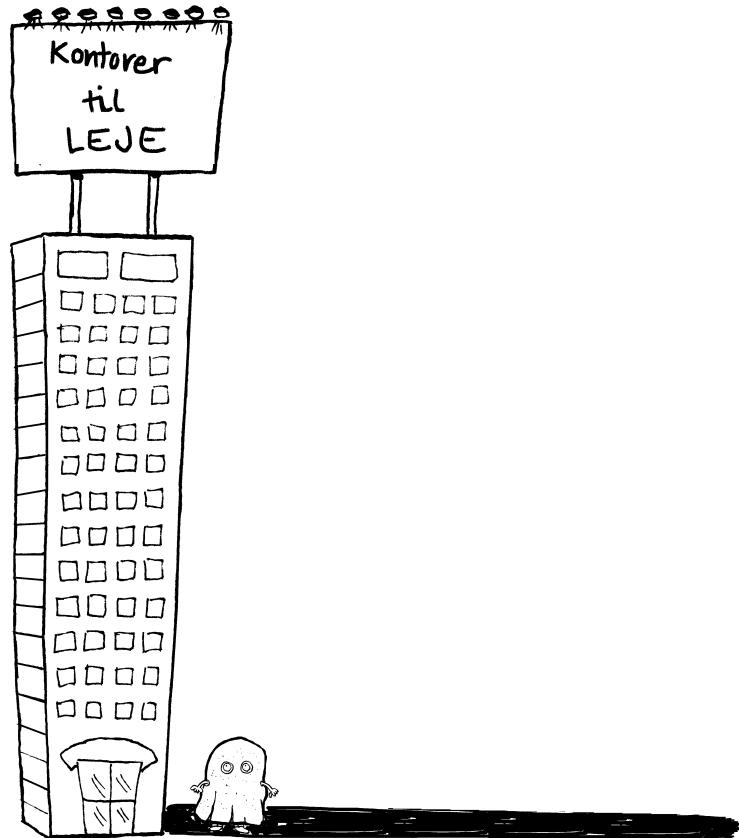

Desværre er forklædningen ikke særlig effektiv, og jeg bliver omringet af beundrere.

Men det gør ikke noget. For herinde i byens
små gader kan jeg mærke det.
Verden har forandret sig.

Alt er ændret, for i skyggen af Mega Taber A/S' kommende hovedkvarter ser jeg min skæbne.

Jeg er på en skæbnekurs, som intet menneske kan ændre.

Jeg bliver snart direktør for verdens største detektivbureau.

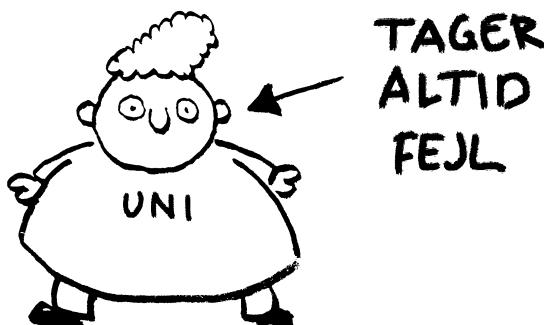
Jeg kommer til at stå i spidsen for et multi-milliardfirma med tusinder af ansatte. Et firma, som er blevet stort ved at hylde ét simpelt princip: genialitet.

Jeg er en detektiv uden mage.

En visionær uden grænser.

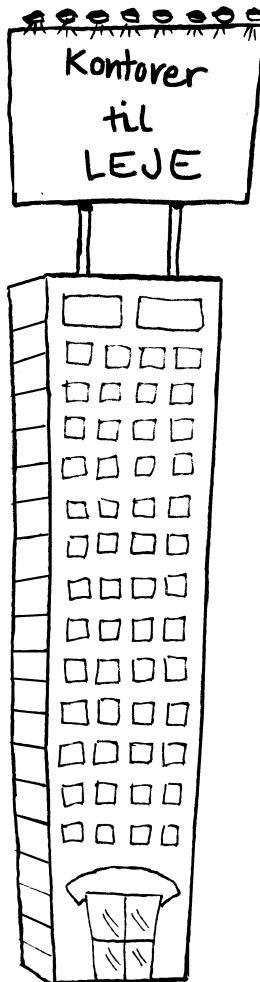
En morgendagens pioner med én hovedudfordring: at forblive ydmyg.

Så lige nu og her går jeg ned ad fortovet mod den sølle bank, som udgør KKGB's hovedkvarter, for at følge op på Rudis tip om Tabermobilen. Et tip, som vil vise sig at være fejlagtigt. Fordi Rudi Ramsløg altid tager fejl.

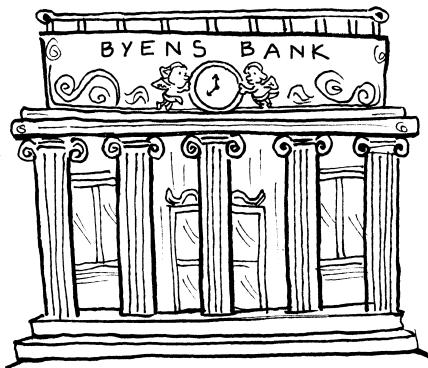

Men det er okay. For det er hans tip, som har
bragt mig hertil.

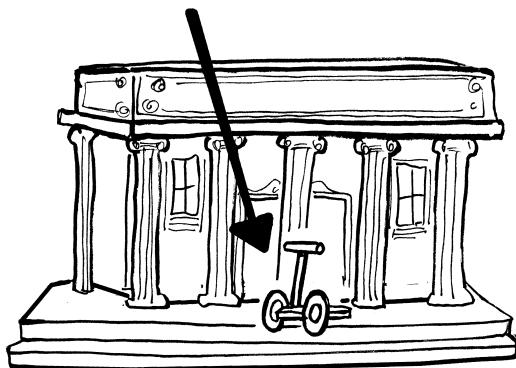
Til min storheds skyskraber.

Som ligger lige ved siden af banken.

Og bag banken ser jeg noget, jeg genkender.

Alt er forandret.

KAPITEL

22

Lykken er ikke en dum dyne

Dette kapitel skulle have lydt sådan her:

Timmy Taber løber om bag banken. Han tager fat i Tabermobilens.

Ondskaben selv kommer brasende ud af bankens hoveddør. Timmy giber hende i hendes onde krave.

”Du er fanget, dit onde uhyre.”

Ondskaben selv skriger.

”Dine skrig hjælper dig ikke,” erklærer Timmy, ”for du er taget på fersk gerning.”

Ondskaben selv græder.

”Dine tårer hjælper dig ikke,” erklærer Timmy, ”for du er færdig. Og det er dit bureau også. Det er forbi. Indse det!”

Med bøjet hoved og hænderne lagt i håndjern bag ryggen anråber Ondskaben selv sin over-

mand en sidste gang, inden hun bliver gennet ind i politibilen.

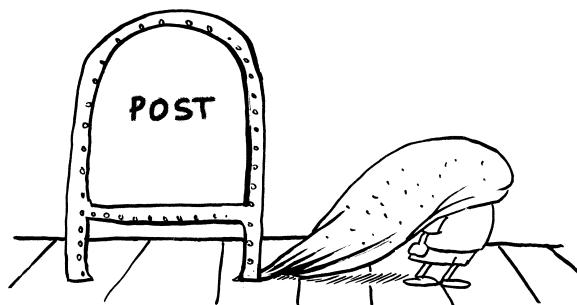
”Hvad vil du mig, Ondskab?” spørger den nådige Timmy.

”Jeg vil bare sige dig en ting,” svarer hun, syg og savlende af misundelse.

”Hvad?”

”Du er verdens mest geniale detektiv,” siger hun.

Men sådan lyder kapitlet ikke. For før alt dette kunne ske, skete der i stedet det her:

Jeps. Det kongelige danske postvæsen stoppede mig ved at lade en af dets postkasser gibe fat i min dyne. Hvorfor?

Havde nogen bestukket dem til det?

Netop. Hende, hvis navn ikke må nævnes.

Det er en trist dag, når vores engang så frie og demokratiske land begynder at indfange sine borgere med postkasser.

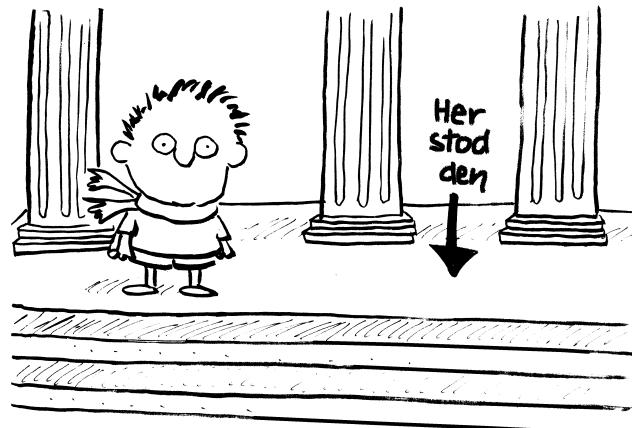
Den dag var i dag.

Og fanget, det var jeg.

Indtil jeg efter 20 minutter indså, at jeg kunne løfte dynen op over hovedet.

Men da var det for sent.

For Tabermobilens var væk.

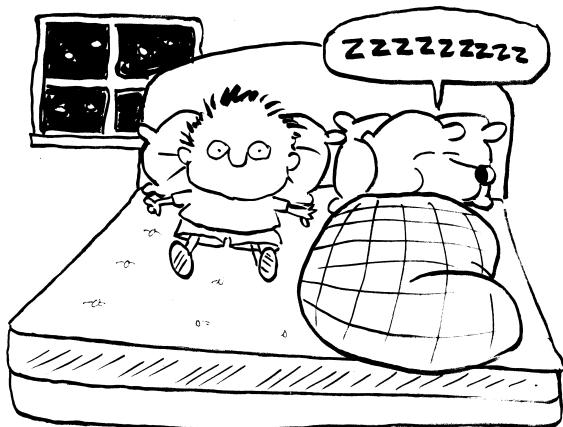

Den var nok fjernet af de samme regeringsansatte, som havde lænket mig til postkassen.

Men okay. Det er vilkårene. Mig mod Ondskaben selv og alle verdens regeringer. Det kunne

nok tage modet fra enhver. Men jeg er ikke enhver. Jeg er Timmy Taber. Og intet menneske og ingen regering eller naturkraft kan stoppe mig.

Bortset fra måske at hundefryse om natten, for jeg glemte min dyne, og jeg skal ikke regne med, at min ”ven” har tænkt sig at dele sin med mig.

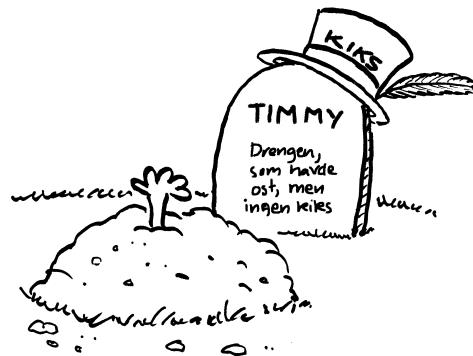
KAPITEL 23

Skruen strammes

Omringet af gale hunde.

Levende begravet.

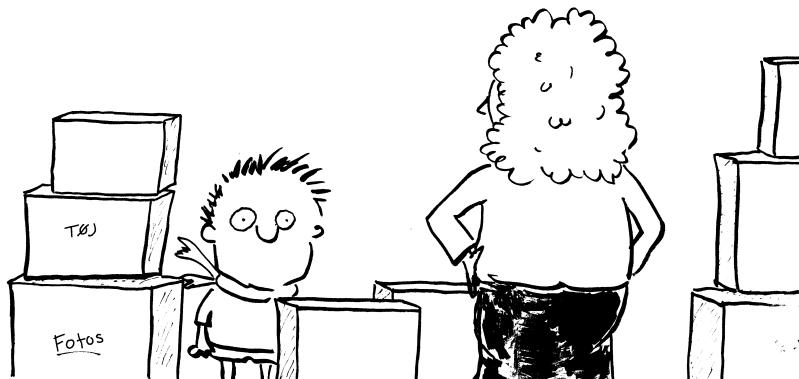
104

Til matematikprøve.

$$4840 \div 16 = \underline{\quad}$$

Det er tre steder, jeg hellere ville være end der, hvor jeg er lige nu.

Nemlig her i garagen stående over for Det Frådende Raseri, også kaldet min mor.

”Hvor er den, Timmy?!” råber hun. ”Hvor er min Segway?”

”Hvad laver du herude?” spørger jeg.

”Gør rent i garagen,” siger hun. ”Og jeg vil vide, hvor min Segway er!”

”Hvorfor gør du rent i garagen?”

”Timmy! Sig så, hvor min Segway er!”

Jeg har trækninger i mit venstre øje. Så mit højre. Det sker, når jeg bliver nervøs.

”Jeg ved det ikke.”

Hun siger ikke noget.

Og så ser jeg raseriet forsvinde fra hendes øjne til fordel for noget andet. Noget, jeg ikke kan forsøre mig imod.

Modertårer.

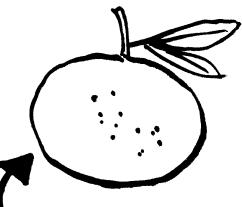
Jeg råber den første desperate tanke, som flyver igennem min store hjerne: ”Tilde P. skulle bruge den til et teaterstykke!”

Det kommer bag på både mor og mig.

”Hvem er Tilde P.?” spørger hun og tørrer en tåre væk fra det ene øje.

”En irriterende pige, som lugter af klementiner,” har jeg lyst til at sige.

Men det gör jeg ikke. I stedet siger jeg: ”En

Klementin

pige i min klasse. Hun skal instruere et skoleteaterstykke. Og hovedpersonen kører på Segway. Jeg ved ikke hvorfor. Det er hendes dumme stykke.”

Mor begynder at falde ned. ”Nå, men du kan altså ikke bare låne den ud uden at spørge mig først.”

”Jeg ved det,” siger jeg. ”Der er klart blevet begået fejl her.”

”Hvornår afleverer hun den tilbage?”

”I næste uge,” siger jeg, ”når teaterprojektet er slut.”

Hvor er jeg dum. Jeg skulle have sagt i næste måned. Have købt mere tid. Modertårerne har svækket min dømmekraft.

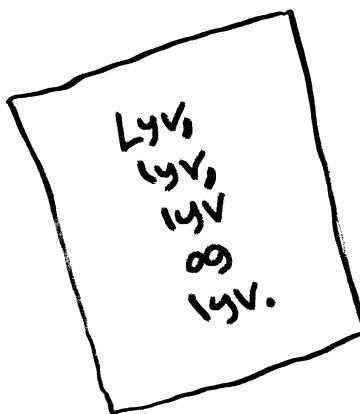
”Godt. Men hvis den bliver afleveret bare en dag senere, så ...!”

Jeg slentrer ud af garagen. Prøver på ikke at virke mistænkelig. Vinker farvel til mor. Argh, dumt! Jeg plejer aldrig at vinke. Tag dig sammen!

Da jeg er uden for synsvidde, tager jeg benene på nakken. Jeg skal for alt i verden nå frem til Tilde P. før mor. Vi må koordinere vores historier.

Okay, mit skuespil var ikke fremragende. Men det virkede.

Og jeg fulgte i det mindste nøje den geniale plan, jeg havde lagt:

KAPITEL

24

En tynd kop te

Jeg bryder mig ikke om Señor Burrito.

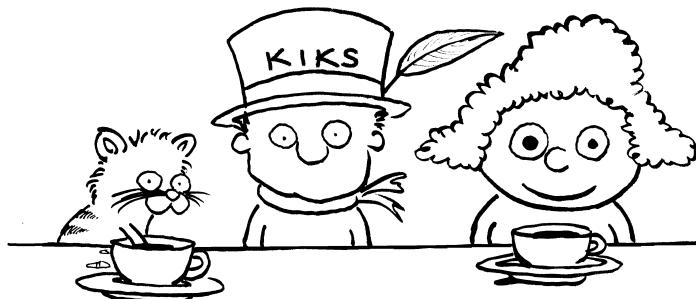

Det er Tildes kat. Hver gang jeg kigger væk, stikker hun poten ned i min te.

”Hun kan godt lide dig,” siger Tilde. ”Det er hendes måde at vise det på.”

Jeg finder mig i det, fordi jeg har brug for Tildes hjælp. Hun skal bakke op om min historie. Så jeg drikker te med hende på hendes veranda.

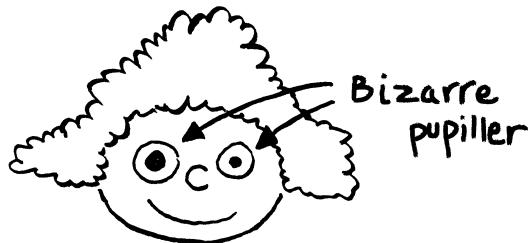
”Du burde komme til te hver uge! Det ville være fantastisk vidunderfuldt!” råber hun med sin sædvanlige glæde ved at bruge ord, der ikke findes. Hun har ævlet løs og været helt oppe at køre, lige siden jeg kom. Jeg har ikke fået en chance for at fortælle hende, at hendes kat er en señora, ikke en señor.

”Der er noget, vi skal snakke om, Tilde.”

”Åh, jeg elsker at snakke,” siger hun og peger på min hat. ”Kan du lide kiks?”

Jeg vender mig mod hende og stirrer direkte

ind i hendes bizarre pupiller, som ikke er lige store.

"Tilde P., mit bureau har brug for din hjælp."
"Iih," siger hun. "Er det et modelbureau? Er
det på grund af min øjne?"

"Nej, Tilde," siger jeg, "det er ikke et model-
bureau. Det er et *detektivbureau*."

Mens jeg siger det, lyder der et lille plask.
Det er Señor Burrito.
Hun har set sit snit til at stikke *begge* poter i
teen.

"Mit bureau opklarer store, internationale for-
brydelser. Det er på vej til at blive et milliard-

DK

foretagende. Det største bureau nogen sinde."

Jeg lader det lige synke ind. Hendes uens pupiller bliver større. "Jeg *elsker* kiks," siger hun og peger på min hat igen.

Jeg rejser mig for at gå. "Du spilder min tid, Tilde. Og jeg har sager, der skal opklares. Jeg finder selv ud."

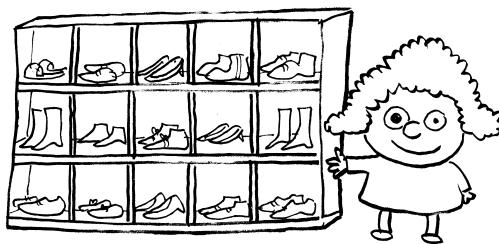
Men inden jeg når at komme nogen vegne, smutter Tilde ned ad trappen og spærer vejen. Den pludselige bevægelse sender en duft af klementin i alle retninger.

"Du må ikke gå!" råber Klementine. "Jeg har også sager! Masser af sager!"

Hun tager mig i hånden og løber op på sit værelse, hvor hun åbner en skabsdør.

"Mine sko er væk!"

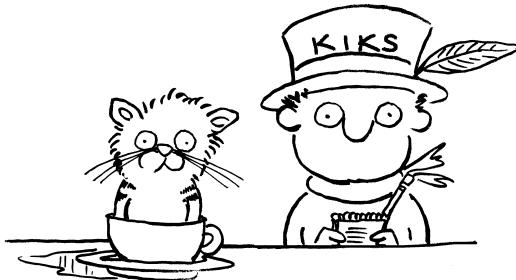
Hun peger på en kæmpestor skohylde, der er fyldt helt op med sko.

"Altså, de er ikke *alle sammen* væk, men mange af dem er. Det er de der internationale, der har taget dem!"

Endelig. En international sag.

Jeg går nedunder og sætter mig ved bordet igen for at tage noter. Min første note er: Efterlad ikke Señor Burrito uden opsyn.

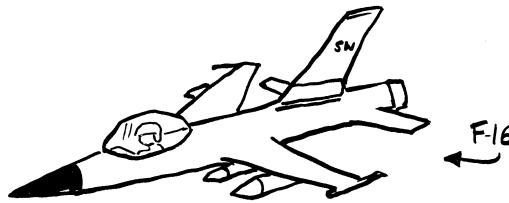

KAPITEL

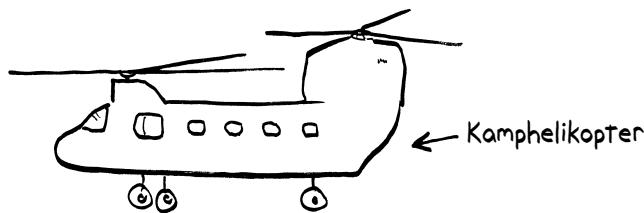
25

Oprustning

Det er ikke muligt at leje et F-16-fly endnu.

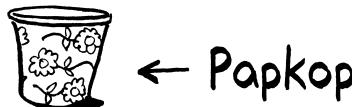
Det påstår de i hvert fald, når man møder op på en kaserne med sin isbjørn og spørger efter det. Man kan åbenbart heller ikke leje en kamp-helikopter.

114

Jeg siger ellers til dem, at jeg kun skal jævne en enkelt bank med jorden. Og ikke engang en særlig fin en.

”Du kan få den her,” siger militærmanden og rækker mig en papkop fra vandkøleren.

Mega slikker sig om munden.

”Undskyld, men De forstår vist ikke helt,” siger jeg. ”Jeg har erklæret totalkrig mod Ondskaben selv.”

Han kigger op fra sine papirer. Jeg stirrer tilbage på ham. ”Hun er en akut trussel mod samfundet.”

Han gnider sig i øjnene. ”Hør her, min ven, hvis du gerne vil melde dig til hæren, så kom igen, nå du er fyldt 18.”

Det er vel kun, hvad man kan forvente af en, der arbejder for den samme regering, som spændte mig fast til postkassen.

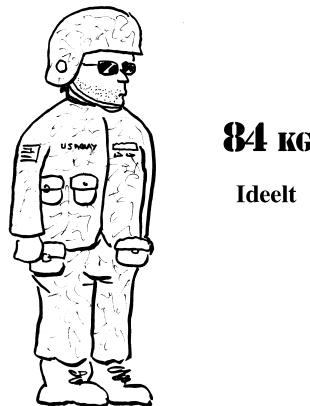
Hvem ved, hvad Ondskaben selv har gået og

fortalt dem om mig? Hvad hun har spredt af bagvaskelse og løgne? Hun har sikkert forsøgt at få mig stemplet som skør.

Derfor fik jeg lavet den her T-shirt, som jeg har på i dag.

Min makker har desværre ikke gjort sig særlig umage for at gøre et godt indtryk. Jeg forsøgte at forklare ham, at vi var i hæren nu, og at hæren har strenge vægtkrav.

Ideelt

Og dem levede han ikke op til.

Men nej. Han nægtede at tabe sig. Så da vi gik ind på kasernen for at leje et kampfly: *Slam!* Dårligt indtryk, lige fra starten. Og jeg *havde* jo sagt det.

Når min totalkrig mod Ondskaben selv er veloverstået, tror jeg, at jeg vil gøre noget godt for den stakkels fyr. Jeg vil sende ham på handelsskole. Måske kan de lære ham respektfuld omgang med papkopper.

Og måske ville han undgå at blive sparket ud, næste gang han besøger en kaserne, fordi han gjorde sådan her:

KAPITEL

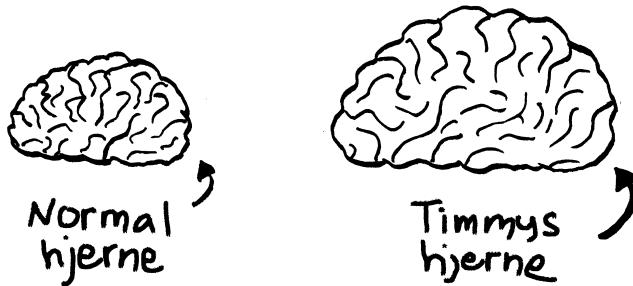
26

Klarsyn i natten

Jeg vågner klokken 3 om natten.

Med en åbenbaring.

(Det sker tit for gode detektiver. Vores store hjerner arbejder konstant).

Åbenbaringen gik ud på følgende:

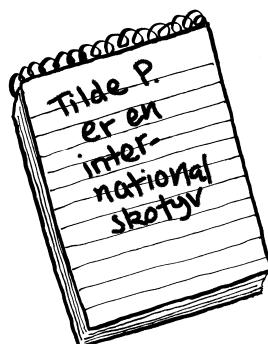
Da jeg var hjemme hos Tilde P., stoppede hun mig på min vej ud og fortalte pludselig, at hun havde fået stjålet et stort antal sko. Jeg bad hende

om at beskrive en af dem. Hun pegede på en rød sko i skabet og sagde, at den anden var væk.

Men hun gemte den bag ryggen.

Det var det, der pludselig slog mig. Jeg skrev min konklusion ned.

KAPITEL

27

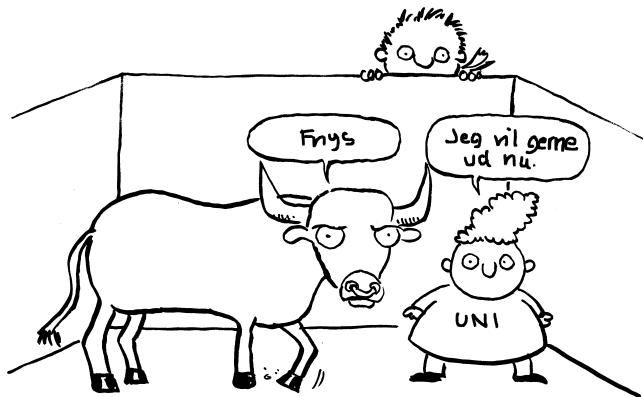
Tyren tages ved hornene

Der er noget helt galt med vores uddannelses-system.

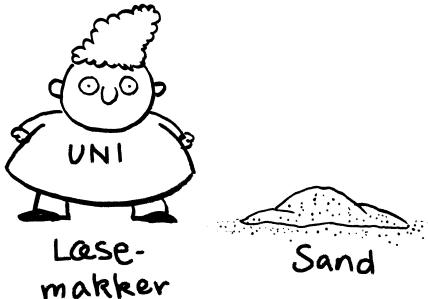
Det er først og fremmest for kedeligt.

Hvis lærerne virkelig syntes, at vi skulle lære noget, ville de krydre skoledagen med små ting, der gjorde den mere interessant.

Som f.eks. at sætte Rudi Ramsløg ind i en ind-hegning sammen med en tår.

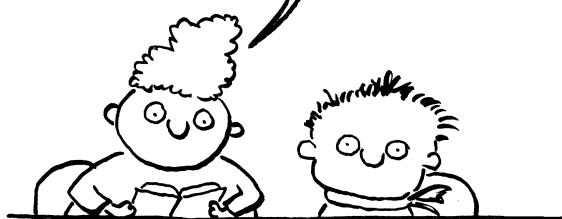
På den måde kunne vi lære, at man ikke skal lege med tyre. Men i stedet har de sat Rudi til at være min *læse-makker*. Og han er lige så kedelig som sand.

At man skal have en læse-makker er noget, skolen har fundet på, og det går ud på, at makkerne skiftes til at undervise hinanden i det, man lige har lært i timen.

I dag har vi om bindeord. Sådan underviser Rudi mig:

Find bindeordet i følgende sætning: "Vi løb, og vi legede!"

Sådan underviser jeg Rudi.

"Hold nu op," siger Rudi. "Svendsen opdager det."

"Nej, han gør ej," siger jeg. "Han sidder og læser feriebrochurer."

"Hvorfor?"

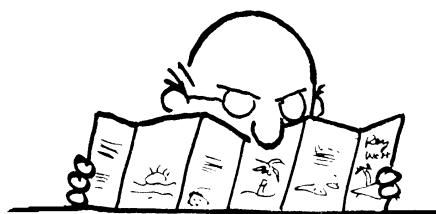
"Hvem ved? Hør, jeg har brug for din hjælp."

"Med hvad?"

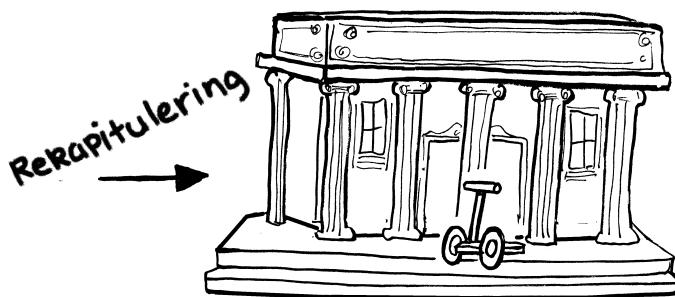
"Du skal infiltrere KKGB."

"Infiltrere hvad?" spørger han.

Gamle Svendsen kigger op fra brochuren og løfter øjenbrynen. "Har I to ikke nok at lave?"

”Jo, vi har, hr. Svendsen,” siger Rudi. Fedterøv.
Jeg sænker stemmen. ”Det er Karina Karinas
bureau. Hun har min Tabermobil. Jeg så den
selv.”

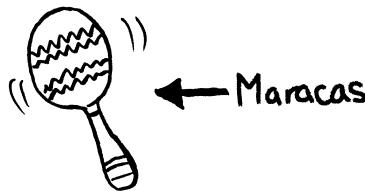
”Shhh,” siger Rudi. ”Jeg vil ikke have noget at
gøre med dine skøre planer.”

”Okay,” siger jeg. ”Fint nok.”

”Godt,” siger han.

”Men jeg mener, at den næste prøve er en
gruppeprøve,” siger jeg. ”Jeg håber, at jeg kla-
rer det lige så godt som sidst.”

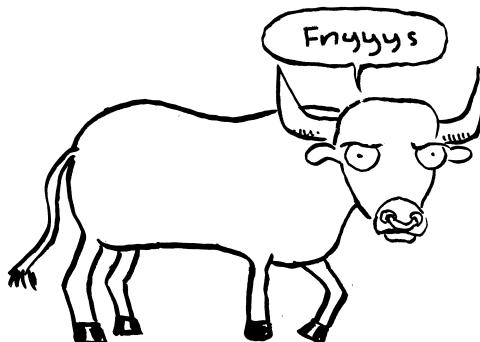
Rudis hoved begynder at ryste som maracas.

123

"Okay," siger han. Så gør jeg det. Er det så det?"

"Nej, én ting til: Hvordan har du det med
tyre?"

KAPITEL

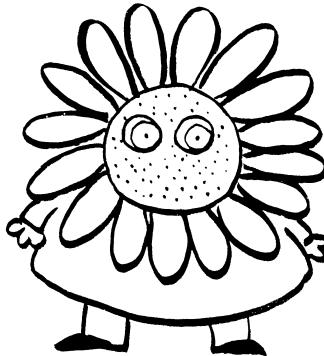
28

I boksen

"Du ser godt ud," siger jeg til Rudi.

"Jeg ser ikke godt ud. Jeg ser dum ud."

Han er forklædt som marguerit.

"Hvordan skulle det her skaffe mig ind i Karina Karinas bank?" spørger han.

”Det har vi jo talt om.”

”Sig det igen.”

”Du er Mogens Marguerit. Du er med i blomsterparaden.”

Bud på, hvordan en blomster-parade kunne se ud

”Og hvorfor går jeg så ind i banken?”

”Fordi Mogens Marguerit vil oprette en konto.”

”Men så siger hun bare, at det ikke er en bank mere.”

”Det er lige meget. På det tidspunkt har du fået tjekket det hele ud.”

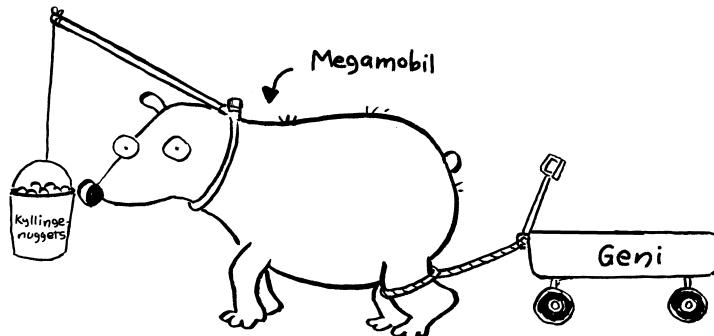
”Hvorfor kan jeg ikke bare være mig selv?”

”For mistænkeligt. Hun ved, at vi er venner.”

Jeg stikker ham en tyver.

”Hvad er den til?”

”Bussen. Du kan ikke køre med Megamobil-en. Det er for afslørende.”

”Jeg kan ikke det her.”

”Det kommer til at gå fint.”

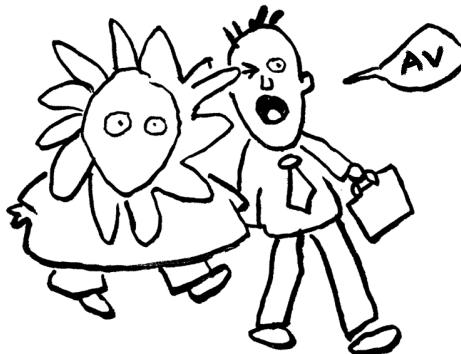
Men nej. Det kom ikke til at gå fint. Det var jo Rudi.

Det næste, der skete, er så belastende for min professionelle stolthed, at jeg tøver med overhovedet at tage det med i bogen. Det er et eksempel på, hvordan den mest geniale plan kan blive forkludret så let som ingenting af en lallende amatør. Da jeg personlig er for ophidset, har jeg fået Rudi til selv at skrive det.

MIN BERETNING

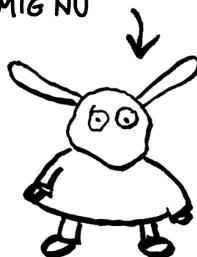
af Rudi Ramsløg

- 14.55 — FORSØGER AT STIGE
IND I BUS
- 14.56 — BUSCHAUFØREN RÅBER:
"HEY, DU DER TOSSEFRANS!
UD AF MIN BUS!"
- 14.57 — PÅBEGYNDER GÅTUR TIL BANK.
- 14.59 — BLOMSTERBLADENE RAMMER
FOLK I ØJNENE. FOLK SURE.

15.01 - SUR MAND RAMT I ~~ØJET~~
BEGYNDER AT PLUKKE MINE BLADE AF.

15.04 - ~~██████████~~
MIG NU

16.30 - ANKOMMER TIL BANK.

~~██████████~~ BANKER PÅ DØREN.

KARINA KARINA SIGER:

"HVEM ER DU?"

JEG SIGER: "MOGENS MARGUERIT!"

HUN SIGER, AT JEG LIGNER EN TRIST KANIN.

"JEG ER MOGENS, DEN TRISTE KANIN,"

SIGER ~~██████████~~ JEG SÅ. 'HVAD FOREGÅR
DER HER?' SPØRGER HUN.

16.31 — ~~[REDACTED]~~ MIT HOVEDE BEGYNDER AT
RYSTE. KARINA KARINA SIGER: "ER
DET DIG, RUDI?"
JEG SIGER: "NEJ, KARINA KARINA."
~~[REDACTED]~~

16.32 — JEG ER AFSLØRET.
"KOM IND, RUDI," SIGER
KARINA KARINA, "FORTÆL
MIG HVAD DER FOREGÅR!"
NU TOTAL PANIK!
"PARADE ... MIG, MOGENS.
VIL OPRETTE KONTO,"
SIGER JEG.

SIDE 4

16:34

KARINA KARINA ER BEKYMRET

FOR MIT HELBRED. HOVED VIL IKKE STOPPE
MED AT RYSTE.

HUN TILBYDER MIG ET GLAS VAND.

JEG SIGER:

"VAND, NEJ.

MIG. GÅ

NU!"

KAN IKKE TALE.

KARINA KARINA MODTAGER
TELEFONOPKALD. FORLADER RUMMET.

JEG GENOPTAGER ~~MISSIONEN~~.

UNDERSØGER STEDET.

FINDER STORT LOKALE

MED BANKBOKS.

GÅR DERIND.

HØRER LYD AF

KÆMPE STÅLDØR,

DER SMÆKKER.

14.35 TIL 8.30

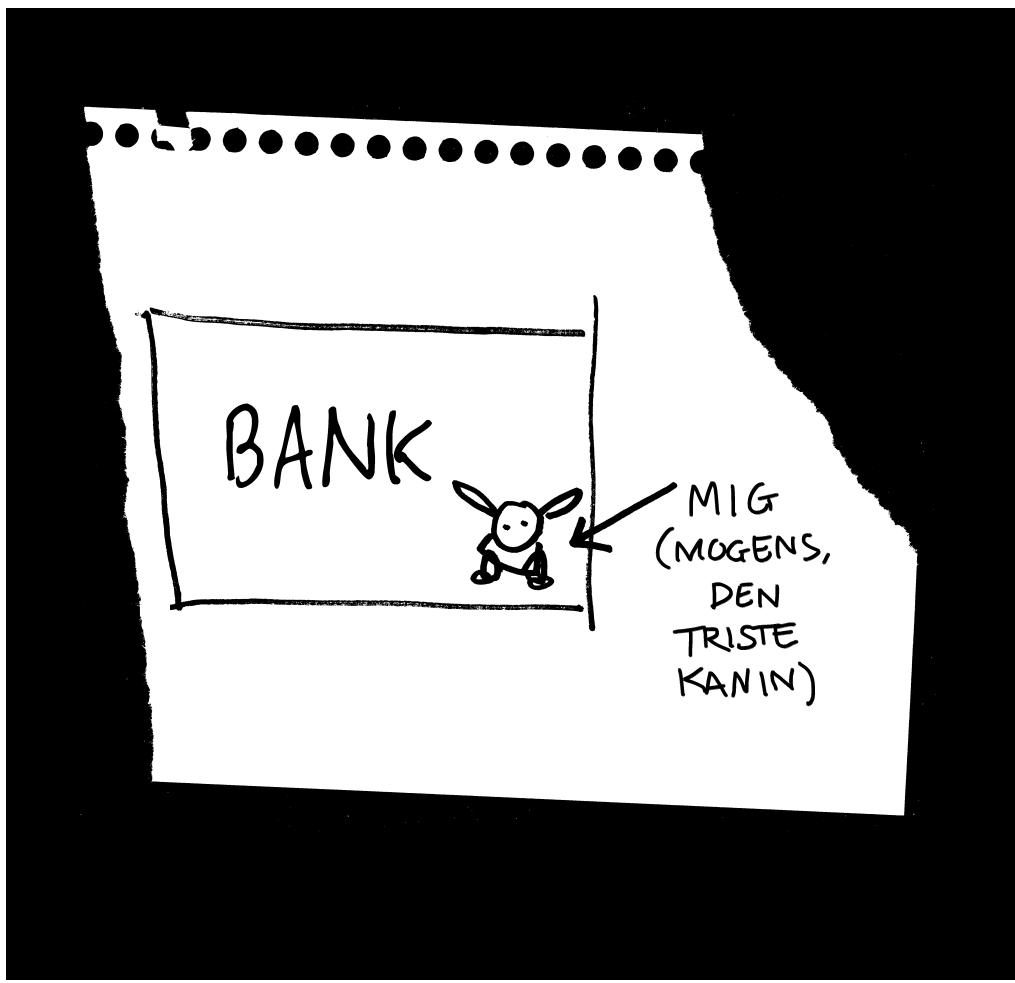
LÅST INDE i BANKBOKS

Jeg nævner bare lige kort, hvad Rudi så fik tiden til at gå med den nat:

- at hyperventilere ind i røret, mens han ringede til mig fra sin mobile nødtelefon.
- at kalde mig grove øgenavne.
- at glemme at takke mig for at have ringet til hans mor for at sige, at hansov hos mig.
- ikke at høre efter, mens jeg læste højt af bogen: "Hvordan man overlever fangenskab ved hjælp af bønner og et smil," skrevet af mig selv.

- at skræmme livet af rengøringsmanden, der blev mødt af en mutantkanin, da han åbnede boksen om morgenen.

Men det, der ærgrer mig mest ved det hele, er, hvor lidt Rudi fik ud af missionen. Da jeg bad ham om at tegne et kort over banken, forventede jeg mere end det her:

KAPITEL

29

Fine forhold

Der var en grund til, at mor ryddede op i garagen:

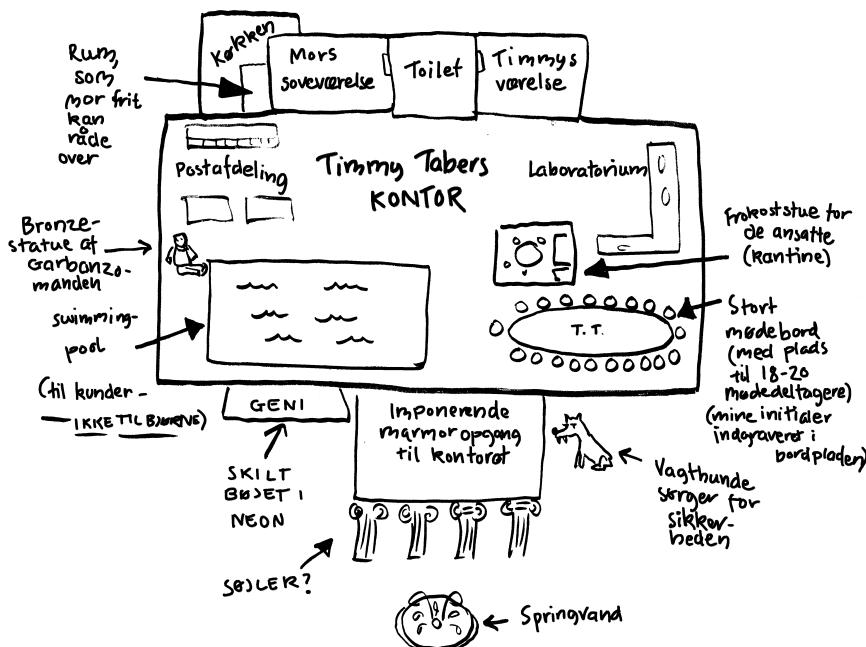
Vi skal flytte.

Hun siger, at vi bliver nødt til at flytte i lejlighed på grund af ændringerne på arbejdet.

Det er stor ståhej for ingenting, da vi snart kommer til at tjene uanständigt mange penge.

Men lige her og nu betyder det, at Mega Taber A/S endelig kan flytte ud af det nedværdigende, lille skab, som vi har været henvist til indtil videre. Og det kan kun blive godt for arbejdsglæden i firmaet.

Jeg har indkaldt mor til telefonmøde angående det nye kontor, vi skal have i lejligheden. Jeg har også fremsendt et skema over, hvordan lejligheden skal indrettes.

Det går i det hele taget strygende, da jeg nu også har opklaret Weber-sagen.

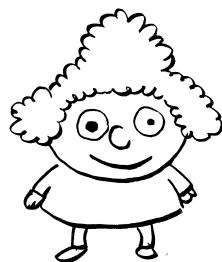
Se her, hvis du har glemt den.

Jeg bruger al min energi på at vise Ondskaben selv, at jeg er en detektiv, man ikke skal lægge sig ud med.

Hvordan opklarede jeg så sagen?

Spor nr. 1: Torsten Weber sagde, at det ikke var første gang, at de var blevet "tp'et". Og hvad kan "tp" stå for andet end *Tilde P.?*

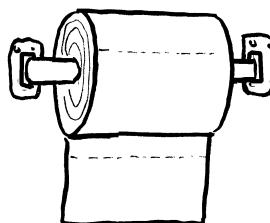

Desuden ved vi allerede, at Tilde P. er en international skotvv. Altså en *vane**forbryder* – en person, der er så glad for at lave kriminalitet, at det bliver en vane.

Men det vigtigste spor var spor nr. 2. Et spor, jeg nærmest faldt tilfældigt over.

I husker sikkert, at jeg drak en hel del te, da jeg var hjemme hos Tilde (altså før Señor Burrito satte sig i den). Derfor blev jeg på et tidspunkt nødt til at benytte toilettet.

Og da så jeg det. Hængende frit fremme.

Nemlig. Toiletpapiret. Forbryderens foretrukne våben.

På Tilde P.s toilet.

Den pige er gået amok i kriminalitet.

KAPITEL

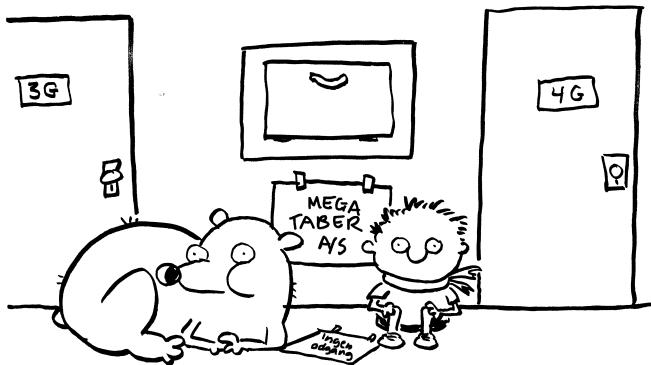
30

Opgangstider

Klang kong ding bing bang dong.

Dette er ikke en ny sang.

Det er lyden af skraldeposer, der flyver ned gennem affaldsskakten i vores nye lejlighed. Jeg kender allerede lyden rigtig godt, fordi skakten er placeret lige ved siden af Mega Taber A/S' internationale hovedkvarter.

Ude i opgangen.

Du hørte rigtigt. Min mor svarede ikke på nogen af mine telefonmødeindkalder og lejede en etværelses lejlighed. Nu sover jeg på en sove-sofa i stuen.

Og bureauets hovedkvarter ligger ved siden af affaldsskakten ude i trappeopgangen.

Under normale omstændigheder ville jeg have diskuteret den uholdbare situation med bestyrelsen. Men det kan jeg ikke. Fordi jeg mangler opbakning fra halvdelen af bestyrelsen.

Den halvdel, som aldrig har været lykkeligere.

KAPITEL

31

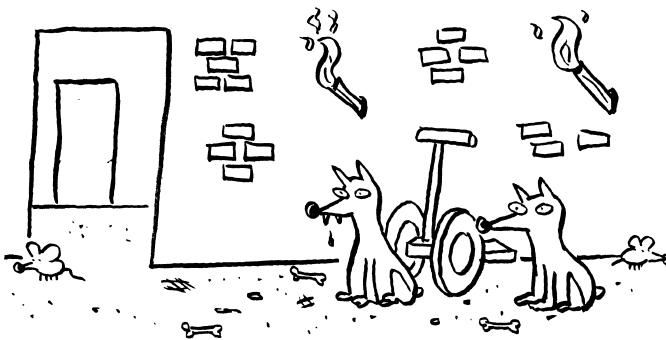
Redningen er nær

Dybt inde i Jordens rottebefængte indvolde.

For enden af en labyrint af fakkeloplyste gange.

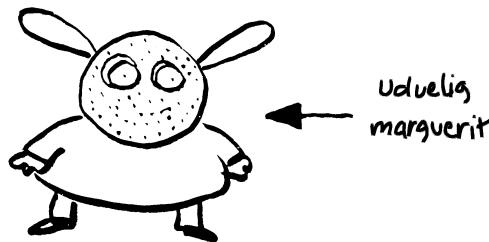
Bevogtet af blodhunde.

Her holdes Tabermobilens fangen.

Jeg kan ikke vide det 100 procent. Men det siger mit detektivistinstinkt mig. Og det tager

sjældent fejl. Og disse involvde befinner sig højst sandsynligt under KKGB's hovedkvarter. Selvom det heller ikke er 100 procent bekræftet. På grund af en uduelig marguerit.

At rive Tabermobilens ud af klørne på de glubske hunde er lige et job for Mega. Han er øverst i den arktiske fødekæde. Men sidst jeg så Mega sammen med en hund, gjorde han dette:

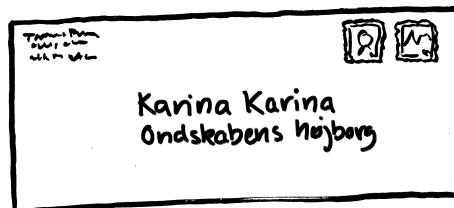
Det er problemet med arktiske rovdyr som Mega. Giv ham en sæl, og *slam* – så er der dejlig

frokost. Giv ham en hund, og *slam* – har han fået sig en ny ven.

Jeg forbereder Megas mission ved at sende breve til Ondskabens selv, som skal påvirke hende med skjulte budskaber.

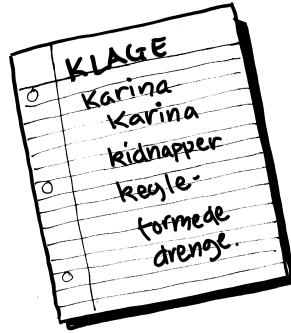

Men brevene kommer tilbage af en eller grund med stemplet: UKENDT ADRESSE. Selvom jeg har skrevet adressen helt tydeligt på konvolutten.

Det er ikke de eneste breve, jeg har problemer med. Alle mine klager til Detektivstyrelsen

kommer også tilbage. Som f.eks. den her, som jeg sendte lige efter Rudis bankeepisode:

Min teori er, at postvæsnet er 100 procent kontrolleret af Ondskaben selv. Først binder de mig til en postkasse, og nu blokerer de min post.

Da jeg ikke kan stole på postvæsnet, må jeg tage andre teknologier i brug.

Men omkostningerne er højere end forventet.

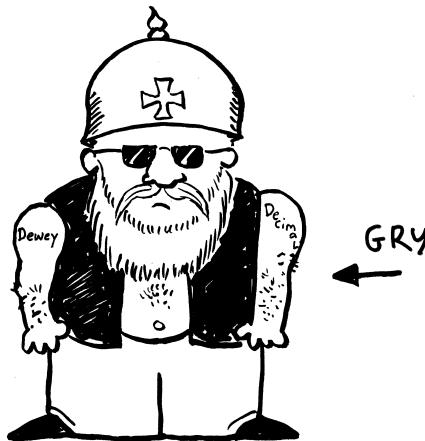

Jeg tog et telefonmøde med mor:

Heldigvis er der andre muligheder. F.eks. det lokale bibliotek. Og det er her, bibliotekaren Gry kommer ind i billedet.

Mød Gry.

KAPITEL

32

Sørlige færdigheder

Man skal ikke være på internettet mere end de tilladte 20 minutter på mit bibliotek. For hvis man er det, bliver man mødt af det her syn:

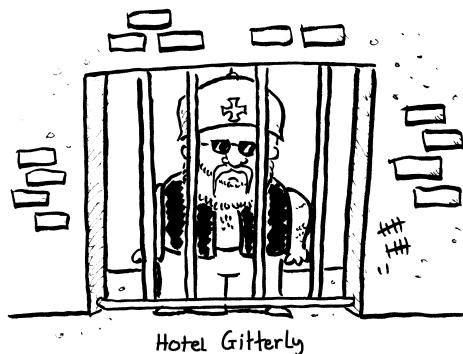
Det er en misfornøjet Gry. Det er ikke en tilfældighed, at han hedder det. *Gry* står for: "Hvis du sætter mine bøger forkert på plads, kan du godt forberede dig på Grusom, Rystende Ydmygelse."

Jeg har ikke med mine egne øjne set Gry afstraffe nogen. Men der går rygter. Rygter om lånere, der er gået i bogmagasinet og ikke er kommet tilbage. Om fingre, som er blevet klemt af i kartoteksskuffer.

Så ingen stiller bøger forkert på plads på mit bibliotek. De hiver ikke sider ud af bladene. Og de stiller ingen dumme spørgsmål.

Det er helt fint med mig, for Gry og jeg har et professionelt samarbejde. Gry ved, at jeg har gode forbindelser. Jeg trækker lidt i trådene og holder ham ude af Hotel Gitterly. Spjældet. Brummen.

Til gengæld gør han også mig en tjeneste en gang imellem. Hvis jeg f.eks. godt vil være på nettet i længere tid end 20 minutter, kigger jeg bare over på ham. Så udstøder han et lille fnys.

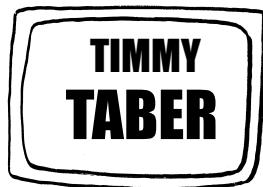
Ja, jeg har helt særlige rettigheder. Som almindelige mennesker ikke har. Men sådan ser en detektivs verden ud set indefra. Blikke bliver udvekslet. Lig forsvinder. Internettid bliver overskredet.

Og internettid har jeg brug for lige nu. For jeg er ved at lave en hjemmeside.

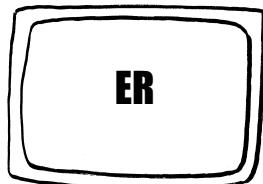
Eller ... jeg er ikke. Gry er.

Da han så mig sidde og arbejde med den, fnøs han. Han rejste sig op. Og så satte han sig ned. Og han begyndte at tampe i tasterne med sine store, tykke fingre.

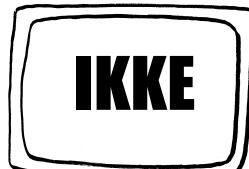
Jeg sagde til ham, at det første skærmbillede skulle se sådan her ud:

Og det næste skulle se sådan her ud:

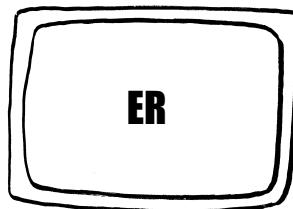
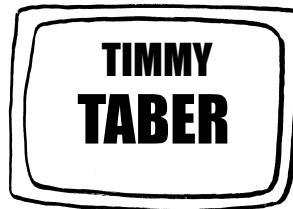
Og det tredje sådan her:

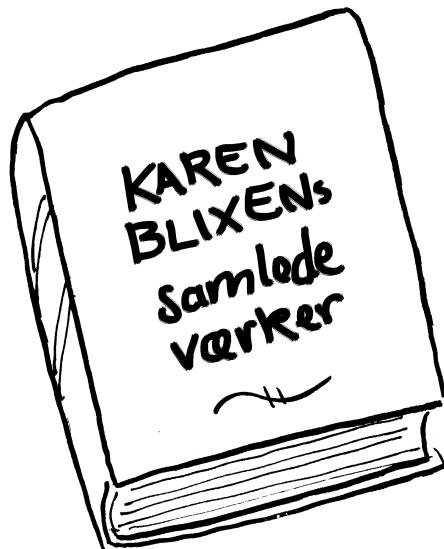
Og det fjerde sådan:

Men han gjorde et eller andet galt. Og når man logger ind på hjemmesiden, ser man nu det her:

Jeg bliver nødt til at sige noget til ham, men jeg skal vælge det rigtige tidspunkt. Og det er svært, fordi Gry sidder ved sit skrivebord og læser hele tiden. Og han kan ikke lide at blive forstyrret. Jeg har hørt, at han læser bøger om, hvordan man slår ihjel. Og hvordan man skaffer sig af med lig. Og hvordan man knuser ting med sine bare næver. Jeg så faktisk en af bøgerne engang. Den hed noget mærkeligt.

Jeg regner med, at den hedder det, fordi denne Blixen-kvinde har skrevet masse værker om,

hvordan man knuser ting med sine bare næver.
Jeg googlede hende. Men hvis hun kan knuse
ting med næverne, er billedet af hende lidt vild-
ledende.

KAREN BLIXEN
Særlige færdigheder: Kan knuse
ting med sine bare næver.

KAPITEL

33

Teknologisk krigsførelse

Hjemmesiden er ikke mit eneste skridt på vejen mod at ændre historiens gang. Med bibliotekets computere sender jeg også elektronisk post. Eller e-mails, som vi detektiver kalder det¹.

Både elektronisk post og hjemmesideteknologi er med i min samlede strategi, hvis mål er firmaets vækst og at ødelægge Karina. Jeg har opsnappet Ondskabens elektroniske adresse fra en folder, som hun havde lagt på biblioteket.

1. I behøver ikke at prøve på at huske, hvad fagudtrykkene betyder. De er meget tekniske. Jeg har skrevet historien sådan, at man forstår udtrykkenes betydning ud fra sammenhængen.

Folderen var ærekrænkende.

Det ærekrænkende ved folderen var emnet for en elektronisk klage, som jeg sendte direkte til Detektivstyrelsen.

Til: DetektivStyrelsen@geemails.com

Fra: TimmyTaber@jubiii.com

Jeg er byens bedste detektiv.

Jeg har også sendt falsk elektronisk post direkte til Ondskaben selv. Formålet med det er at fodre hende med falske spor. Spilde hennes bureaus ressourcer. Sende hende ud på formålsløse eftersøgninger. Her er en fra i går:

Ærgerligt, at bibliotekets skanner ikke virker. Ellers kunne jeg også have sendt det her kort som ledetråd:

Det er cirka heromkring.

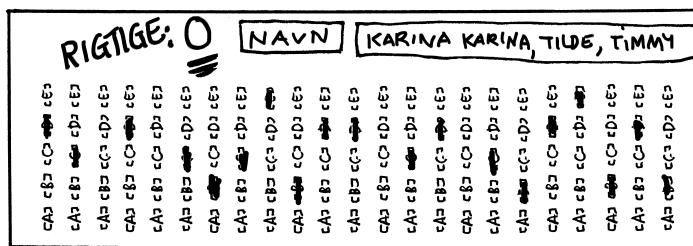
155

KAPITEL

34

Nul er det magiske tal

Man siger, at tallet nul blev opfundet af mayaindianerne. Og at det er en supervigtig opfindelse. Hvorfor ved jeg ikke. Men jeg ved i hvert fald, at man ikke kunne have givet de her point uden tallet nul.

Det er vores gruppens danskprøve. Den, Rudi var bange for.

(Altså den *seneste* af dem, han har været bange for). Men han var syg den dag, så vi var kun

mig, Tilde og Ondskaben selv. Og vores samarbejde var langtfra perfekt.

Derfor måtte Ondskaben selv besvare alle spørgsmålene. Og ved et afsindigt lykketræf svarede hun rigtigt på dem alle. Men jeg kunne ikkestå inde for arbejde udført af en dybt umoralsk person, så jeg opsnappede prøven, efter at hun havde afleveret, og ændrede alle svarene. A'er blev B'er, B'er blev C'er, og C'er blev D'er.

Og topkarakteren blev en bundkarakter.

Det var for meget for Ondskaben selv. Så hun klagede. Hun sagde, at hun ikke ville arbejde i grupper mere. Det her var Gamle Svendsens svar:

Manden er et vrag. Jeg ved ikke, hvilken del af undervisningssystemet der knækkede ham til sidst, men jeg har en teori:

Selvom jeg kun er blevet undervist delvist. Fordi Svendsen har givet op. Han indkalder ikke til skole-hjem-samtaler mere. Han kalder mig aldrig Kaptajn Taberhoved mere. Han sætter mig ikke sammen med de kvikke elever mere. Nu sidder han bare bag skrivebordet og læser rejsebrochurer. Nogle gange i hawaiiskjorte.

Og hvis det ikke virker, tager han en lille hula-hula-pige-figur frem og ser hende danse hula-hula-dans.

Han lader ikke til at sætte pris på, at jeg lige har udkæmpet en viktig moralsk kamp mod Ondskaben selv. Én ting sætter han helt sikkert ikke pris på:

Mine fans.

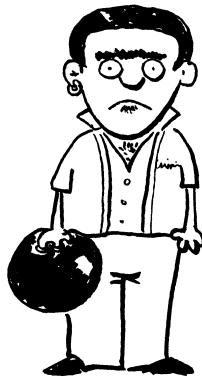

KAPITEL

35

En hård rosin at slugte

Jeg har aldrig haft fidus til bowling. Her er en fidus, som er til bowling.

Han hedder Carlo Prahl. Og jeg ved følgende om ham:

1. Han spiller bowling.
2. Han dater min mor.
3. Jeg kalder ham ”bowlingfidusen”.

Jeg mødte ham i går. Han sad ved vores spisebord og spiste rosiner. Så jeg ved egentlig fire ting om ham:

4. Han kan lide rosiner.

Her skal jeg lige nævne, at jeg hader rosiner. Men det afholdt mig ikke fra at indlede en venlig samtale.

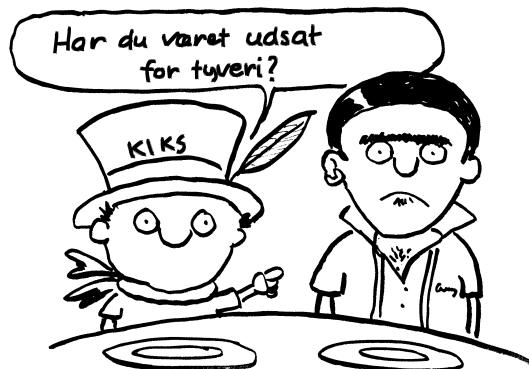
Mor sagde, at de havde mødt hinanden et eller andet sted. Og så sagde hun også noget andet. Men det hørte jeg ikke, fordi jeg pludselig lagde mærke til bowlingfidusens opslæde krave. Så jeg prøvede at hjælpe.

Så lagde jeg mærke til noget, der sad på hans hage.

Så opdagede jeg, at han kun havde én ørering.

Samtalens forvirrede mig, så jeg trak mig tilbage til badeværelset for at nedfælde en beskrivelse af manden i min notesbog.

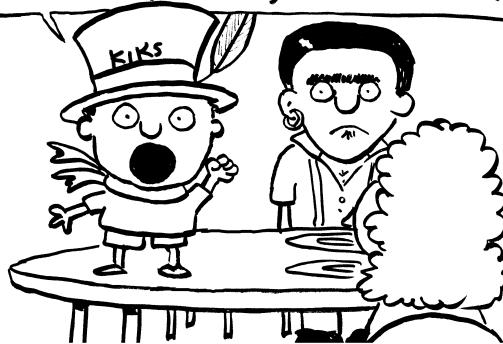

Da jeg kom tilbage til bordet, blev jeg mødt med tavshed. Jeg så på min mor. ”Carlo vil gerne have, at du tager hatten af, mens vi spiser,” sagde hun.

”Det er uhøfligt at have hat på ved bordet,” tilføjede han.

Jeg gav ham mit bedste svar.

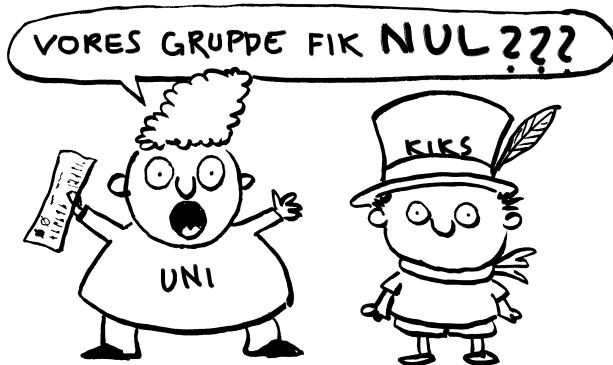
Hold bøtte, elendige rosinelsker!

Det faldt ikke i god jord. Så jeg blev sendt ind på værelset. Men jeg har ikke noget værelse. Jeg har en sovesofa.

Derfor gik Mega og jeg over til Rudi.

Der blev jeg heller ikke modtaget med åbne arme.

KAPITEL

36

Uventede gaver

Folk som Rudi har ikke forståelse for moralske kampe. Så da jeg ser ham næste gang, har jeg en gave med til ham.

Og for at opmunstre ham yderligere fortæller jeg ham også om Tilde P.-sagen. Jeg har egentlig ikke brug for hans mening. Men han kan godt lide, at jeg spørger.

”Det kan jeg altså ikke tænke på nu, Timmy.
Du trækker mit gennemsnit ned.”

”Du synes altså, at jeg skal anholde hende?”

”Jeg synes, at jeg skal læse lektier.”

”Hvis jeg ikke gør det, vil ingen sko kunne vide sig i sikkerhed. Og jeg tør slet ikke tænke på, hvad hun kunne finde på at gøre med toiletpapir.”

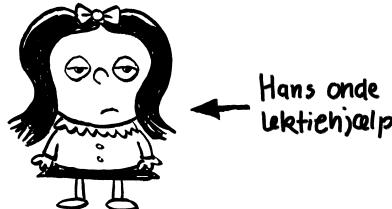
Rudi lukker sin bog og vender sig mod mig.
”Vil du lade mig læse i fred, hvis jeg fortæller
dig, hvad jeg tror?”

Jeg folder hænderne bag nakken og ler.
”Okay, fessor. Fyr løs.”

”Tilde P. er varm på dig. Hun vil gerne være sammen med dig. Så hun gemmer selv sine sko og lader, som om de er blevet stjålet.”

Jeg griner så voldsomt, at jeg næsten ikke kan få vejret.

”Undskyld,” får jeg sagt. ”Det er bare så sjovt at høre, hvad amatørerne tænker om sådan nogle sager.”

”Fint. Nu har jeg sagt, hvad jeg mener. Går du så nu? Jeg skal mødes med min lektiehjælp om 10 minutter.”

”Jeg troede, at Ondskaben selv plejede at komme her,” siger jeg.

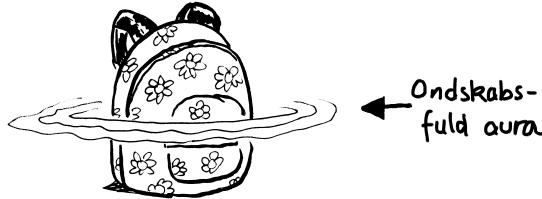
”Vi skal ikke læse i dag. Hun glemte noget, sidst hun var her. Jeg lovede at kommer over med det.”

”Jeg går med dig. Det vil være meget meget værdifuldt for mig at vide, hvor hun bor.”

”Jeg ved ikke engang, hvor hun bor,” siger han. ”Vi skal mødes på en café.”

”Du er en ussel forræder,” siger jeg. ”Men hvad var det så, hun glemte?”

”Sin rygsæk,” siger han.

Jeg ser på rygsækken. Jeg fornemmer en aura af ondskab omkring den.

”Du bliver nødt til at brænde den, hvis du vil rense dit værelse helt.”

”Jeg går på toilettet,” siger han. ”Vil du ikke nok være gået, inden jeg kommer tilbage?”

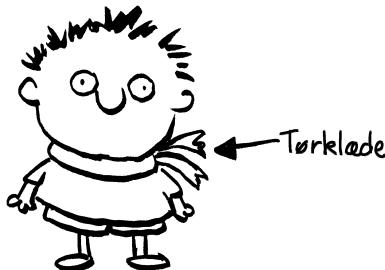
Han går.

Og lader mig være alene med rygsækken.

Jeg vil ikke kigge i den, men det er helt tydeligt, at Rudi gik, fordi han vil have, at jeg skal gøre det.

Så jeg gør det, han vil have mig til, og åbner rygsækken.

Men jeg finder kun åndssvage skolebøger og penalhuse og tørklæder (efteraber!).

Indtil jeg kommer til det sidste rum.

Og finder skatten over alle skatte.

168

KAPITEL

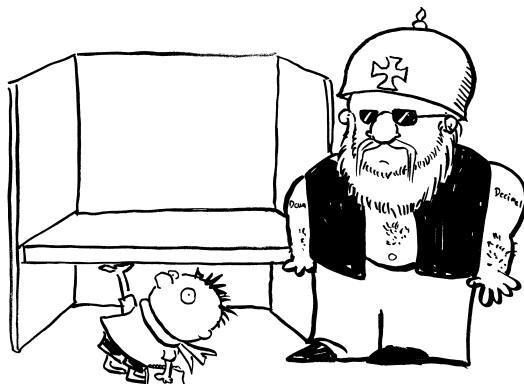
37

Timmy falder (ikke) i fælden

Da der ikke er nogen beskyttelse for nysgerrige blikke på mit affaldsskaktkontor, skynder jeg mig over til biblioteket med fjendens hemmeligheder i hånden. Jeg løber i zigzag-mønster for at undgå snigskytter.

Jeg træder ind. Nikker til Gry. Han rydder en plads til mig. Jeg tjekker for bomber.

Jeg sætter Mega til at holde vagt bag min ryg,
hvor jeg er mest udsat.

Da området er sikret, begynder jeg at læse
Karinas noter. Som jeg hermed præsenterer for
læseren uden kommentarer.

Bortset fra de kommentarer, jeg har skrevet
på alle post-it-sedlerne.

* Måndag den 16. oktober
I aften sidder jeg alene

oppe på mit værelse. Far er stadig på
arbejde. Barnebørnene ser tv. Jeg går
i seng, før far kommer hjem.

* Tirsdag den 17. oktober
Står op og går ned.

Barnebørnene siger, at far
allerede er kørt på arbejde.

Stor pakke til mig på køkkenbordet.

I kassen: en ny kikkert. "Håber, den kan hjælpe
dig med opklaringen af din næste sag. Knus, far."

LYDER
SANDSYNLIGT.
Er sikkert ude
at stjæle biler.

Din far
har ret.

Du har brug
for hjælp.

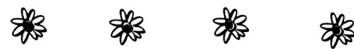
Tirsdag den 19. oktober

Torsten Weber tilbyder mig en sag.
Jeg gør ham en tjeneste
og tager imod sagen.

Fredag den 20. oktober

Jeg opklarer Weber-sagen, da jeg
overhører Mikkel Thomsen prale
af, at det var ham, der gjorde det.

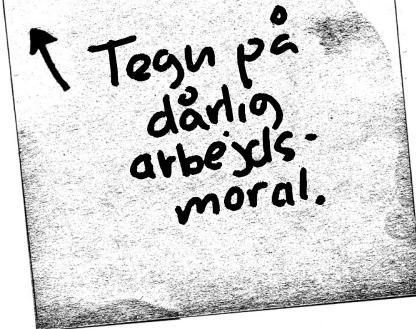

Onsdag den 25. oktober

* Kontoret lukker tidligt i dag, *

* fordi jeg skal have filmaften *

* med far. *

* Torsdag den 26. oktober *

Filmaften aflyst.

Far skulle på forretningsrejse.

Torsten Weber betaler mig for at have opklaret hans sag. Jeg siger til ham, at det ikke er nødvendigt for så lidt arbejde. Jeg giver ham pengene tilbage.

↑ Burde give
alle klienterne
pengene tilbage
og tage en pose
over hovedet
for at skjule
skammen.

Jeg bladrer hele notesbogen igennem for at se, hvad der står om mig. Men jeg finder ikke noget. Det tætteste, jeg kommer, er en reference til Rudi.

Mandag den 30. oktober

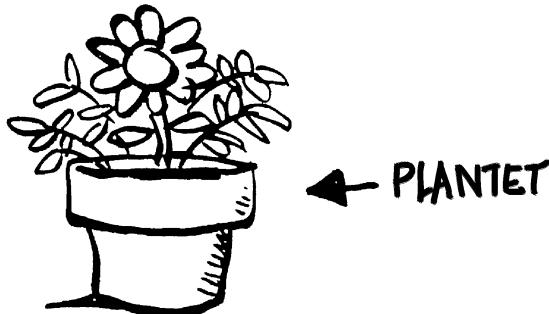

Ham den mærkelige dreng i vores
gruppe var skyld i, at vi fik nul.

HÅ HÅ! Hun kan
ikke engang huske,
hvad Rudi hedder.
Så kan han bare lade
være med at være så
kredelig. Hun er åben-
bart sur over, at han
lægde sig ud, da vi
skulle have prøve.

Og så slår det mig pludselig. Og jeg forstår,
hvad det her i virkeligheden er.

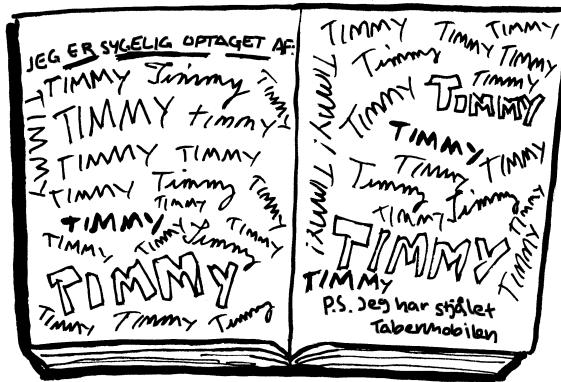
Notesbogen er *plantet*.

Nej, ikke plantet på den måde. Den er et nummer. En fint. En fælde. Lusk! Enhver detektiv ved, at når et firma vil skjule sine beskidte hemmeligheder, så fører det to regnskabsbøger. Den falske, som de gerne vil have, at politiet ser. Og så den rigtige.

Hun ved, at jeg tit kommer hos Rudi, så hun plantede den falske bog i sin rygsæk i håbet om, at jeg ville læse den og se, at der ikke stod noget om mig. Jeg ville så konkludere, at hun ikke havde noget med tyveriet af Tabermobilen at gøre!

Nu skal jeg bare finde den rigtige bog.
Den, som ser sådan her ud:

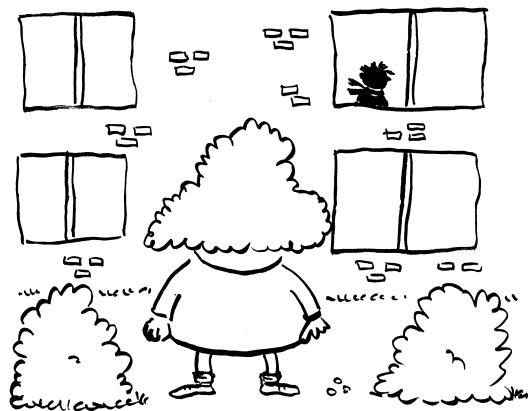

KAPITEL

38

Skråplan

Jeg vågner ved lyden af snigskytteild. Jeg kigger ud ad vinduet. Det er Tilde P., der kaster småsten på min rude.

"Hvad vil du?" spørger jeg.

"Vil du ikke øve teater sammen med mig?"
spørger hun.

Tidligere i dag havde jeg kaldt Tilde op til kontoret for at diskutere teaterstykket. Nu ved hun, hvor jeg bor.

"Gå hjem, Tilde P. Teaterstykket findes ikke. Det har jeg forklaret dig."

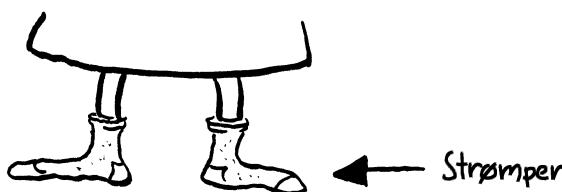
"Men vi må hellere øve det alligevel," siger hun.

"Det er ikke så godt lige nu, Tilde P. Jeg er i besiddelse af top hemmelig information. Jeg kan ikke stå og tale for åbent vindue." Jeg smækker vinduet i og vender tilbage til min sovesofa.

En klump jord slår en revne i ruden. "Hvad nu?" råber jeg og stormer tilbage til vinduet. "Nu har du påført vores ejendom alvorlig skade!"

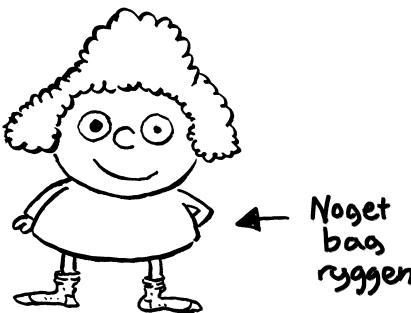
"Mine sko er blevet stjålet!" råber hun. "Det er internationalt!"

Hun taler sandt. Hun står i strømpesokker.

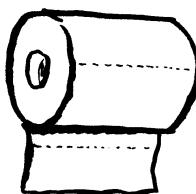

Jeg gribet min notesbog og noterer, at jeg skal åbne en ny sag i morgen.

Men så ser jeg, at hun skjuler noget bag ryggen.

Og så falder tioren. Først havde hun sko på. Nu har hun ikke. Og nu gemmer hun noget bag sin ryg. Jeg laver hurtigt en skitse af det, som jeg ved, hun holder i hånden.

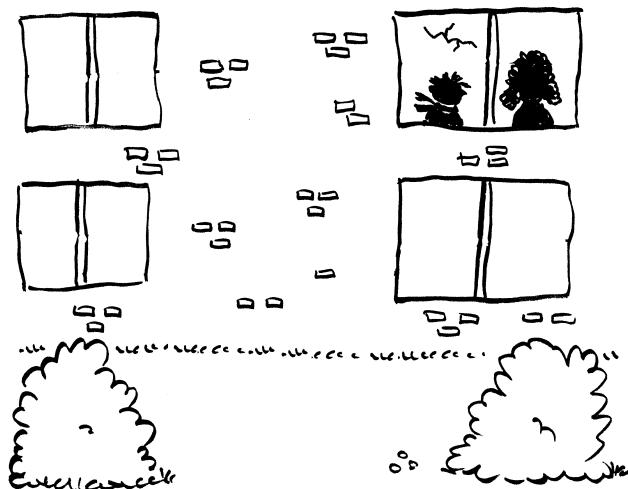
”Smid det, Tilde P.! Øjeblikkelig!” råber jeg. ”Vi vil ikke være de næste ofre for din kriminalitet!”

Mor smækker døren op ind til mit værelse og tænder lyset. "Hvorforråber du?" spørger hun.

Hun ser mig stå foran vinduet. Det revnede.
"Og hvordan er det sket?" råber hun.

"Det er en mesterforbryders værk," siger jeg.
"Vi skal være glade for, at det ikke er meget værre."

"Hvad snakker du om?" spørger hun.
"Det lille uhyre ville snige sig ind på os i strømpesokker!"
"Hvem?" råber hun.
Jeg peger ud ad vinduet. Der er ingen.

”Jeg har betalt et kæmpe depositum for den her lejlighed, Timmy. Og ved du, hvad der sker, når vi ødelægger noget? Det bliver trukket direkte fra depositummet.”

Mor er ufattelig utaknemmelig.

”Først låner du min Segway ud til et teaterstykke uden at spørge. Og nu smadrer du vores vinduer. Hvornår lærer du at have respekt for andre folks ting?”

Jeg udholder spærreilden i stilhed. Selv i mit eget hjem er jeg et misforstået geni.

”Og for resten,” tilføjer hun, ”så fik jeg en lille snak med din ven Rudi i går.”

Herligt, tænker jeg. Det kan der ikke være kommet noget godt ud af.

”Han ledte efter noget, som var forsvundet fra en rygsæk. Jeg spurgte ham, hvordan det gik med teaterstykket.”

Jeg får en lille trækning ved venstre øje. Så ved mit højre.

”Og ved du, hvad han sagde?” spørger hun.

Det gør jeg ikke. Men jeg har fuld tillid til Rudis loyalitet.

"Han sagde, at der ikke er noget teaterstykke."
Baghold! Forræderi! Jeg springer op på sove-sofaen og råber:

Jeg er fast i mælet. Jeg taler stolt og med overbevisende alvor. Men så fortsætter jeg:

Og hvis du ikke tror på det, kan du jo selv komme og se det på lerdag.

A black and white line drawing of the same boy from the previous illustration, now standing and looking slightly to his right with a neutral expression.

På lørdag. Altså om tre dage. Det er en løgn med så vidtrækkende konsekvenser, at jeg får lyst til at ændre budskabet under min venstre sko.

Mor smiler og slukker lyset. Hun står i mørket og siger:

"Det vil jeg da riktig gerne."

KAPITEL

39

Stormtropperne sættes ind

Borgen skal stormes. Her er borgen:

Og her er stormtropperne:

185

Der er ingen tid at spilde. Mega skal slå døren ind. Rejse sig på bagbenene. Og brøle med et arktisk raseri, der kan få sæler til at græde. 800 kilos rent raseri, som ikke stopper, før Tabermobilens er tilbage.

Det er isbjørnes måde at kommunikere på.

Oversat til menneskesprog:

Skiltet var min idé. Ordene er Megas.
Jeg kunne ikke lide dem. Jeg ændrede dem til
noget mere brutalt. Mere dyrisk.
Mere Frankenstein-agtigt.

Og ja, det blev så lidt uklart. Men i det mindste lige på og hårdt.

Min plan var at følge min makker til banken
og stå vagt ved indgangen. Men det kan jeg ikke.
For jeg er fanget.

I bowlingfidusens smarte bil.

Jeg bliver holdt som gidsel mod min vilje.
Eller som min mor kalder det: Vi kører en tur i
Silvan. Vi skal hente en ny vinduesrude. I stedet
for den, jeg ikke ødelagde.

Tabermobilen skal være tilbage inden 48 ti-
mer. Jeg har ikke tid til det her.

Jeg har heller ikke tid til at høre på bowling-
fidusens belæringer. Om at tage sig sammen. At
opføre sig ansvarligt og ikke som et lille patte-
barn.

Jeg melder mig ud af komedien.

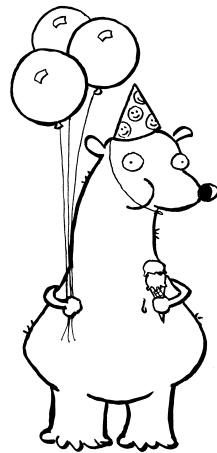
Da bilen standser for rødt, sparker jeg bil-
døren op.

Og jeg løber.

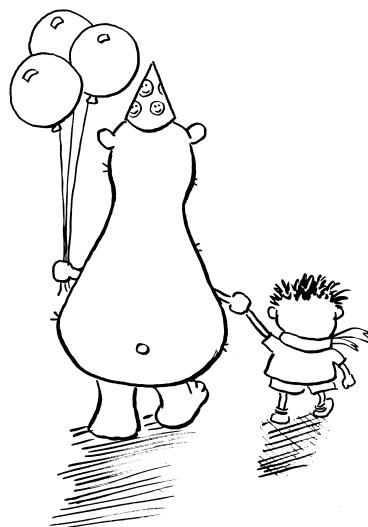
Uden at vide hvorhen. Bare væk.

Og ind i maven på en isbjørn.

Han er gået til banken med et GI' MIG-skilt,
og alle mulige velmenende butiksejere har gi-
vet ham alt muligt på vejen. Så da det giganti-
ske pattedyr skulle til at brase ind i Ondskabens
højborg og skræmme alle fra vid og sans, så han
sådan her ud.

Men jeg bliver ikke sur. Jeg tager hans pote.
Og vi går. Os to mod resten af verden.

KAPITEL

40

Hvad er et navn?

Man kan ikke stave til *Magellan* uden bogstavet *M*.

Det ved jeg, fordi jeg stavede det forkert i historieprøven. Mit bud:

Chang

Jeg skrev ”Chang”, fordi spørgsmålet var: ”Hvem var den første, der sejlede jordkloden rundt?” Og jeg vidste det ikke. Men jeg ved, at Chang er det mest almindelige efternavn i verden. Så jeg tog chancen.

190

Og det er ikke første gang.

Hvem var den første mand på Månen?

Chang.

Nå, men det, jeg vil frem til, er, at det er fredag. Jeg har 24 timer til at finde Tabermobilen.

Og medmindre de der opdagelsesrejsende finder Tabermobilen, er de uinteressante for mig.

Selvom jeg faktisk var tæt på at svare rigtigt på: "Hvad hed Christopher Columbus' tre skibe?"

Rip,
Rap
og Rup

191

KAPITEL

41

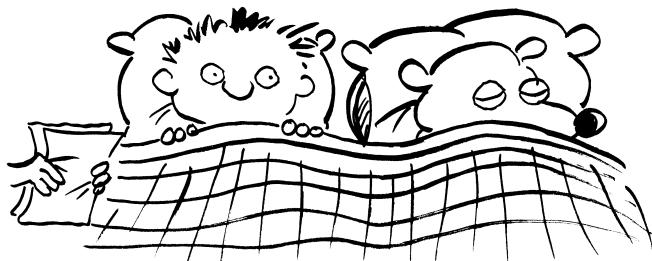
Stilhed før stormen

"Verdens lykkeligste sæl syntes, at verden var et vidunderligt sted." Min mor læser højt.

"Timmy," siger hun, "kan vi holde en lille pause?" Hun er ved at læse en af de historier, jeg har skrevet til Mega. Men han sover allerede.

192

"Altså jeg ved godt, at det ikke har været nemt her på det seneste. Med mit job og lejligheden og alle forandringerne."

Jeg trækker på skuldrene og kigger ud ad vinduet.

"Men jeg ville bare sige, at Carlo fortalte mig om den snak, I to havde haft," siger hun.

Åh-åh, nu falder mor-hammeren.

"Jeg sagde til ham, at det ikke var o.k." siger hun.

Jeg ser vantro på hende.

"Det er mig, der er din mor. Ikke ham." Hun stryger mit hår væk fra panden. "Men det var heller ikke o.k. at løbe væk fra bilen. Han kunne ikke finde dig, selvom han ledte i to timer."

Selvfølgelig kunne han ikke det. Han er en amatør. Han ville umuligt kunne finde en trænet detektiv.

”Men bortset fra det så tænkte jeg på, at vi kunne hente sushi efter teaterstykket i morgen. Ville det ikke også lige være noget for din makker?”

Ups. Ja. Teaterstykket. Som jeg skal have skrevet, når mor er gået. ”Det vil min makker sætte meget stor pris på,” siger jeg. ”Og det er smart af dig, da han udgør halvdelen af bureautets ansættelsesudvalg.”

Hun kysser mig på næsen. Og rejser sig for at gå.

”Hvor skal du hen?” spørger jeg.

”I seng.”

”Men du er ikke færdig med at læse.”

Hun smiler og sætte sig ned og læser videre.

”Verdens lykkeligste sæl syntes, at verden var et vidunderligt sted.”

Hun bladrer om på næste side.

KAPITEL

42

Totalteater

”Fingrene væk!” skriger jeg til Tilde P. Hun har slynet begge arme om mig. Vi står foran redskabsskuret i hendes have.

”Men er det ikke her, jeg giver dig et knus?”
spørger hun?

”Nej!” råber jeg ind i skyen af klementinlugt.

”Jeg sagde jo, at vi skulle have øvet teaterstykket. Hvis vi havde gjort det, ville det være vidundertastisk nu.”

”Jeg har jo sagt, Tilde P., at jeg først blev færdig med det for to timer siden. Jeg har ikke sovet hele natten.”

Jeg dumper tilbage i min instruktørstol og

rækker ud efter termokanden med kaffe. Kaffen er det eneste, der holder mine øjne åbne lige nu.

Eller rettere kaffen og angstens. Min mor kommer om en time. Jeg har bildt hende ind, at teaterstykket skal spilles uden for skolens område, fordi der var begyndt at falde tagsten ned fra teatersalens tag under prøverne.

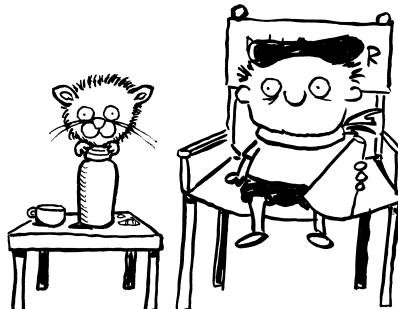
Hun ville vide, hvorfor vi ikke bare kunne spille det på plænen foran skolen i stedet for i Tildes have. Jeg fortalte hende, at pige, der havde hovedrollen, var en værre primadonna, og hun havde forlangt, at det skulle være i hendes have. Der viste sig at være mere sandhed i det, end jeg selv anede.

”Du har ikke engang skrevet en rolle til Señor Burrito!” siger hun.

”Koncentrer dig om dine replikker, Tilde P.”

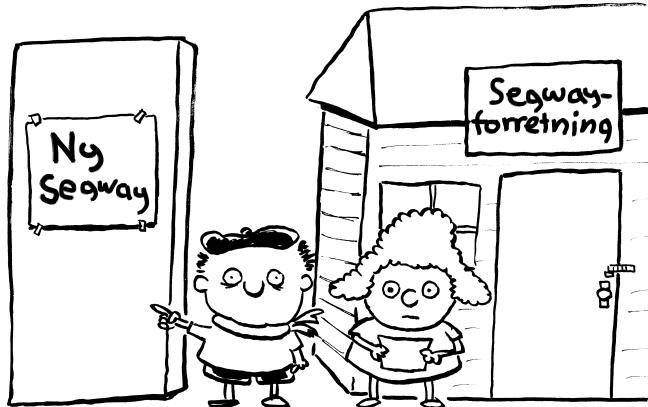
"Det er altså svært, når Señor Burrito er ked af det."

Jeg kigger over på Señor Burrito. For sent.

"Og hvordan kan du skrive et stykke, det hedder Den fantastiske Segway, når du ikke engang har en Segway?"

"Segwayen bliver antydet, Tilde. Ikke vist. Pointen er, at den står inden i den store kasse."

Jeg forstår det ikke,” siger hun.

”Du har en butik, hvor du sælger Segway-maskiner. Og hver dag kommer jeg og siger, at jeg rigtig gerne vil have en. Og hvad siger du så?”

Hun kigger i sit manuskript. ”Øh, undskyld, min gode herre. De har ikke penge nok,” siger hun.

”Perfekt! Og så tager jeg mig til hovedet og råber: SEGWAAAAAAAAY!”

”Hvorfor?”

”Hvad mener du med ’hvorfor’? Jeg er jo fortvivlet.”

”Fordi du ikke får noget knus?”

”Nej. Hold op med at snakke om knus.”

”Men hvad gør vi så, når du har fåbt det der?”

”Ikke noget. Så slutter stykket.”

”Har du ikke skrevet mere?”

”Prøv selv at skrive et teaterstykke på én nat! Det er heldigt, at jeg overhovedet har fået skrevet den skarpe, vittige dialog, som vi har nu.”

”Men jeg har kun én replik.”

”Det er ikke noget problem,” siger jeg. ”Vi improviserer resten.”

”Hvad betyder det?”

”Vi tager den på fornemmelsen. Improviserer. Vi siger bare, hvad der falder os ind.”

”Du er vidunderlig!”

”Hvad?”

”Det var det, der faldt mig ind.”

”I teaterstykket, Tilde P.! Gør det, når vi spiller stykket. Og lige det skal du ikke sige. Alt andet end det.”

”Okay. Åh, se! Nu kommer din mor!” råber Tilde.

”Der er ikke nogen mor med i stykket,” forklarer jeg hende.

”Nej, men hun er i indkørslen nu.”

Og så ser jeg hende. På vej ind i haven.

”Hej, fru Taber,” kvidrer Tilde.

”Du må være Tilde,” siger mor.

”Mor!” råber jeg. ”Hvad laver du her?”

”Du sagde klokken et,” siger hun.

”Jeg sagde klokken to!”

”Du sagde altså klokken et.” Hun tager de billetter frem, som jeg havde printet i kopiforetningen.

BILLET

Den fantastiske Segway

Lørdag kl. 13.00

En åndssvag trykfejl. Lad aldrig din arktiske makker læse korrektur på noget som helst.

”Nå, okay, men teaterstykker begynder aldrig til tiden!” siger jeg. ”Du kan jo også se, at der ikke er kommet andre endnu. Det er uhøfligt.”

”Fint, men så sætter jeg mig bare og venter. Hvor er stolene?”

Stolene. Jeg vidste, at jeg havde glemt noget. ”De blev knust af de nedstyrrende tagsten,” siger jeg. ”Der er kun ståpladser. Og hvis du så lige vil give skuespillerne et øjebliks fred.”

Min mor kigger mærkeligt på mig.

Jeg hiver Tilde med ind i huset. ”Giv mig jeres telefon,” siger jeg til hende. ”Hurtigt!” Hun rækker mig telefonen. Jeg ringer til Rudi. ”Kom straks,” gisper jeg i røret. ”Min mor er allerede kommet.”

”Du sagde klokken to,” siger Rudi.

”Ja, ja, men du skal komme nu. Og sig til de andre, at de også skal komme.”

200

”De andre ville ikke være med. Der er kun mig.”

”Jeg sagde, du skulle sige det til alle i klassen, undtagen Hende-Du-Ved-Nok.”

”Det gjorde jeg også. De sagde nej. Skal jeg spørge Hende-Du-Ved-Nok?

”Er du sindssyg?” råber jeg. ”Nå, men så kommer du i det mindste. Der bliver nødt til at komme bare en person og se stykket ud over mor.”

”Jeg kan ikke komme før klokken to.”

”Hvorfor ikke?”

”Jeg læser sammen med min lektiehjælp.”

”Er Ondskaben selv sammen med dig nu?!”

”Du skal ikke råbe, Timmy. Hvis du ikke havde ødelagt gruppeprøven, så ville det her ikke være sket.”

Jeg vil svare ham, men kan ikke. Min stemme drukner i et frådende brøl. Jeg kigger ud ad vinduet og ser et velkendt ansigt.

Endelig *en*, man kan stole på. Jeg ser, gennem køkkenvinduet, hvordan Gry spankulerer ind i haven.

Min mor ser ham også. Og fuld af fordomme, som hun er, rykker hun så langt væk, hun kan, fra bibliotekaren Gry.

Jeg vender mig mod røret igen. ”Nu skal du høre her, Rudi Ramsløg! Du kommer nu, ellers ødelægger jeg alle de gruppeprøver, du kommer til at tage i resten af dit liv.”

”Det kan du ikke!”

”Bare vent og se!”

Rudi udstøder et skrig. Jeg vender mig mod Tilde. ”Kom så. Vi har et stykke, der skal opføres.”

Vi spæner ud ad bagdøren og indtager vores pladser ved siden af Segway-kassen. Jeg begynder at vandre frem og tilbage foran den. Jeg fanger min mors blik et kort øjeblik. Hun ser ikke glad ud.

”Hold da op,” siger jeg med den stemme, min figur har i stykket. ”Jeg vil sørme rigtignok gerne ha’ den Segway.”

Tilde står helt stum.

"JEG SIGER, JEG VILLE RIGTIGNOK GER-
NE HA' DEN SEGWAY!" råber jeg.

Tilde smiler bare.

"Sig din replik, Tilde," hvisker jeg.

"Hvafforn replik?" hvisker hun tilbage.

"Den, vi har øvet," hvisker jeg.

Hun ser forvirret ud. Der gør min mor også.

"Den, vi har øvet!" hvæser jeg sammenbidt.

Hendes uens pupiller udvider sig. "DU ER
VIDUNDERLIG, TIMMY TABER!" råber hun
og slynger begge arme om mig. Vi mister begge
balance og vælter omkuld i græsset.

"Hvad laver du?" råber jeg skrækslagen.

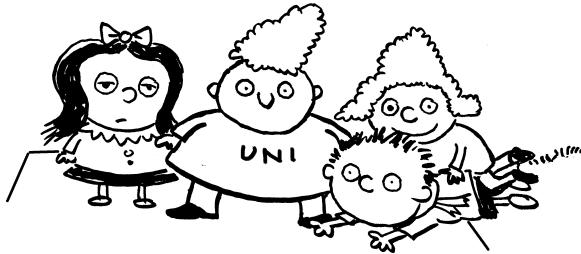
"Jeg tog den på improvinemmelsen!" råber
hun. "Ligesom du sagde."

"Slip mig!" råber jeg, mens jeg ruller rundt
med hende i græsset. Men hun slipper ikke.

Og vi ruller videre ned ad plænen mod ind-
kørslen, hvor vi brager ind i et keglelignende
objekt.

Det er Rudi Ramsløg. Og bag ham står Uni-
versets Ondskabs Midtpunkt.

”HVAD LAVER HUN HER?!“ råber jeg.
”Hun vil gerne se stykket,” siger Rudi.

”Få hende væk herfra! Hun må ikke se d...“
”Helt ærligt, Timmy,” siger Rudi. ”Hun vil jo bare ...“

”Jeg er ligeglads!“ skriger jeg. ”Hun må ikke ...“

”Det er okay, Rudi,” siger Ondskaben selv.
”Jeg skal alligevel videre, så ...“

”AAAAARGH!“ skriger en kvinde. Det er min mor. Hun flygter fra de automatiske sprinklere, som lige er gået i gang på græsplænen.

”Sluk dem!“ råber jeg til Tilde, som stadig ligger oven på mig.

”Jeg ved ikke, hvordan man gør,” siger hun.
”De er sprinklermatiske.“

”Vi må have kassen væk!“ råber jeg. ”Vandet ødelægger pappet!“

Jeg kæmper for at komme på benene. Tilde hager sig fast i mine ben. Jeg trækker os begge gennem vandstrålerne, hen mod kassen. Men før vi når hen til den, gør kassen noget uventet.

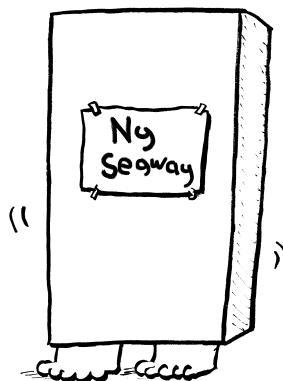
Den bevæger sig frem mod os.

"GRRRRAAARH!" brøler kassen.

Det er min makker.

Som i al ubemærkethed har sneget sig til en lur under Segway-kassen. Og nu tager han revanche for den fejlslagne bankinvasion ved at skræmme livet af os alle sammen.

Også det mislykkes. For han er jo bare en kasse med poter. Det skræmmer ikke nogen.

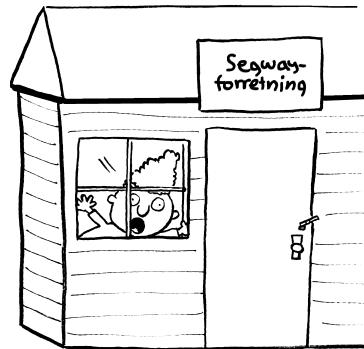

Bortset fra Señor Burrito.
Ved synet af den vandrende kasse hopper den
fra mit termokrus op i Rudi Ramsløgs ansigt.

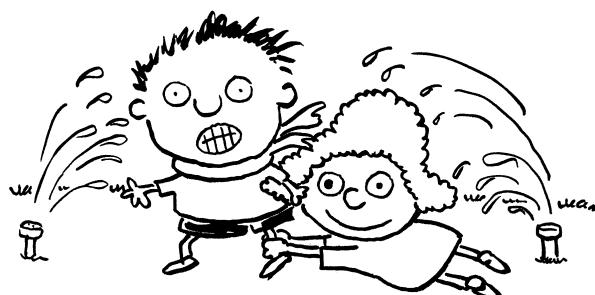

Rudi går i panik og flår den flyvende Burrito af sig. Men katten jager ham. Han flygter skri-
gende ind i redskabsskuret og smækker træ-
døren i efter sig.

Hvilket får krogen uden på døren til at falde
ned og låse ham inde.

Rudi råber om hjælp, men jeg har ikke tid.
For da jeg drejer hovedet for at undgå en vandstråle, ser jeg, at mor er på vej ud af haven.
"Mooooor!" råber jeg, men jeg kan ikke røre mig. For Tilde P. holder fast om min ene ankel.

"SLIP MIG, TOSSEDE TØS!" råber jeg ad Tilde. Men da jeg siger det, får jeg en trækning ved venstre øje. Og Tilde tror, at jeg blinker til hende.

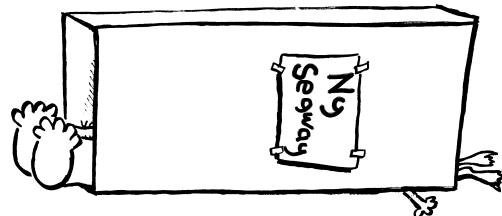
"SÅ ELSKER DU MIG ALLIGEVEL!!!" råber hun og hiver mig ned på jorden igen.

Gennem de forfærdelige kysselyde kan jeg høre lyden af mors bilmotor blive svagere. Men så bliver alt overdøvet af Rudis skrigeri.

"AHHH! JEG VIL IKKE VÆRE LUKKET INDE HER I NAT!"

Tilde vender sig og ser i retning af Rudi, og jeg benytter chancen til at stikke af. Men hvad der så sker, henstår som i en vandtåge for mig.

Man fortæller mig, at min makker mistede balancen, da jeg rejste mig op. Og faldt oven på mig.

Den, der efterfølgende reddede mig, skulle så have låst døren op til Rudis redskabsfængsel. Og givet ham sit livs forskräkkelse.

Da Rudi aldrig går på biblioteket, havde han ingen anelse om, hvem hans redningsmand var.

KAPITEL

43

En stjerne slukkes

Jeg har altid troet, at det kun var en af de her,
der kunne få mig ned med nakken:

Men nej. Det blev en af dem her:

209

En mor. Min. Som jeg blev nødt til at fortælle alt efter det med teaterstykket.

Jeg måtte fortælle, at jeg havde brugt hendes Segway.

At jeg havde parkeret den foran Max' hus.

At den var blevet stjålet. Og da jeg var færdig, blev hun ikke sur. Hun blev tavs. Og det er det værste, mødre kan være.

Jeg kunne måske have overlevet, hvis det kun havde handlet om Segwayen, men det gjorde det ikke. For da hun var kommet hjem den dag, fandt hun det her i posten:

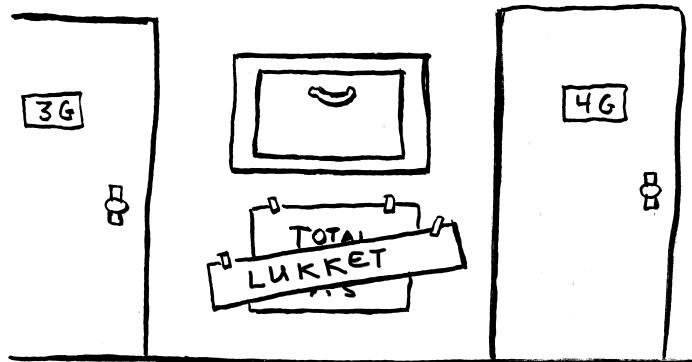
Kære fru Taber

Vi er kede af at måtte meddele Dem, at Deres søn, Timmy, har fået nul i sin seneste historieprøve. I den foregående prøve fik han også nul.

På grund af disse og tidligere præstationer ser vi ingen anden udvej end at lade ham gå en klasse om.

Arne Mølhus
Rektor

Og det kunne jeg ikke overleve. Så hun sagde bare helt stille og roligt, at jeg havde udført min sidste efterforskning. Ikke flere sager. Ikke mere Mega Taber A/S.

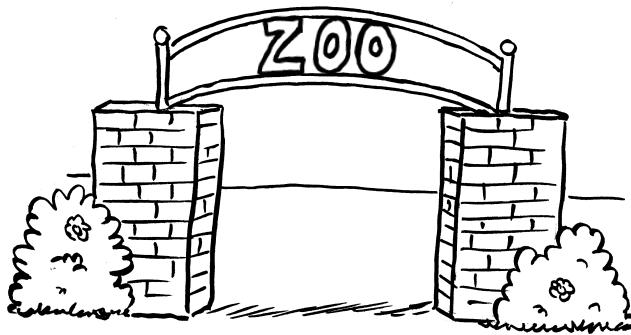

Men det var ikke det værste.

Det værste var, at det også var slut med Mega.

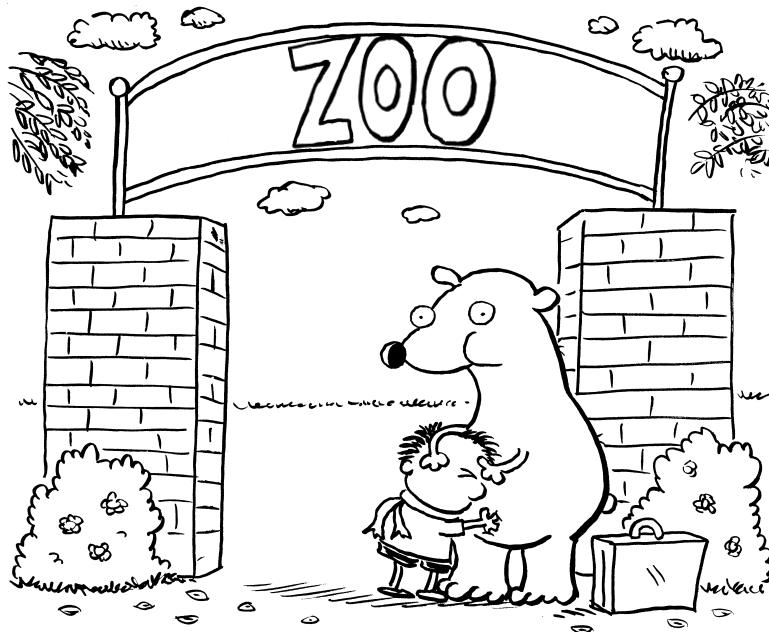
Hun ser isbjørnen som en del af mit firma. Og nu er det slut med alt og alle, der har noget med det at gøre. Jeg kunne skrive flere bøger fulde af de modargumenter, jeg kom med. Men ingen af dem virkede. Overhovedet. Så jeg ringede til det eneste sted, hvor jeg vidste, at der var isbjørne.

Og de ville godt tage ham.
Og så var der kun tilbage at sige farvel.

KAPITEL 44

Ingen titel

213

KAPITEL

45

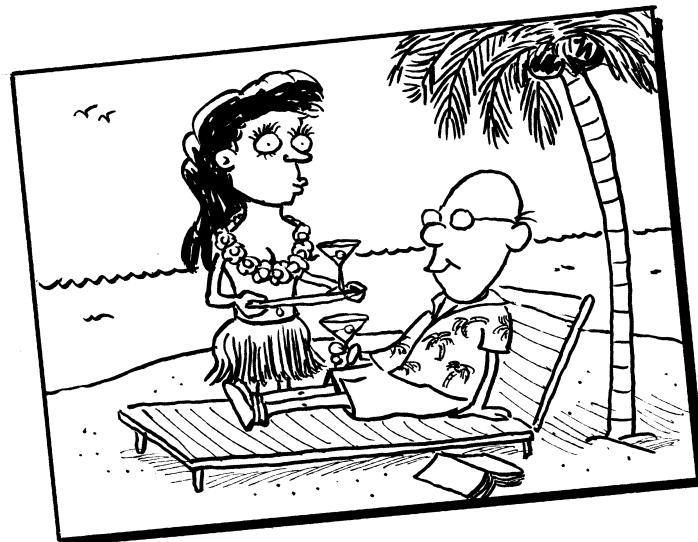
Endnu en stjerne slukkes

Jeg var ikke den eneste fiasko. Svendsen gik også ned med flaget.

Tænk, at han havde et fornavn. Det plejer lære-re ikke at have. Det er en skandale, at han bare blev svigtet af skolesystemet på den måde.

Men den slags sker jo.
Nu er han blevet sendt væk til Hawaii.
Uden mig.
Det kan da godt være, at jeg har været noget af en udfordring. Men voksne har brug for udfordringer.
Nu har han kun solen og stranden.
Det må virkelig være trist at stå op hver morgen og konstatere, at jeg ikke er der.
Det er ikke bare noget, jeg siger. Se bare billede i skolebladet.
Han ser ulykkelig ud.

KAPITEL

46

Fanget

Note: De vedlagte papirer er en brevveksling mellem mig og min makker. Jeg vedlægger dem som historisk dokumentation for vores fængselstid. Og fordi de ville være blevet opløst i snavs og savl, hvis de var forblevet i min makkers besiddelse.

216

Dag 1 i fangenskab

Til: Mega
c/o Isbjørnegrotten
Zoologisk Have

Kære Makker

Her er vi så. Spæret inde bogte.

Hvor længe ved jeg ikke.

Det eneste jeg ved, er at jeg bliver
lænket til skolebøgerne, fra jeg kommer
hjem fra skole, til jeg går i seng
hver dag...

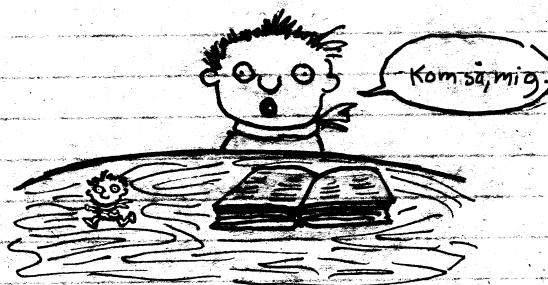
(bort ~~set~~ fra en enkel spisepause
overvæget af fangevogteren.)

Jeg ved ikke, hvad det er med de her bøger, men det virker, som om de er designet til at aflede ens opmærksomhed.

Som i dag.
Som ~~gammel~~

Jeg sidder og læser et eller andet om et eller andet, da jeg får øje på treks åer i mit stenivebord. Og før jeg ved af det, løber en microudgave af mig selv rundt i dem, som om de var en labyrint.

Og så er der pludselig gået en time.

Jeg prøver at læse igen. Men så hører jeg en hund ge.

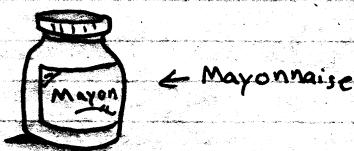
Det får mig til at tænke på biler.

Og det får mig til at tænke på glas.

Og så på mayonnaise..

Pludselig er jeg i gang med at spise en sandwich.

Og så er der gået to timer.

Jeg prøver at læse igen.

Men mine underbukser er for stramme.

← Mine underbukser

Så jeg vil skifte dem.

Jeg kigger i skuffen.

Og finder en lommelygte.

Som stadig virker.

Så jeg gør det her.

Og så er der gået fire timer.

Så kommer fangevægteren hjem.

Jeg leber hen til mit bord.

Og siger at det går fint.

Og kigger i bogen.

Og ser øerne
i træet.

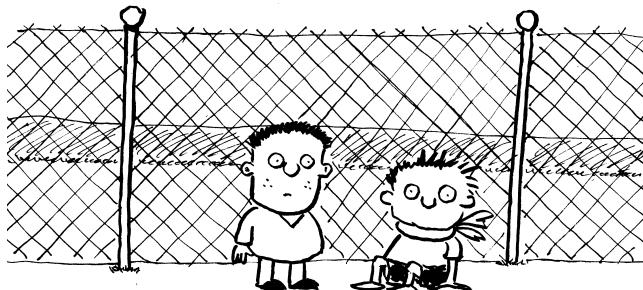
KAPITEL

47

Fare: bolde i luften!

"Jeg vil bare gerne vide, hvordan min hamster døde." Det er Max.

Og han forstyrrer mig i spisefrikvarteret.

"Det kan jeg ikke sige," siger jeg.

"Hvorfor ikke?"

"Fordi efterforskningen er bragt til ophør af eksterne kræfter."

222

”Jeg ved ikke, hvad det betyder,” siger han.

”Jeg kan ikke sige det tydeligere. Jeg er ked af, at du ikke forstår det.”

”Nå, men jeg har altså hørt om dit teaterstykke,” siger han med et smil.

”Aha,” svarer jeg høfligt. ”Så har du vel også hørt, at det blev saboteret af en tidligere samarbejdspartner og hans onde lektiehjælp?”

Han ryster på hovedet. ”Jeg hørte, at du faldt og slog dit hoved på en sprinkler,” siger han.

”Bagvaskelse!” råber jeg og rejser mig op.

Max klør sig i håret. ”Det ved jeg heller ikke, hvad betyder,” siger han.

”Det betyder, at en kæltring er opsat på min undergang. Og at hun forøver infam, excessiv vold mod sandheden.”

Max ser forvirret ud.

Jeg vil forlade den enfoldige stakkel, men han tager mig i armen. ”Hør her, Taber. Kan du ikke bare fortælle mig, om du overhovedet ved, hvordan min hamster døde?”

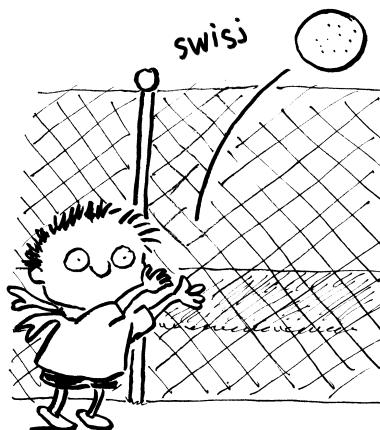
”Jeg er Timmy Taber,” erklærer jeg. ”Hvad tror du?”

”Lige nu tror jeg ærlig talt, at du ikke er helt normal.”

Før jeg når at svare, bliver jeg ramt i hovedet af en bold.

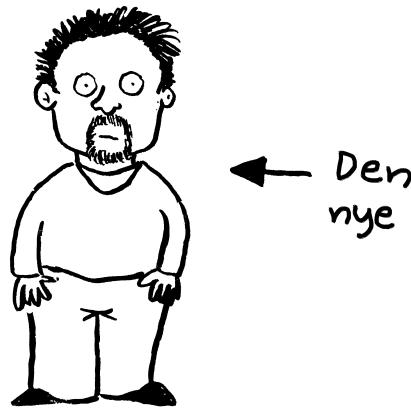

Jeg tager bolden op og kaster den ud på gaden.

"Undskyld, at vi ramte dig, men du havde ikke behøvet at kaste bolden ud i trafikken."

Det er den nye lærer. Jeg ved ikke, hvad han hedder, så jeg kalder ham:

"Kom over og spil fodbold med mig og de andre," siger Den Nye. "Det er sjovt."

Han kravler over hegnet for at hente bolden.

"Ellers tak," siger jeg.

"Hvorfor ikke?" bliver han ved.

"Fordi du ikke har bare i nærheden af det format, som din prægtige forgænger Frederik Svendsen havde. Og jeg savner ham."

"Arh, kom nu," siger han. "Gi' mig en chance." Han kaster bolden hen til mig.

Den rammer mig i hovedet.

"Det er anden gang, du rammer mig i ansigtet!" råber jeg.

"Det må du undskynde," siger han. "Lad mig vise, hvordan du kan gibe den." Men boldundervisningen bliver heldigvis afbrudt af klokken, der ringer ind.

"Ja," siger jeg til ham, "nu kan du jo så fortsætte med at smadre indersiden af mit hoved på samme måde, som du lige har smadret ydersiden."

Han ler og går ind.

Jeg mærker en hånd på min skulder. "Vær nu rar," siger Dorrit. "Anders er god nok."

"Ikke nu," siger jeg til gårdvagten. "Han har saboteret min spisepause."

"Det så jeg godt," siger hun og samler den modbydelige bold op. "Gider du smide den ind i skuret på vej ind?"

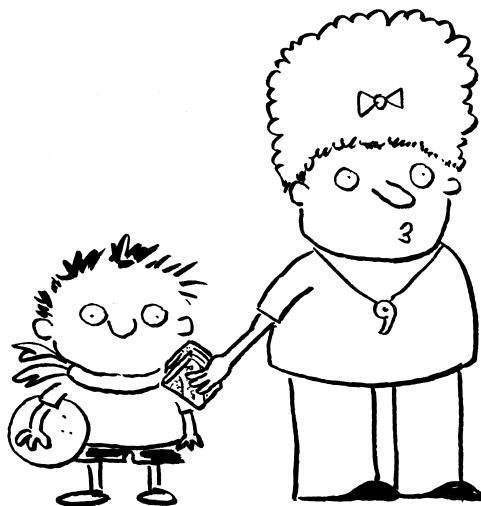
"Ja," siger jeg, "men pas på, når du giver mig den. Jeg har ikke lyst til at blive gokket i nødden en gang til."

Hun rækker mig bolden.

"Så kan du jo også lige tage dem her med," hvisker hun.

Hun giver mig to små æsker Guldkorn.

"Til din store ven."

KAPITEL

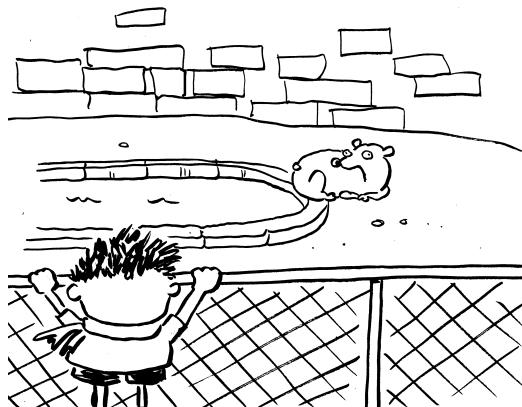
48

Skønne tabte guldkorn

"Han brugte det til at pakke noget ind i!" siger jeg til min makker.

"Til at pakke ind i!"

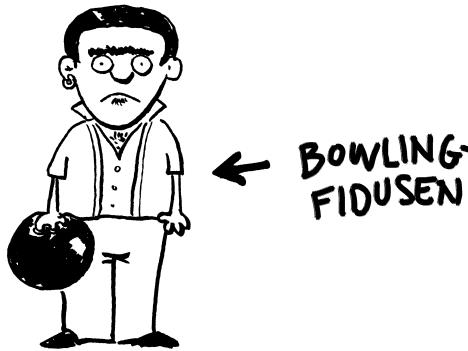
Det er lørdag. Den ene dag om ugen, hvor jeg må besøge Mega.

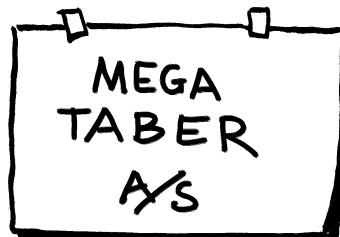
"Han skulle sende nogle åndssvage bowlingresultater til en eller andet turnering. Hvem

skulle have troet, at den idiotiske sport havde turneringer? Men fjolset vil ikke have, at de bliver bøjet. Som om der var tale om statshemmeligheder eller sådan noget. Så hans lille ært af en hjerne tænker: 'Hmm, hvor er der noget pap, som jeg kan bøje om papirerne?' Og hvad gør han så? Han hiver det ned fra væggen. Og sender det!"

Måske skulle jeg lige opsummere. Det fjols, vi taler om, er ham her:

Og det pap, vi taler om, er det her:

229

Firmaskiltet. Vores respekterede kendemærke. Ligger nu på en eller losseplads i Bowlingby.

"Men nu skal du høre det værste. Fyren fortæller mig det først bagefter. Og hvordan gør han det? Han siger: 'Hey, skal du stadig bruge det der pap, du havde hængende ude på gan-gen?' Jeg siger: 'Ja, det skal jeg.' Så siger han: 'Nå, men det er altså væk nu.' Uden videre! Ingen undskyldning. Ingenting. Næ nej, han ..."

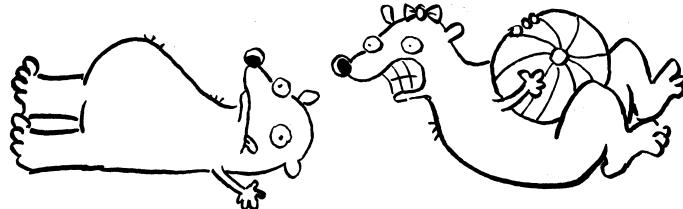
Jeg glor ind over rækværket på min makker.

"Sig mig, hører du overhovedet efter?"

Mega stirrer på Sille, pigeisbjørnen, som han deler bur med. Men det eneste, hun interesserer sig for, er sin badebold.

"Så hør dog efter!" råber jeg. "Vi må gøre noget. Vi må sætte en stopper for denne galskab."

Mega lunter hen mod hende. Men hun knurer. Så han lægger sig ned og spiller død.

"Glem hende!" råber jeg. "Fokuser på firmaet. Vi må lægge en plan."

Mega ruller sig sammen i et hjørne af indhegningen.

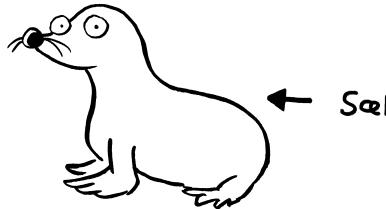
"Hør her," siger jeg. "Jeg ved godt, at det ser lidt sort ud lige nu. Men vi må holde humøret oppe. Alle firmaer har sådan nogle perioder."

Mega blinker.

"Okay, fint," siger jeg. "Ved du hvad? Jeg ville have muntret dig op med den her oplysning senere, men så siger jeg det bare nu." Jeg holder en lille kunstpause. "Gæt, hvad der er inde i nummer to bur fra dit."

Han gaber.

"Sæler!" råber jeg. "Lækre *sæler*!"

Jeg klatterer op på rækværket og peger vildt mod venstre. "Du kan bare æde dem! De er dumme og fede! Nøjagtig som i mine historier!" Men Mega siger ikke noget. Så jeg holder op med at råbe.

"Okay," siger jeg. "Men så kan jeg da i det mindste glæde dig med det her." Jeg fremdragter de to æsker Guldkorn, jeg fik af Dorrit, og kaster dem ind i indhegningen. Mega får straks færten af dem. Han vågner op og rejser sig på bagbenene for at fange dem.

Men det lykkes ikke.

De bliver fanget af en, der er hurtigere end ham.

Sille kan åbenbart lide andet end badebolde.

KAPITEL

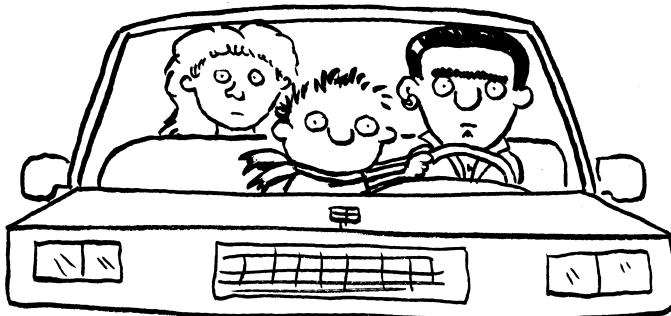
49

Frokost i det grønne

Jeg kører bil.

Altså ikke helt selv.

Jeg holder i rattet, mens bowlingfidusen betjener pedalerne.

”Jeg kan altså ikke lide, at du lader ham gøre det der,” siger min mor fra bagsædet. ”Han bliver nemt distraheret.”

”Hvad skulle der kunne ske?” siger han. ”Jeg sidder jo lige her.”

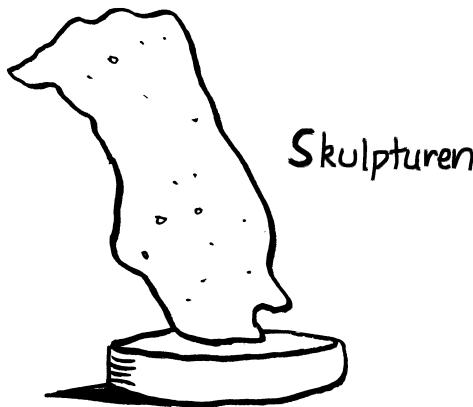
”Hvad i himlens navn er det?” råber jeg og vender mig om for at pege på verdens grimme-
ste skulptur.

Bilen drejer skarpt ind mod kantstenen. Bow-
lingfidusen griber rattet.

”Se selv!” råber mor. ”Han havde nær kørt
den gamle mand ned.”

”Hvad er der galt med dig?” råber bowling-
fidusen.

Der er ikke noget galt med mig. Det er den
skulptur, som er en hån mod naturen. Men der
er noget sært bekendt ved den.

Hvis man ville lave en velvillig fortolkning, kunne man sige, at den lignede en gudinde, der steg op fra havet. Eller Adam, der rører Guds finger. Personligt tænker jeg: abe, der kaster en kylling.

Hvorfor nogen så vil lave en skulptur af en abe, der kaster en kylling, er mig en gåde. Det er måske en abe-reklame. Eller et anti-kylling-budskab. Uanset hvad, så var den skyld i, at en mand nær blev kørt over.

Så bowlingfidusen styrer resten af vejen. Han kører op til en lille park på en bakke.

Han tager køletasken ud af bilen og går hen til et stort campingbord. Ved bordet sidder alle hans bowlingvenner. Vægten af deres kugle-runde kroppe bøjer bænkene ned. Jeg hader de her lørdage med bowlingvennerne. Jeg har ikke ret meget tid uden for fængselscellen, og det her er rent spild.

Mor hader dem også.

Så hun giver mig som regel lov til at spille frisbee.

Jeg er ikke vild med frisbee.

KAPITEL

50

Vores smuldrende uddannelsessystem

Vi har om fotosyntese i dag. De andre arbejder hårdt.

Jeg sidder på bagerste række og prøver at bygge verdens højeste viskelædertårn.

”Timmy, kommer du lige herop engang?”

Det er Den Nyes overfriske stemme. Jeg kan høre den helt tydeligt nede fra min plads bagerst i klassen. Her har jeg siddet, lige siden han sag-

de, at jeg selv måtte bestemme, hvor jeg ville sidde. Her opdager ingen mine viskelædertårne.

Jeg stirrer tomt frem for mig, mens jeg går forbi Rudi, som nu sidder på forreste række. Vi har ikke talt sammen, siden han saboterede mit arbejdsliv og privatliv på én gang.

”Har du to minutter?” spørger Den Nye, da jeg når frem til hans store kateder.

”Det ved jeg snart ikke, nu da min mor har lænket mig til bøgerne.”

”Det så ikke ud til, at du var i gang med noget vigtigt,” siger han og peger på mit viskelæder-tårn.

”Jeg demonstrerer, hvilken virkning fotosynthese har på viskelædertårne,” siger jeg, ”så se lige bedre efter en anden gang.”

”Hør,” siger han og dæmper stemmen, ”jeg har ikke sagt det til hele klassen endnu, men der er noget ved fotosyntesen, jeg simpelthen ikke kan finde ud af.”

Det overrasker mig ikke. Manden er ikke forkvik.

”Og hvad har det med mig at gøre?” spørger jeg.

"Egentlig ikke noget," siger han.

"Må jeg så gå tilbage til mit fotosyntese-eksperiment?" spørger jeg.

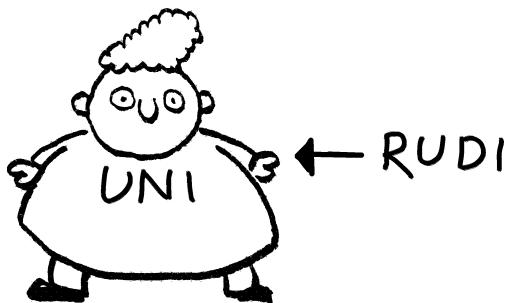
"Lige om lidt," siger han. "Jeg skal bare spørge dig om noget først." Han kigger sig omkring som for at sikre sig, at der ikke er nogen, der lytter.

"Din ven Rudi siger, at folk betaler dig for at finde ud af ting. Er det rigtigt?"

"Rudi?"

"Ja. Din ven. Rudi."

”Mener du den runde fyr, der sidder på første række?” spørger jeg.

”Øh, ja …” siger han, usikker på, hvad han skal svare uden at fornærme den runde fyr på første række.

”Jeg er ikke ’ven’ med den fyr. Men jeg driver et detektivbureau, som er tæt på at blive børsnoteret. Selvom det er lukket for tiden efter min nævenyttige mors ønske.”

”Aha.”

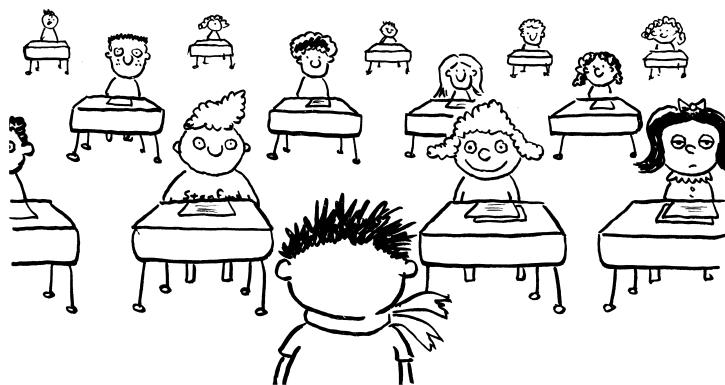
”Det er i høj grad denne institutions skyld,” minder jeg ham om.

”Tror du, du kunne få lov til at lave en lille opgave for mig, hvis jeg spurgte hende pænt?”

”Hvorfor ikke?” siger jeg. ”Giv mig en liste over de ting, du skal have tjekket ud, inden vi får fri i dag. Du skal bare vide, at hvis min mor siger nej, så tager jeg kun imod kontanter. Jeg vil ikke risikere, at betalingen kan spores.”

”Bare rolig,” siger han. ”Jeg skal nok få hennes tilladelse først.”

På vej tilbage til min plads studerer jeg ansigterne på alle de børn, hvis uddannelse kommer til at smuldre i hænderne på denne fupmager.

Men det er deres problem. Forretning er forretning.

Og enhver må klare sig selv i den her kyllingekastende verden.

241

KAPITEL

51

Nye forretningsområder

Til: Mega
c/o Isbjørnegrotten
Zoologisk Have

Godt, at jeg både er genial og
beskeden. Ellers var jeg nok blevet
fristet til at prale. I stedet vil
jeg bare sige dette:

I den forgange uge reddede jeg
hele landets uddannelsessystem.

Men jeg har ikke tid til at
tale om det.

Det må være nok at slå fast,
at vi har fået en ny lærer.
Han er en fupmager.

← Fupmager

Derfor bliver jeg nødt til at
finde ud af altting for ham.
Indtil videre har jeg opklaret
Den Franske Revolutions,
fraktalregningens og
fotosyntesens mysterier.
Så forklarer jeg ham dem med
begreber, som selv hans lille
hjerne fatter.

Det bedste er,
at sagerne giver rigtig godt.
Eller det burde de i hvert fald
gøre. Jeg har ikke som sådan
fået penge endnu.

Men nu kommer det vigtigste:
Min' hykleriske mor har
godkendt disse aftaler.

Jeps! Det ser ud til, at fange-
vogteren endelig har indset det
idiotiske i at lukke sådan et
stort finansielt imperium ned.

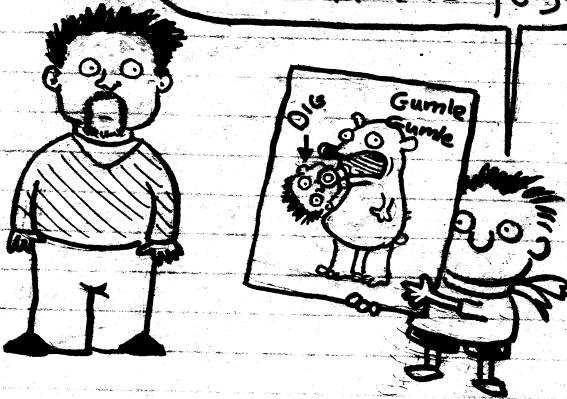
Men jeg har ikke tid til at
diskutere det. Jeg har travlt
med at efterforske en sag om
forholdsord.

Lad mig bare nøjes med at give
dig et råd: Opgiv din interesse
for isbjørnepigen Sille. Du har
allerede tabt kampen om hendes
følelser. Til en badebold.

Koncentrer dig i stedet om
genrejsningen af firmaet.
Et firma, som meget snart kan
få brug for din hjælp.
Med en lidt ubehagelig opgave.

Vi blive ikke glade, hvis
vi ikke får vores penge.

KAPITEL

52

Taget på sengen

Jeg bliver vækket af en skrigende kvinde.

Det er anden gang i den her uge, at jeg er blevet vækket af en skrigende kvinde.

Min mor giver mig den rapport, jeg har skrevet om Den Franske Revolution. Der står 10 på den. ”Det er fantastisk!” råber hun. ”Det er et 10-tal. Din nye lærer har givet dig 10!”

”Jeg ser ikke nogen grund til ligefrem at fejre vores uddannelsessystems ølle tilstand,” siger jeg. ”Fyren er heldig, at han har mig. Må jeg lægge mig igen?”

”Og det er ikke engang det bedste, Timmy. Han skriver her, at du har gjort fremskridt i næsten alle fag! Hvis du bliver ved på den måde, behøver du måske ikke gå klassen om alligevel!”

Jeg gaber.

”De kan selvfølgelig ikke garantere noget. Du skal stadig gøre dig umage med opgaverne. Men det betaler sig, Timmy. Dit slid med lektierne betaler sig!”

”Det er efterforskningsarbejde, mor,” fortæller

jeg hende. ”Og det er for firmaet. Det firma, som det næsten lykkedes dig at knuse.”

”Nå, men jeg er ligeglads med, hvad du siger. Det her skal fejres. Lad os spise frokost ude i dag. Du bestemmer hvor. Lyder det ikke sjovt?”

”Jeg vil helst bare sove længe. Det er lørdag.”

”Klokken er næsten 12. Kom nu. Det bliver fint.”

Jeg sætter mig op i sengen. ”Det, der ville være fint, ville være ...” Jeg tøver.

”Hvad?” spørger hun. ”Sig det.”

”Det ville være, hvis jeg fik min forretning tilbage.

Hun sidder ved siden af mig i sovesofaen. ”Det forstår jeg godt,” siger hun.

”Den eneste klient, du har givet mig lov til at have, betaler ikke sine regninger,” siger jeg. ”Sådan kan man jo ikke drive forretning.”

Hun lægger armen omkring mig. ”Jeg kan altså ikke love noget. Men skal vi ikke diskutere det over frokosten?”

”Okay. Et frokosttelefonmøde?” spørger jeg.

”Ja, et frokosttelefonmøde. Men så se at komme ud af fjerene.”

Jeg forvandler seng til sofa og går ud i køkkenet. Bowlingfidusen sidder der allerede.

”Nå, knægt, jeg hører, at vi skal spise frokost i byen i dag,” siger han omme bag avisen.

”Bagefter kunne vi jo tage ud i parken og hilse på mine bowlingkammerater,” siger han.
”Kunne det ikke være sjovt?”

Jeg tænker tilbage på alle de andre dejlige lørdage.

”Jeg skal bare lige vokse bilen først,” siger han og rejser sig fra bordet. ”Så kan vi køre. Vil du have avisen?”

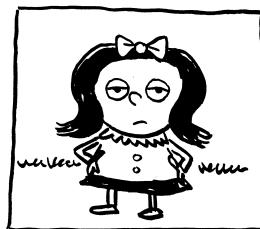
”Nej,” siger jeg.

”Det hedder nej tak,” siger han. Han lægger den foran mig alligevel.

Jeg kigger efter ham, mens han forlader lejligheden. Swisj, swisj, siger hans syntetiske bukser, mens han går. Døren smækker i bag ham. Og så ser jeg det. Den uhyggeligtste avisoverskrift, jeg nogensinde har læst.

Hvad det uhyggelige ved det er?
Se, hvem familiemedlemmet er.

KAPITEL

53

Ondskabens hus

Jeg forstår med det samme, hvad det går ud på.

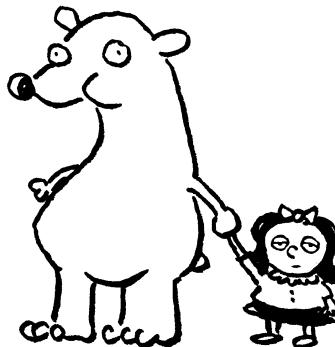
Først får hun sin far til at give penge til Zoolo-
gisk Have.

Så omdøber de isbjørnegrotten.

Og så tager hun min isbjørn.

Det hele står lige så lysende klart for mig som den skinnende lak på bowlingfidusens bil. Den samme, der stjal Tabermobilen fra mig, vil nu også stjæle min makker.

Jeg løber ud af lejligheden og finder bowlingfidusen. ”Jeg er klar til den åndssvage udflugt!” råber jeg.

”Hvad?” siger bowlingfidusen, der står og pudser sin dyrebare kofanger.

”Udflugten. Til parken. Pragtfuld idé. Vi kører nu.”

Mor står ved siden af ham. ”Vil du ikke med ud at spise frokost?”

”Nej!” råber jeg. ”Vi skal i parken. Jeg elsker parken!”

Hun tænker sig om et kort øjeblik. "Fint," siger hun. "Jeg henter min taske." Hun glor på mig med hævede øjenbryn, mens hun går ind i opgangen. Hun kommer tilbage med tasken. Bowlingfidusen åbner hoveddøren for hende.

"Nej. Nej. Ikke hende. Mig," siger jeg og møver mig ind foran hende. "Jeg vil sidde på forsædet."

"Din lille ..." begynder bowlingfidusen. Mor stopper ham.

"Det er jo hans dag," siger hun.

"Okay," siger han. "Men du får ikke lov til at styre i dag, hvis det er det, du tror."

"Fint nok," siger jeg. "Jeg vil bare sidde foran. Så kan jeg rigtig se, at du har pudset bilen."

Han stirrer på mig et øjeblik og kaster så pudsekluden om bagi. "Godt," siger han. "Men så stig ind."

Vi kører. Mens vi holder for rødt, kobler han ud og gasser op. "Hun elsker at få en ordentlig omgang voks," siger han. Han taler om bilen. "Hør, hvor hun spinder."

Jeg kigger på hans fod, der trykker på speederen.

Han sætter i gang og kører ned ad vejen med hvinende hjul. En vej, vi ikke tog sidste gang.
"Det her er ikke vejen til parken!" råber jeg.
"Kør den vej, vi kørte sidst."

"Det gør da ingen forskel," siger bowlingfidusen.

"Husk lige på, at det er min dag i dag!" siger jeg.

Han kigger på mor.

"Ja, det er det jo egentlig," siger hun undskyldende.

"Okay," siger bowlingfidusen. "Hvilken vej kørte vi så sidst?"

Han følger mine anvisninger, og da vi nærmer os parken, ser jeg det. "Stands bilen!" råber jeg.

"Hvad nu?" råber han.

"Huset med skulpturen. Der er det!"

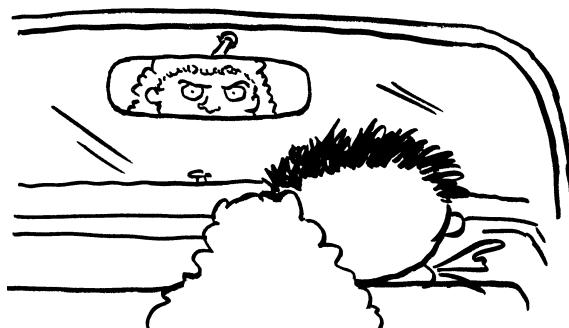
"Åh nej, ikke igen," sukker mor omme på bagsædet.

"Hvad er der med dig og den åndssvage tingest?" siger bowlingfidusen. "Glem den."

"Den er bare grim," siger jeg og stirrer ud på den. "Den ødelægger helhedsindtrykket af haven."

"Du er sær," siger han.

Jeg ser i bakspejlet, at mor er sur. Jeg ved ikke helt på hvem.

Vi kører op ad bakken til parken. "Du skal ikke parkere her," siger jeg. "Derovre." Jeg peger på pladsen på den anden side af gaden, hvor vi parkerede sidst.

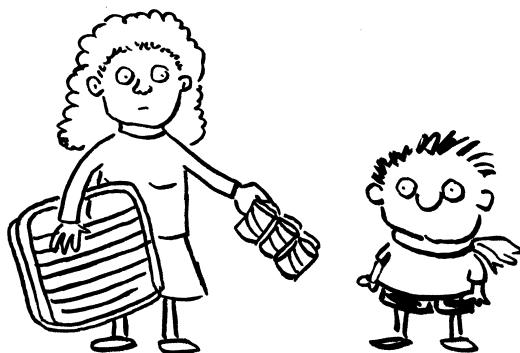
"Jeg er snart træt af den her leg, knægt," siger han.

”Jeg kan bare godt lide at gøre tingene på den samme måde hver gang,” siger jeg.

Han trækker vejret dybt og svinger bilen ind på parkeringspladsen på den anden side af gaden.

”Alle skal hjælpe med at bære,” siger bowlingfidusen og åbner bagsmækken. Han tager køletasken og en six-pack med cola og rækker mor en klapstol. Han lukker bagsmækken og låser bilen.

”Du kan tage dem her,” siger mor og giver mig colaeerne.

”Jeg kan da godt bære mere end det,” siger jeg. ”Giv mig nøglen, så kan jeg gå flere gange.”
Bowlingfidusen glor på mig.

”Jeg vil gerne gøre det godt igen, fordi jeg var så irriterende på vejen herhen,” siger jeg.

”Okay,” siger han og kaster nøglen hen til mig. ”Men du må ikke lægge noget på bagklappen. Den bliver bare ridset.”

Jeg venter, til de er nået gennem porten ind til parken og er ude af sigte.

Så kaster jeg colaerne fra mig.

Jeg spæner ned mod huset for fodden af bakk'en og hører den hvislende lyd af cola, der er sprunget læk, bag mig.

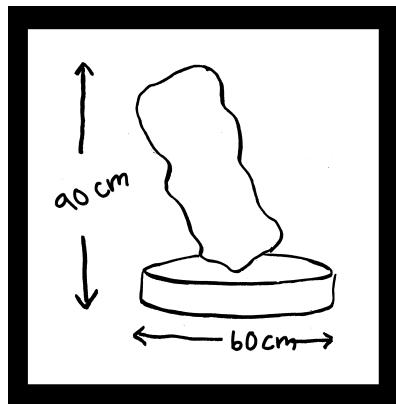
Jeg stopper uden for forhaven.

Og tager Ondskabens notesbog op af lommen.

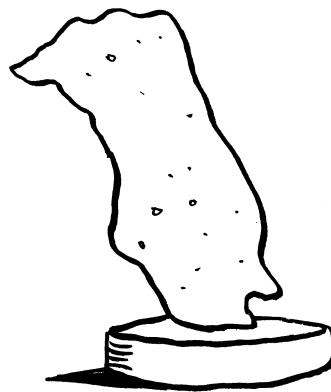
Og bladrer om på sidste side.

Og der er det.

Tegningen af det kunstværk, hun lavede,
sidst der var åbent hus på skolen.

Den svarer nøjagtig til skulpturen, der står i
forhaven.

Jeg har fundet det. Fortet. Lejren. Tilholdsstedet for den, der *ikke* kommer til at stjæle min isbjørn.

Jeg løber op ad bakken til bilen igen. Med rystende hånd åbner jeg fordøren og kravler ind på førersædet. Jeg prøver at huske alt, hvad bowlingfidusen gjorde på vejen herhen.

Første trin: tænding. Jeg fumler gennem nøglerne i nøgleringen og finder den rigtige. Jeg stikker den i tændingen og drejer.

Motoren vågner med et brøl.

Næste trin: speederen. Jeg rækker foden så langt ned, som jeg kan, og træder på den.

Motoren gasser op, ligesom den gjorde, da vi holdt i krydset. Lyden er bare dybere og kraftigere. Når jeg kigger ud over rattet, kan jeg se det fordomte hus, der ligger nede for foden af bakken. Jeg skal bare sætte bilen i gear og træde lidt på speederen.

Jeg gasser op igen.

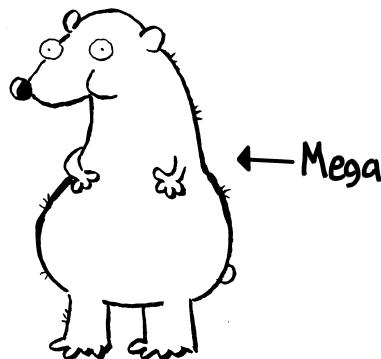
Lyden sætter mig i trance.

KAPITEL

54

Gennembruddet

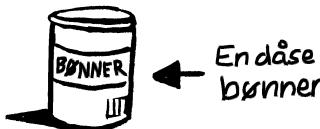
Men jeg gør intet. Jeg kan ikke. Jeg føler mig halv. Mangler den anden halvdel af mit hold. En mand uden støtte. En mand uden styrke. Jeg må have fat i Mega.

Jeg overvejer at køre derhen. Men nej. For risikabelt. I lige linje ned ad en bakke? Nemt nok. Men hele vejen gennem byen til ZOO? Umuligt. Jeg hopper ud af bilen og løber.

260

Men jeg stopper efter et par hundrede meter.
Det går ikke. Bjørnen er fanget bag en seks meter bred voldgrav. Han kan ikke springe seks meter. Han ville ikke kunne springe over en dåse bønner.

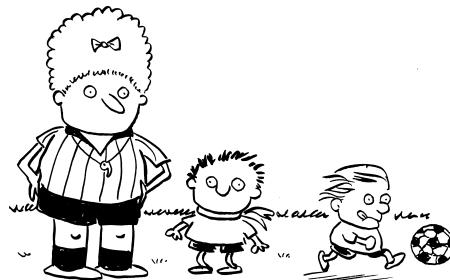

Så slår det mig.
Ikke bønnerne. Noget bedre.
Jeg drejer om på hælen og løber hen mod skolen.

Her er lørdagens fodboldturnering i fuld gang.
Jeg løber ind over tre baner, indtil jeg finder den rigtige.

Jeg sætter kurs mod kvinden, som står midt på banen.

”Hvad laver du?” spørger Dorrit Mildemose.
”Jeg er ved at dømme en kamp.”

”Jeg har brug for nam-nam!” siger jeg.

”Hvaffor noget?”råber hun.

En dreng dribler forbi os med en fodbold.

”Nam-nam!” gentager jeg.

”Nåh,” siger hun og dukker sig for en bold.

”Hvorfor skal det være lige nu?”

”Det skal det bare,” siger jeg. ”Hit med det.”

”Okay,” siger hun, mens en dreng falder over hendes ben. ”Kig i den røde kasse derovre. Jeg har en pakke tilbage. Den var egentlig til børnene, men ...”

Jeg hører ikke slutningen af sætningen. For jeg bliver ramt i ansigtet af skuddet fra en fodboldsnigmorder.

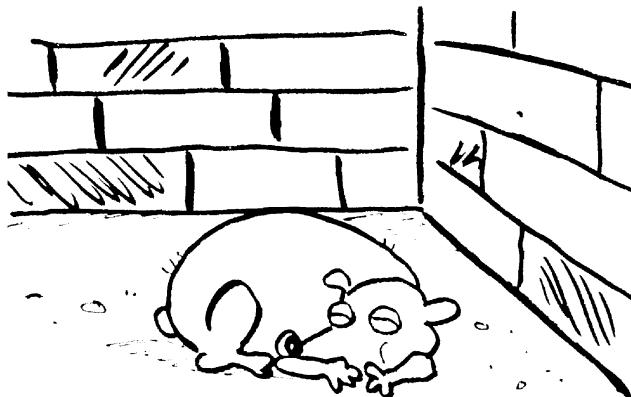

Omtåget, men stadig ved bevidsthed vakler jeg ud mod sidelinjen.

Her finder jeg den røde kasse. Og snupper pakken med nam-nam-æsker.

Så løber jeg til Zoologisk Have.

Men jeg har ikke penge til billetten. Jeg dukker mig og kravler forbi billetlugen. Jeg spæner hen til de arktiske pattedyr. Der, sovende i hjørnet, ligger Mega.

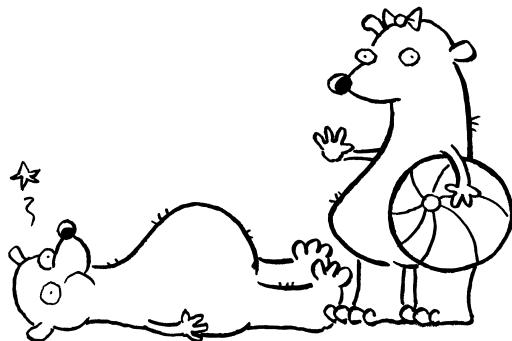

Jeg flår guldkornspakken op og holder to æsker op i vejret.

Det giver et sæt i Megas næsebor på den anden side af voldgraven. Han åbner højre øje. Og så det venstre.

Så stiller han sig på bagbenene og brøler.
Sille skubber ham ned igen med én pote.

I den anden pote holder hun badebolden.

Sille knurrer ved udsigten til Guldkorn. Mega krummer sig sammen og kryber over i det fjerne hjørne.

Så jeg gör det eneste, jeg kan. Jeg tager hele pakken og holder den op over mit hoved.

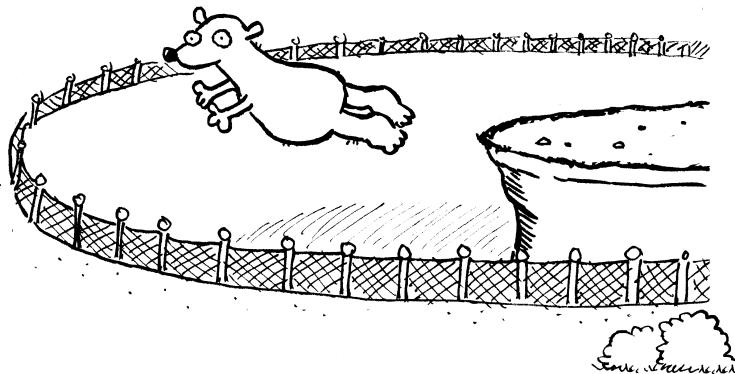

Mega har aldrig set så mange Guldkorn på én gang før.

Og han farer frem som en kanonkugle.

Hen over indhegningens stenbund. Hen over vandbassinet. Forbi Sille, som taber badebolden, da hun ser:

Mega springe over den seks meter brede voldgrav.

Før jeg når at stoppe ham, begynder han at guffe sagerne i sig med æske og det hele.

"Spis på vejen!" råber jeg. "Der er arbejde, der skal gøres!" Jeg hopper op på ryggen af ham, og vi sætter kurs mod parken. Jeg kaster nam-nam i munden på ham, mens han løber

hurtigere, end jeg nogensinde har set ham løbe før.

Vi passerer Ondskabens hus og fortsætter op ad bakken direkte mod bilen, der står og glimter i solen.

Mega sætter sig på passagersædet. Jeg tænder motoren og jokker på speederen. Og sætter bilen i gear.

Den farer ned ad bakken.

Det her er hævn for KKGB.

Forbi de parkerede biler.

For alle de sager, du har stjålet.

Forbi de grønne græsplæner.

For tyveriet af Tabermobilen.

Op over kantstenen.

Og for Mega.

Ind gennem stuevinduet i en tordnende explosion af mursten, træ, metal og glas.

Bilen stopper foran et spisebord. Der siver damp op af bilens ødelagte køler. Da røgen er lettet lidt, kigger jeg gennem den knuste forrude, men jeg kan ikke se Ondskaben selv nogen steder.

Jeg vender mig mod Mega. ”Vi er i det rigtige hus, ikke?”

Han siger ikke noget.

Så ser jeg på det store hul i muren og på skulpturen, der ligger i tusind stykker på græsplænen. ”Det *er* den skulptur,” siger jeg. ”Så det må være det rigtige hus.”

Jeg spejder igen efter Ondskaben selv. Intet.

Så lyder der en stemme fra bagsædet.

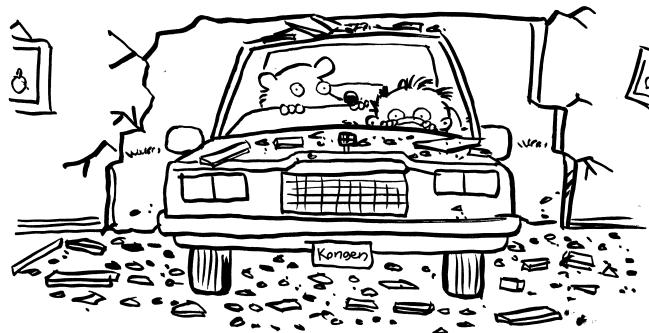
”Hvorfor gør du det her?” spørger Mega.

”Hvad?” siger jeg.

”Hvorfor gør du det her?” lyder det igen.

”Hvorfor jeg gør hvad?” spørger jeg.

”*Hvorfor gør du det her?*”

KAPITEL

55

Gæt, hvem der kommer til middag

Det er mor. Og hun er vred.

"Hvorfor gør du det her?" råber hun.

Jeg sidder bag rattet i en bil parkeret på toppen af en bakke. Motoren er tændt, og jeg er ikke kørt nogen steder.

"Var det derfor, du ville låne nøglerne?" spørger hun. "Fordi du ville sidde her og gasse op?"

Carlo kommer løbende inde fra parken. "Hvad i ...? Hvad i alverden laver du?" Han rækker hånden ind ad vinduet og slukker motoren.

"Jeg ville bare lige høre lyden igen," siger jeg. "Den, du lavede, da vi holdt for rødt."

”Der kan du se!” råber mor. ”Det er, hvad der sker, når du lader ham styre og hele tiden skal vise dig med den dumme bil!”

”Mig?” råber han tilbage. ”Det er dig, der forkæler ham.”

”Forkæler ham?”

”Ja! Hvorfor tror du, han finder på alle de mærkelige ting? Jeg prøver bare at gøre ham til en mand!” Han drejer nøglen om, og motoren går i gang.

”Bare gi’ den gas, knægt. Kom nu!”

”Du er langt ude,” råber mor. ”Det her har ikke noget med at være en mand at gøre!”

Carlo åbner passagerdøren og sætter sig ind ved siden af mig. ”Vil du høre den seje lyd igen?” spørger han.

”Sluk motoren, Carlo!” råber mor.

”Kom nu, sæt den i frigear, og tryk på speederen. Den kører ingen vegne.”

Jeg sætter bilen i frigear og gasser op.

”Hold nu op, Carlo!” råber mor.

”Så sæt den i gear, knægt. Det er okay. Jeg har foden på bremsen. Vil du høre dækkene hvine? Så gör det!”

”Jeg vil ikke,” siger jeg. Mit venstre øje begynder at sitre.

”Vil du bare være et pattebarn resten af livet?” råber han. ”Sæt den i gear! Jeg holder bremsen. Sæt den i gear!”

Min mor rækker ud efter dørhåndtaget i samme øjeblik, som Carlo sætter bilen i gear.

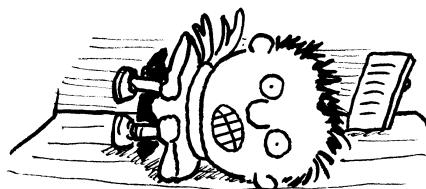
Men han træder ikke på bremsen.

For han falder ud af den åbne dør.

”TIMMYYYYYYY!” råber mor, mens bilen drøner ned ad bakken. Carlo kommer på benene og løber efter bilen.

Men det er for sent. Bilen flyver ned ad bakken som et missil. I retning af Karina Karinas hus. Jeg prøver at nå bremsen med min højre fod, men jeg glider ned fra sædet og ruller ind under instrumentbrættet. Jeg ruller mig sammen og venter og forbereder mig på sammenstødet ...

Men hvad der så skete, ved jeg ikke.

Det eneste, jeg husker, er, at jeg vågner i en sky af røg og hører lyden af voksne, der prøver at kravle gennem hullet i væggen. Gennem den revnede forrude kan jeg se en person, der sidder i en lænestol med plastovertræk i færd med at spise en færdigret fra en aluminiumsbakke.

Som i et glimt af klarsyn ser jeg hende for mig: Karina Karina. Og hvordan hun fedter for autoritetspersoner og giver dem gaver. F.eks. grimme, håndlavede skulpturer til deres forhaver. Som den, hun har givet ham her. Manden, som sidder lige foran mig.

Og som lige er kommet tilbage fra Hawaii.

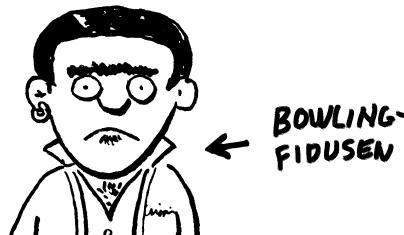

KAPITEL

56

I politiets vold

Jeg kan ikke sige så meget om politistationen.
Bortset fra at det var det sidste sted, min mor og
jeg så ham her:

Og sådan så han ikke ud. Han så sådan her ud:

272

Han er blevet anklaget for *uansvarlig et eller andet*. Betjentene underkastede den stakkels fyr et temmelig hårdt forhør. Ikke mig. Jeg har set så mange politistationer, at jeg kan finde rundt på dem med lukkede øjne. Det hører med til jobbet. Og jeg vidste, at betjentene ville kalde mig 'mesterdetektiv Taber'. Jeg kom dem i forkøbet for at lette lidt på stemningen.

Bare kald mig Timmy.

Overbetjnten bad mig give en kort beskrivelse af uheldet. Så det gjorde jeg. Ingen dikke-darer. Bare de kolde kendsgerninger. Det vidste jeg, at de ville sætte pris på.

Da jeg var færdig, tog jeg en hurtig slurk af min kakao (de havde ikke mere whisky) og sagde til dem, at de ikke skulle være for hårde ved

bowlingfidusen. Selvom han var kommet på afveje, var han god nok.

Bagefter spurgte de, om jeg ville have en rundvisning på stationen. Jeg gad egentlig ikke, men jeg ville ikke skuffe dem. Vi gik fordi den store skranke. Vi så fængselscellerne. Og betjentenes frokoststue. Det var sjovt. Men ikke noget at skrive hjem om. Indtil vi kom ud i gården, hvor de beslaglagte genstande stod. Der fandt jeg noget at skrive hjem om.

Jeg kunne genkende den på den skramme, den havde fået, engang jeg kørte ind i Rudi.

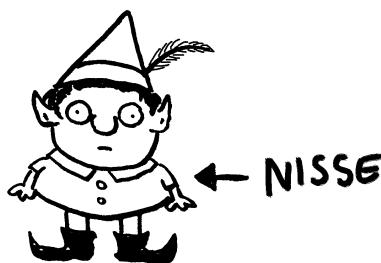

"Hvor har I fundet den?" spurgte jeg betjenten, som viste mig rundt.

Han læste på skiltet, der hang på styret. "Den holdt i en parkering forbudt-zone," sagde han.

Jeg tænkte tilbage på kantstenen foran Max' hus. Den var godt nok rødmalet. Men ingen politimand med respekt for sig selv kunne vel finde på at beslaglægge en detektivs køretøj. "Det kan ikke passe," sagde jeg til betjenten. "Det her køretøj er stjålet. Stjålet og så anbragt her. Sandsynligvis af en på den her størrelse." Jeg holder hånden cirka 120 cm over jorden.

"En nisse?" lo han.

"Det er ikke sjovt, hr. betjent. Det er en pige. Sorthåret. Med en rådden moral."

"Det ved jeg ikke noget om," sagde betjenten.

”Jeg så den!” sagde jeg. ”Bag en bank! Den var tyvstjålet.”

Betjenten rystede på hovedet. ”Hør her, lille ven, jeg ved ikke, hvad du snakker om. Jeg kan ikke kende forskel på alle de her ting.” Han gik tilbage mod politistationen.

”Du forstår ikke!” råbte jeg.

”Tak for denne gang,” sagde han og lukkede døren bag sig.

”*Det er et svindenummer!*” råbte jeg.

Men han var væk.

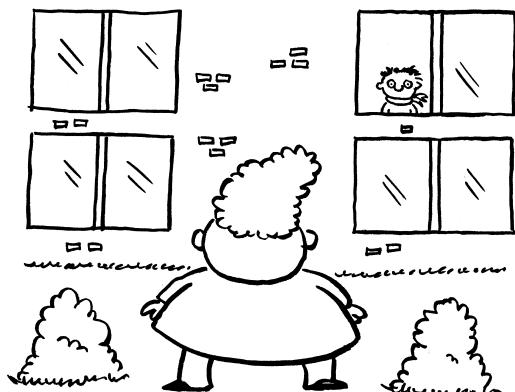
KAPITEL

57

Telefon til detektiven

"Grunden til, at jeg sagde til din mor, at der ikke var noget teaterstykke, var, at jeg ikke vidste, at du var i gang med et. Du havde jo ikke fortalt det til mig."

Det er Rudi Ramsløg. Han står uden for mit vindue. Vi er ved at få nogle ting på det rene.

"Og jeg tog ikke min lektiehjælp med. Hun ville selv," siger han. "Og for resten hvad med dig? Gruppeprøven og bankboksen og ..."

"Liiige et øjeblik," siger jeg. "Det med bankboksen var du selv ude om."

"Okay," siger han. "Men ikke gruppeprøven."

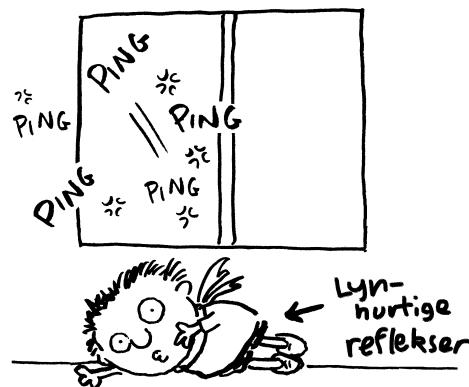
Jeg fornemmer, at han fisker efter en undskyldning. Den får han.

"Der er blevet begået fejl," siger jeg.

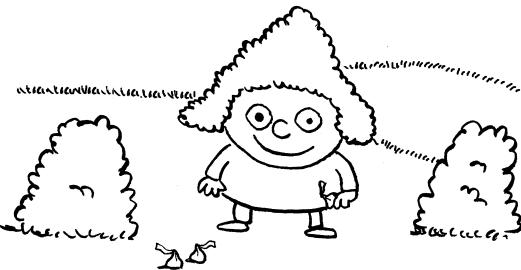
Rudi smiler. "Venner igen?" spørger han.

"Lad os ikke blive sentimentale. Kom op. Du skal se min nye ..."

Men mit svar bliver afbrudt af lyden af en snigskyttes kugler mod min rude. Jeg dukker mig lynchurtigt.

Da beskydningen ophører, kigger jeg ud.
Og ser Tilde P.
Med hånden fuld af karameller.

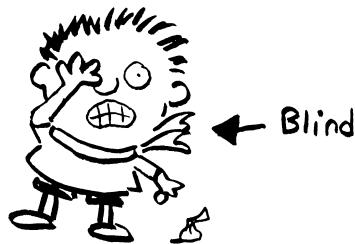

"Godter til min godte!" råber hun op til vin-
duet.

"Lad mig være, Tilde P." råber jeg. "Du har
terroriseret byen nok nu!"

"Men jeg har sager til dig!" råber hun og kas-
ter endnu en karamel.

Den rammer mig i øjet. "Aaargh! Se nu, hvad
du har gjort. Jeg er blind!"

”Blind?” spørger hun. ”Er du sikker? Kan du se det her?”

Hun løfter op i kjolen. Hun har bare ankler.

”Der er nogen, der har stjålet mine strømper!” råber hun.

”Det er *globationalt!*” tilføjer hun.

Men jeg har ikke tid til at svare, fordi det banker på hoveddøren.

Jeg åbner døren. Det er Rudi.

”Hvordan har øjet det?”

”Ikke godt,” siger jeg. ”Jeg tror, hun har skadet min fibula.”

”Den sidder i benet,” siger han.

”Du ved ingenting,” siger jeg.

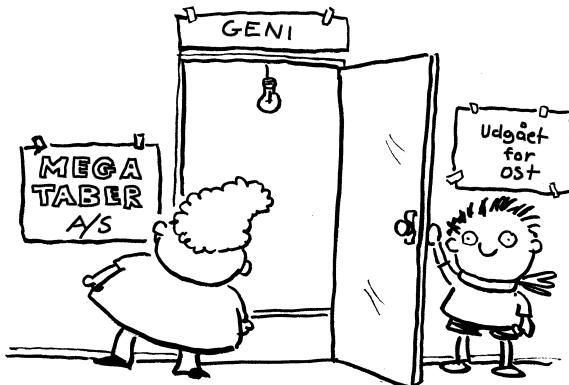
”Hvad var det, du ville vise mig?”

”Følg med,” siger jeg.

Mens vi går, hører vi lyden af karameller mod vinduesglas.

”Min mor har fjernet sit tøj,” siger jeg og viser ham min mors soveværelse. ”Jeg har fået

lov til at bruge det indtil videre. Hun har sit tøj et andet sted."

"Det er mindre end dit gamle kontor," siger han.

"Selvfølgelig er det mindre! Jeg *ville* have et mindre kontor. Min mor siger, at jeg må skære ned på detektivarbejdet. Mine nedskæringer sender det signal, at jeg lytter til hende."

"Aha," siger han.

"Desuden," siger jeg, "mangler jeg min macker, så mine lønudgifter er halveret."

"Nu da vi taler om det," siger Rudi, "fik du så givet notesbogen tilbage til min lektiehjælp?"

"Nej," siger jeg. "Det gjorde min mor." Hun

fandt den på bagsædet af sin fyrs bil og gav den til Ondskabens far.”

”Har du læst i den?”

”Selvfølgelig. Spild af tid. Kun personlige ting. Den har sikkert også kedet hendes far.”

Rudi skal lige til at spørge om noget andet, men så bliver han afbrudt af Taberfonen.

KAPITEL

58

Elementært, min kære Gunnar

"Du er sent på den," siger Gunnar. "Jeg ringede for en halv time siden."

"Det har en naturlig forklaring," siger jeg.
"Det er ikke muligt at bruge Tabermobilen på
grund af omstændigheder uden for firmaets
kontrol."

"Ja," siger han og ler. "Jeg hørte, at den blev

beslaglagt, og at din mor blev nødt til at betale en stor bøde, og ...”

”Den var stjålet, fæhoved! Stjålet! Jeg så det med mine egne øjne omme bag Ondskabens hovedkvarter.”

”Der findes mere end én Segway i verden, Timmy.”

”Var det det, du ringede for? At spilde min tid?”

”Slap af, Timmy,” siger han. ”Jeg vil bare vide, hvordan det går med min sag. Du fandt aldrig ud af noget

”Ikke det?” siger jeg med vidende mine.

”Men gjorde du så?” spørger han.

Og så præsenterer jeg ham for alle beviserne. Stykke for stykke. Præcist som et urværk. Hans bror Nillers værelse. Det tomme græskar. Chokoladen i Nillers ansigt. Alibiet.

"Men var det så Niller?" spørger han.

Jeg undertrykker en latter. "Gunnar," siger jeg, "kan du huske, hvad det var for noget slik, der var forsvundet?"

"Det tror jeg."

"Prøv," siger jeg.

Han tænker tilbage. "Okay, øh, der var to Mars, en Twix, syv vingummiruller, fem Snickers, 11 P-tærter, seks guldbarrer, en pose saltbomber og, øh ..."

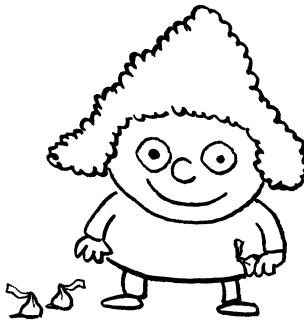
Jeg stopper ham. "Bare sig det sidste helt langsomt."

Han stirrer på mig med amatørens sløve øjne.
"Otte karameller?" siger han.

"Bingo," siger jeg.

"Bingo?" spørger han.

"Bingo," siger jeg.

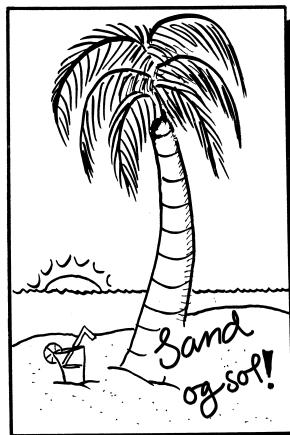

KAPITEL

59

Total sejr

”Er du klar?” råber mor inde fra soveværelset.
Jeg bladrer gennem posten på køkkenbordet.
”Hvad er det her?” spørger jeg og tager et postkort op.

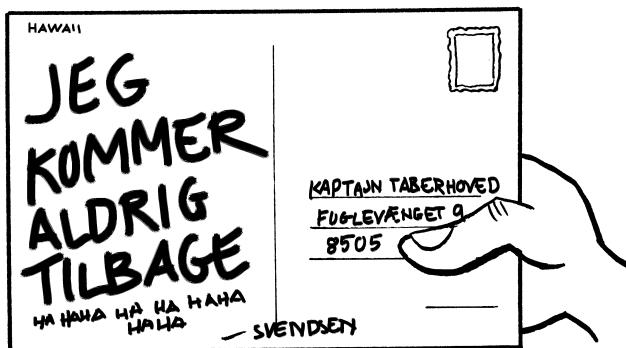
286

”Vi kommer for sent,” siger mor, da hun er kommet ud i køkkenet. ”Vi har allerede udskudt frokostreservationen én gang. Skal vi fejre de gode karakterer eller ej?”

”Det er fra Svendsen,” siger jeg.

”Jeps,” siger hun. ”Han fik en masse forsikringspenge for huset. Så han solgte det og flyttede.”

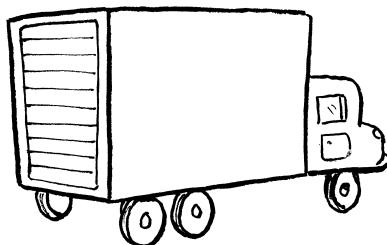
Jeg vender det om og læser.

”Hvor barnligt,” siger jeg og lægger kortet igen.

”Er du klar, eller hvad?” spørger hun. ”Vi kommer for ...”

Hun bliver afbrudt af lyden af hvinende dæk. Jeg stirrer ud ad køkkenvinduet. På en stor, anonymt udseende lastbil.

Stor, anonymt
udseende
lastbil

Chaufføren stiger ud og går hen mod huset.
Jeg løbet ned og møder ham på fortovet.

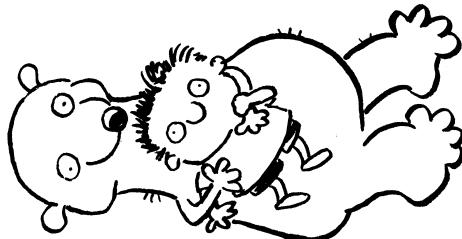
”Er du Timmy Taber?” spørger han og kigger
på sit clipboard.

”Ja,” indrømmer jeg. ”Indehaver af Mega
Taber A/S. Jeg går ud fra, at du har en sag til
 mig?”

”En sag?” siger han. ”Jeg har ikke nogen sag.”
Han åbner lastbilens store bagklap. ”Jeg har
en bjørn.”

Mega springer ned fra lastbilen og vælter mig
omkuld i græsset. Hans savlen, slikken og over-
drevne glæde er meget uprofessionel.

Jeg krammer også ham.

”Zoologisk Have siger, at han ikke trives så
godt sammen med andre dyr. Han har vist gjort
en af de andre bjørne godt gal i skralden.”

Mega løber tilbage til lastbilen.

Og vender tilbage med noget i poterne.

KAPITEL

60

Det hele begynder forfra

Mor sagde, at vi skulle spise frokost i byen for at fejre mine karakterer. Men sandheden var, at vi skulle fejre genåbningen af Mega Taber A/S. For jeg havde på genial vis opklaret alle mine sager.

Det var Tilde P., der havde kastet toiletpapir på Torstens hus.

Det var Tilde P., der havde stjålet Gunnars slik.

Og sagen om Max' døde hamster? Elemen-tært, min kære ven. Hamstere er gnavere. Katte fanger gnavere. Og hvem har en kat?

Nemlig! Morderen er Tilde P.s kat, Señor Burrito.

Bortset fra det har jeg ikke lyst til at sige så meget om frokosten, for den blev faktisk temmelig meget ødelagt.

For det første tvang mor mig til at invitere Rudi. Det var dumt, for hans gennemsnit er faldet et halvt point, og hans hoved rystede som låget på en trykkoger.

Og så var der Mega.

Mor lod ham bestille helleflynder (det er det, der kommer tættest på sæl). Men det var rent spild. Det stakkels dyr tilbragte al tiden i gården bag restauranten.

Og som prikken over i'et så vi Gry. Han sad
og spiste helt alene oppe ved disken.

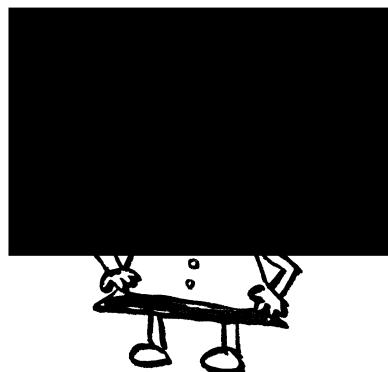

Jeg havde det fint med det, men det havde mor ikke. For hende er han stadig "den mærkelige fyr fra teaterstykket". Og jeg må da indrømme,

at han så lidt skræmmende ud. Især i betragtning af, at han sad og læste i en bog om at slå ihjel.

Men det, der for alvor ødelagde det hele – det, der fik mig til at knytte næverne og fik mit blodtryk til at stige – var de to personer, der sad bagerst i lokalet. Den ene var *Hende-Du-Ved-Nok*. Jeg sætter lige en sort blok hen over hende igen. Og den anden var hendes far.

Min mor sagde, at de sad og farvelagde en børnemenu sammen. Det så jeg ikke. Men jeg så, at de smilede og lo.

Og det kan kun betyde én ting.

Hun pønser på flere onde gerninger.

